Anonymus

Complotul francmasonic al „Băncii Rezervei Federale”

Maşina secretă de făcut bani a aşa-zişilor „iluminaţi”

SAPIENTIA

Anonymus

Complotul francmasonic al “Băncii Rezervei Federale”

Mașina secretă de făcut bani a așa-zișilor „iluminați”

SAPIENTIA 2015

traducere: Nicoleta Luca, Fionela Lupescu
tehnoredactare și copertă: Ovidiu Buruiană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Complotul francmasonic al "Băncii Rezervei Federale" - Mașina secretă de făcut bani a așa-zișilor „iluminați" / Anonymus;
trad.: Nicolaeta Luca, Fionela Lupescu. - București: Sapienția, 2015
ISBN 978-973-7800-28-2

I. Luca, Nicolaeta; Lupescu, Fionela (trad.)

061.236.6

© Editura SAPIENTIA, București, 2015
e-mail: eeditura@yahoo.com
0756.639.211

INTRODUCERE

Protocoalele francmasonice expun planul economic diabolic pentru subjugarea întregii lumi

Chiar dacă fac parte dintr-un document elaborat la sfârșitul secolului al XIX-lea, vă oferim în continuare partea din textul, în continuare extrem de actual, al protocoalelor secrete ale francmasonilor care se referă la modalitățile de acțiune economică și financiară pentru atingerea dominației mondiale. Textul este comentat și se fac unele corelații cu evenimente sau modalități de acțiune folosite în zilele noastre. În câteva comentarii sunt, de asemenea, reluate pe scurt, pentru puterea lor de exemplu, unele aspecte și informații semnificative legate de înființarea Băncii Rezervei Federale (FED), despre care se vorbește și în această carte.

Oricât s-ar spune în presa controlată de așa-zișii „iluminați“ că documentul reprezentat de protocoale este un fals, este nevoie doar de puțină inteligență pentru a observa că liniile sale directoare, valabile cu prisosință pentru începutul secolului trecut, sunt urmate și astăzi cu rigurozitate de către capii francmasoneriei și marii bancheri internaționali, fiind astăzi doar puțin adaptate pentru cursul de-a dreptul galopant al evenimentelor. Acesta este cel mai bun argument că textul este autentic. Restul este propagandă și manipulare masonică. Sunt explicate mecanismele de declanșare artificială a crizelor

economice și multe din modalitățile subversive de acțiune ale clicii de la vârful francmasoneriei mondiale.

Al xx-lea protocol secret francmasonic

Noul program financiar. Impozitul va fi mărit în mod progresiv. Perceperea progresivă și insidioasă a impozitului prin așa-zisele timbre. Casa fondului de titluri și modul în care va fi evitată stagnarea banilor. Curtea de conturi. Desființarea reprezentării. Stagnarea posibilă a capitalurilor. Emisiunea de bani noi. Ruinarea statelor prin etalonul aurului. Adevăratul etalon al valorii – munca. Bugetul. Împrumuturile statului și modul în care vor fi ele realizate. Seria hârtiilor cu 1% dobândă. Hârtiile industriale. Conducătorii dobitoacelor cu față umană: favoriții și totodată agenții eficienți ai francmasonilor.

1. Vom aborda acum programul financiar, pe care l-am lăsat anume la sfârșitul raportului nostru, pentru că este cel mai dificil, el fiind punctul culminat, decisiv al planurilor noastre. Înainte de a intra în acest subiect, vă vom reaminti că anterior v-am oferit deja un indiciu când am spus că rezultatul acțiunilor noastre se măsoară în cifre.

2. Când vom instaura Statul nostru Unic Planetar, guvernul nostru despotic va evita, dintr-un principiu al autoconservării, să împovăreze prea mult masele cu taxe și impozite – să nu uităm că el trebuie să joace rolul tatălui și al protectorului. Pe de altă parte, cum organizarea statului costă scump, trebuie să obținem

fondurile necesare [care provin în parte din impozite]. Vom avea, prin urmare, o deosebită grijă să păstrăm echilibrul între cele două cerințe.

3. Guvernarea noastră, în care conducătorul va beneficia de făcătura legală conform căreia totul în stat îi aparține (care va fi ușor de transpus în fapt), va putea recurge prin lege la confiscarea oricăror sume de bani pentru a regla circuitul financiar în stat. De aici rezultă că impozitarea va fi cel mai bine realizată printr-o taxă progresivă asupra proprietății. În acest fel, dările vor fi plătite fără a strâmtora sau ruina pe cineva, sub forma unui procent din valoarea proprietății. Cei bogați trebuie să fie conștienți că este de datoria lor să pună la dispoziția statului o parte din excedentul lor, din moment ce statul le garantează siguranța restului proprietății și dreptul la câștiguri oneste, spunem noi oneste, căci controlul asupra proprietății va continua să-i jefuiască chiar prin lege.

4. Această reforma socială trebuie să pornească de sus, căci timpul ei a sosit – ea este indispensabilă ca garanție a păcii.

5. Taxa impusă omului sărac este sămânța revoltei și lucrează în detrimentul statului, căci în goana după sume mărunte se pierd cele mari. Spre deosebire de aceasta, o taxă impusă capitaliștilor va diminua acumularea averilor în mâinile private, în care chiar noi le-am concentrat în ultima vreme, ca o contrapondere la puterea financiară a guvernelor din statele acestor dobitoace naive și ignorante.

Te platim,
te creditam,
te indatoram,
sa fii guvernabil,
sa fii tare ocupat,
sa fii foarte obedient !

6. O taxă care crește proporțional cu valoarea capitalului ne va aduce venituri mult mai mari decât taxa individuală sau pe proprietate care există acum și care pentru moment ne este de folos doar pentru că stârnește tulburare și nemulțumire în rândul animalelor cu față umană.

7. Asigurarea echilibrului și garanția păcii vor constitui forța pe care se va sprijini conducătorul Statului Unic Planetar. Pentru aceasta este indispensabil ca cei care sunt capitaliști să cedeze o parte din veniturile lor în beneficiul funcționării sigure a mașinăriei statului. Statul trebuie plătit de către cei care au de unde să dea fără a se simți împovărați.

8. Această măsură va anihila ura săracului față de bogat; săracul va vedea în bogat un suport financiar necesar statului și un aducător de pace și bunăstare, căci bogatul este cel care plătește cât e nevoie pentru a se obține acestea.

9. Pentru ca plătitorii din rândurile claselor educate să nu-și bată prea mult capul cu noile plăți, le vom da informații complete despre destinația plăților, cu excepția sumelor alocate nevoilor conducătorului și instituțiilor administrative.

10. Deoarece statul în întregul său îi aparține în mod legal, regele nostru nu va deține în schimb nicio proprietate privată. Deținerea de bunuri private ar nega practic proprietatea sa asupra tuturor bunurilor.

11. Rudele conducătorului, cu excepția urmașilor lui, care vor fi întreținute din resursele statului, trebuie să

intre în rândurile celor care aduc servicii statului sau să muncească pentru a obține dreptul la proprietate; privilegiul sângelui domnesc nu dă dreptul la prădarea vistieriei.

12. Câștigarea, primirea de bani sau moșteniri vor fi impozitate cu o taxă de timbru proporțională cu valoarea sumei primite sau moștenite. Orice transfer de proprietate, fie că aceasta constă în bani sau alte bunuri, fără dovada plății acestei taxe, îl va obliga pe fostul proprietar la plata unei dobânzi la taxă care se va calcula pentru o perioadă începând cu data transferului și până la momentul în care se descoperă eschivarea de la plată. Documentele aferente acestor transferuri trebuie prezentate săptămânal la oficiile locale ale trezoreriei, cu specificarea în clar a numelui, prenumelui și domiciliului permanent ale vechiului și noului proprietar. Valoarea impozitului pe transfer trebuie să înceapă de la o anumită sumă, care să fie mai mare decât costurile cumpărării și vânzării bunurilor de primă necesitate. Ea se va calcula ca un procent fix din valoarea bunurilor transferate.

13. Încercați, numai, să estimați de câte ori vor depăși aceste impozite câștigurile obținute de statele acestor dobitoace cu înfățișare umană.

14. Ministerul de finanțe va avea sarcina să mențină o anumită sumă de bani drept rezervă și tot ce se colectează peste această sumă trebuie repus în circulație. Din această sumă de rezervă se vor efectua tot felul de lucrări publice. Lucrările de acest fel

bazându-se pe resursele statului, vor lua ochii clasei muncitoare, legând-o cu tărie de interesele statului și ale celor care conduc. De asemenea, din aceste sume vom aloca o parte pentru răsplătirea inventivității și a productivității.

15. Sub nicio formă nu trebuie să reținem în tezaurul statului nici măcar un singur bănuț peste sumele de rezervă stabilite printr-o estimare liberă, căci banii sunt făcuți ca să circule și orice stagnare a lor are un efect dezastruos asupra mașinăriei statului, pentru care banii acționează ca un lubrefiant. Dacă lubrefiantul nu circulă, mecanismul nu mai funcționează normal.

16. Înlocuirea hârtiilor purtătoare de dobândă cu o parte a dovezii de schimb a produs exact această stagnare. Consecințele sunt deja destul de grave.

17. Vom institui, de asemenea, o Curte de Conturi. Aici, conducătorul va găsi în orice moment evidența completă a veniturilor și cheltuielilor statului, cu excepția contului lunar curent, care va fi în curs de încheiere și al celui pe luna precedentă, care încă nu a fost livrat.

18. Singura persoană care nu va avea niciun interes să fure de la stat va fi proprietarul acestuia, conducătorul. De aceea, controlul exercitat personal de către el va anula orice posibilitate a scurgerilor sau risipei.

19. Funcția reprezentativă a conducătorului, care este îndeplinită prin prezența la recepții doar de dragul etichetei, consumă un timp neprețuit și de aceea va fi abolită. Conducătorul va putea astfel să își consacre

acel timp efectuării controalelor și luării deciziilor. Astfel, el nu-și va risipi forțele cu ipocriții care roiesc în jurul tronului de dragul fastului și strălucirii, interesați numai de propria persoană, nu și de interesele obștești ale statului.

20. Am produs și vom produce crize economice în rândul popoarelor de dobitoace cu față umană prin simpla retragere a banilor din circulație. Retrăgând banii statelor, capitaluri uriașe stagnează, iar statele sunt obligate să apeleze continuu la împrumuturi tocmai din aceste capitaluri. Împrumuturile împovărează finanțele statelor cu dobânzile pe care trebuie să le plătească la acestea, făcându-le sclavele acestor capitaluri. Intrarea industriei pe mâinile capitaliștilor, care au confiscat-o de la micii proprietari și producători, a stors toată vlaga popoarelor și, odată cu ea, și pe cea a statelor.

21. Masa monetară pusă în circulație în prezent nu este în conformitate cu necesarul pe cap de locuitor și de aceea nu poate satisface toate nevoile muncitorilor. Volumul banilor emiși trebuie să corespundă cu creșterea populației, iar copiii trebuie indiscutabil considerați consumatori de bani din momentul în care se nasc. Revizuirea constantă a cantității de bani puși în circulație este de primă importanță în întreaga lume.

22. Sunteți conștienți că etalonul aurului a dus la ruina statelor care l-au adoptat, întrucât el nu a putut satisface cererea de bani, mai ales că noi am retras în mod deliberat cât mai mult aur din circulație.

23. Pentru Statul nostru Unic Planetar, etalonul

sau standardul care trebuie introdus este valoarea lucrătorului-putere, fie că aceasta este socotită în bancnote sau în cherestea. Trebuie să emitem bani în acord cu cerințele normale ale fiecărui supus, adăugând bani cu fiecare naștere și retrăgând din ei cu fiecare deces.

24. Conturile vor fi administrate de fiecare departament și de fiecare circumscripție financiară.

25. Pentru a nu apărea întârzieri în plata tranșelor de bani, sumele și termenele acestor plăți se vor fixa prin decret emis de suveran. În acest mod se va elimina practica protecției de către un minister a unei instituții în detrimentul celorlalte.

26. Bugetele de venituri și cheltuieli vor fi ținute simultan, astfel încât ele să nu devină neclare din cauza evidenței lor decalate în timp.

27. Vom îmbrăca reformele pe care le-am planificat în instituțiile și legile financiare ale popoarelor de dobitoace cu față umană în asemenea aparențe, încât să nu alarmeze pe nimeni. Vom sublinia necesitatea acestor reforme ca urmare a încâlcelii în care dobitoacele ignorante au scufundat finanțele prin neregulile și indisciplina lor. Prima neregulă, așa cum o vom indica noi, constă în faptul că ei au început să întocmească un singur buget, care an de an crește datorită următoarei cauze: ei trag de acest buget până la jumătatea anului, apoi cer o rectificare de buget pe care o cheltuiesc în trei luni, după care cer o suplimentare, toate acestea ducând în final

la un buget de lichidare. Dar, cum bugetul pe anul următor este întocmit ținând cont de toate adăugirile, diferența față de normal ajunge la 50% pe an, astfel încât bugetul anual se triplează în 10 ani. Mulțumită acestor metode, înlesnite de neglijența acestor state ale oamenilor creduli și ignoranți, tezaurele lor sunt golite. Atunci vine vremea împrumuturilor, care înghit și ultimele resurse și duc statele acestor animale cu față umană la faliment.

28. Evident că noi înșine nu vom face aranjamente economice de genul celor pe care le-am sugerat acestor ființe naive și ignorante.

29. Orice fel de împrumut arată neputința și lipsa de înțelegere a drepturilor statului. Împrumuturile atârnă ca sabia lui Damocles deasupra capetelor conducătorilor, care, în loc să ia banii necesari de la supușii lor sub forma unei taxe temporare, vin cu mâna întinsă la bancheri. Împrumuturile externe sunt ca niște lipitori care nu pot fi înlăturate de pe trupul statului până când nu cad singure, îmbuibate de sânge, sau până când statul nu se descotorosește de ele. Dar animalele cu față umană nu smulg lipitorile de pe trupul statelor lor, ci continuă să își pună tot mai multe, așa încât aceste state vor trebui să piară inevitabil, vlăguite de pierderea voluntară de sânge.

30. Ce este, de fapt, în esență, un împrumut, în special împrumutul extern? Un împrumut este o emisiune de hârtie de schimb guvernamentală, care conține o obligație procentuală proporțională cu valoarea

capitalului împrumutat. Dacă împrumutul poartă o dobândă de 5%, atunci în 20 de ani statul risipește numai pe dobândă o sumă egală cu împrumutul făcut, în 40 de ani, dobânda devine dublul sumei împrumutate, iar în 60 de ani, triplul. Și în tot acest timp, împrumutul propriu-zis rămâne neachitat.

31. Din calculul de mai sus, reiese clar că fiecare impozitare pe cap de locuitor stoarce și ultimii bănuți de la plătitorii de taxe săraci, pentru ca statul să-și achite datoriile externe pe care le-a contractat, în loc să adune acești bani care îi sunt necesari pentru propriile nevoi, fără a mai plăti în plus și dobândă.

32. Atâta timp cât împrumuturile au fost interne, în statele popoarelor de oameni creduli și ignoranți banii se mutau doar din buzunarul săracilor în cel al bogaților, dar după ce noi am cumpărat pe cine trebuia și am reușit astfel să facem statele să angajeze împrumuturile în sfera externă, toată averea acelor state s-a scurs în casele noastre de bani și aceste popoare de dobitoace cu față umană au început să ne plătească tributul sclaviei.

33. Superficialitatea suveranilor naivi și ignoranți în afacerile de stat, corupția miniștrilor sau lipsa de înțelegere a chestiunilor financiare din partea altor persoane cu funcții de conducere au adus țările lor în situația să ne fie datoare cu sume aproape imposibil de plătit, dar aceasta nu s-ar fi putut realiza fără cheltuieli serioase de energie și bani din partea noastră.

34. Noi nu vom permite stagnarea banilor și de aceea nu vor exista hârtii purtătoare de dobândă emise de stat, cu excepția unei serii de un procent (1%), astfel încât nu se vor plăti dobânzi lipitorilor care sug toată puterea statului. Dreptul de a emite hârtii purtătoare de dobânzi va fi dat exclusiv companiilor industriale, care pot plăti fără dificultate dobânzi din profiturile pe

care le obțin, în timp ce statul nu face profit din banii împrumutați precum aceste companii, deoarece el se împrumută numai pentru a cheltui, nu și pentru a pune banii la lucru.

35. Aceste hârtii emise de companiile industriale vor fi, de asemenea, cumpărate și de guvern, care, de unde până acum doar se împrumuta, începe la rândul său să împrumute bani și să facă profit. Această măsură va elimina stagnarea banilor, profiturile parazite și trândăvia în rândurile celor creduli și ignoranți, care ne-au fost de folos atâta timp cât ei erau independenți, dar nu vor mai fi de dorit când ei vor fi supușii regelui nostru.

36. Cât de clar este că dobitoacele acestea cu față umană au creier de brută și sunt slabe de minte, din moment ce ele împrumută de la noi bani cu dobândă, fără să se gândească măcar o clipă că, de fapt, până la urmă vor trebui să scoată din buzunarele propriului stat nu numai acești bani, ci și, în plus, încă o sumă drept dobândă, ca să-și achite datoria față de noi! Ce putea fi mai simplu decât să împrumute banii de care aveau nevoie direct de la cetățenii lor [fără dobândă]?

37. Dar este o dovadă a geniului minții noastre alese faptul că noi am reușit să le prezentăm chestiunea împrumuturilor luate de la noi într-o asemenea lumină, încât ei să le considere avantajoase!

38. Contabilitatea noastră, pe care o vom prezenta când va sosi timpul, în lumina secolelor de experiență câștigată din experimentele pe care noi le-am făcut pe

statele animalelor cu față umană, se va distinge prin claritate și precizie și le va demonstra tuturor, dintr-o privire, avantajele inovațiilor noastre. Acestea vor pune capăt abuzurilor, cărora noi le datorăm acum stăpânirea noastră asupra maselor de dobitoace cu față umană, dar pe care nu le vom permite în Statul nostru Unic Planetar.

39. Ne vom asigura atât de bine sistemul de contabilitate, încât nici conducătorul și nici cel mai neînsemnat funcționar public nu vor avea cum să devieze chiar și cea mai mică sumă de bani de la destinația sa fără a fi prins și nici să o dirijeze în altă direcție decât cea care va fi stabilită printr-un plan foarte precis de acțiune.

40. Fără un plan precis este imposibil să conduci. Urmarea unei căi neclare, care recurge la mijloace nesigure, face până și eroii și semizeii să eșueze.

41. Conducătorii naivi și ignoranți care la indicațiile noastre au fost cândva abătuți de la treburile statului prin participarea la recepții, la evenimente mondene, la distracții de tot felul, au fost doar paravane pentru conducerea noastră. Conturile curtenilor favoriți, care i-au înlocuit pe aceștia în sfera afacerilor, au fost întocmite pentru ei de către agenții noștri, care le-au dat mereu satisfacție minților lor înguste, promițându-le că în viitor se prevăd economii și o îmbunătățire a situației lor financiare. Economii, de unde?? Din noi impozite? Acestea sunt întrebări pe care ar fi trebuit să și le pună, dar nu și le-au pus, cei care au citit conturile

și proiectele noastre.

42. Știți unde i-a dus această nepăsare? La un dezastru financiar, în ciuda hărniciei uimitoare a oamenilor lor…

Comentarii la al XX-lea Protocol

„Suntem în pragul unei transformări globale. Trebuie să declanșăm o criză majoră (economică, militară, politică, socială, educativă, religioasă) și toate națiunile vor accepta Noua Ordine Mondială". (David Rockefeller)

„Impozitarea este acea parte a veniturilor unui stat ce este obținută prin cotizații și cerințe coercitive impuse supușilor săi". (Enciclopedia Britanică)

1-19, 23-26. Aceste secțiuni ale protocolului prevăd măsurile administrativ-financiare pe care capii francmasoneriei plănuiau să le pună în practică acum mai mult de un secol pentru a asigura susținerea financiară a viitorului Stat Planetar Unic, al cărui model experimental pare să fie statul comunist chinez din ultimii ani, prin practicile sale de reformă economică, dar și prin cele eugenice, de limitare a natalității.

Liniile directoare trasate în textul punctelor 12-13 din protocol au fost deja implementate chiar de curând în România! Astfel, prin Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, intrate în vigoare de la 1 ianuarie 2006, sunt supuse impozitării veniturile realizate din transferul dreptului de proprietate asupra construcțiilor de orice fel și terenului aferent acestora, care se înstrăinează în termen de până la trei ani, de

la data dobândirii, precum și veniturile realizate din transferul dreptului de proprietate asupra terenurilor fără construcții dobândite dupa 1 ianuarie 1990. Aceste reglementări au stârnit controverse, întrucât la alineatul i) din art. 151 al acestor norme se prevede că „actul de partaj voluntar sau judiciar și actul de schimb sunt supuse impozitării“, deși, potrivit specialiștilor, partajul și schimbul imobiliar nu reprezintă un transfer de proprietate, prin urmare aceste două operațiuni nu ar fi trebuit impozitate. Cotele de impozit sunt, potrivit legislației, identice ca în cazul celor aplicate veniturilor obținute din înstrăinarea bunurilor imobile. De fapt, se impozitează în mod dublu un transfer de proprietate care a fost deja făcut. Abuzivă este și maniera legislativă prin care a fost introdus impozitul, aceste Norme de aplicare a Codului fiscal fiind un act normativ cu rang inferior (ca forță legislativă) față de Codul fiscal! În prezent, în România se percep 558 de taxe și impozite instituite prin 185 de acte normative. De notat este și faptul că noul proiect de Cod Fiscal prevede creșterea taxelor și a impozitelor locale cu 20,5%, începând din 2010!

Prevederea punctului 23 este mai mult decât semnificativă, etalonul lucrătorului-putere constituind pur și simplu munca înmagazinată în produse, singura care poate măsura valoarea lor...

20-22, 27. Masoneria a orchestrat, din umbră, toate crizele economice din epoca modernă. Scopul? Falimentarea statelor creștine. Mijlocul? Sistemul

bancar. Mecanismul? Expansiunea inflaționistă a masei monetare prin creditări masive, iar apoi contracția artificială a masei monetare prin retragerea unei părți importante din ea la comandă și confiscarea garanțiilor și bunurilor celor care intră în incapacitate de plată. Oferim în continuare fapte care, la o analiză atentă și plină de bun simț, dezvăluie mașinațiile oribile regizate de francmasonerie pentru prăbușirea economică globală cu care ne confruntăm.

Banca Rezervei Federale (*Federal Reserve Bank*) a apărut în urma unei false crize financiare, declanșate de un membru al elitei „iluminaților“, bancherul J. P. Morgan. În 1907, J. P. Morgan a început să răspândească zvonul că băncile au dificultăți și nu vor mai putea face rambursări. Acest zvon a căpătat credibilitate pentru că venea de la o persoană despre care se presupunea că știe ce spune. S-a creat panică, toată lumea s-a înghesuit să își retragă depozitele din bănci, lucru ce a dus la falimente în lanț (aproape 5.400 de bănci au dispărut atunci). Apoi Congresul american a demarat o anchetă pentru a stabili care este cauza acestui dezastru și cum poate fi el evitat. Comisia însărcinată cu această misiune era condusă de senatorul Nelson Aldrich, un lup finanțist în blană de oaie. Acesta era liderul partidei republicane din Senat, dar și trezorier al lojei masonice din Rhode Island și omul bancherilor (de altfel, el avea să devină membru al clanului Rockefeller, fiica sa Abby Greene Aldrich căsătorindu-se cu John D. Rockefeller Jr.). Aldrich a

DEBT

propus ca soluție „salvatoare“ crearea unei Bănci Centrale care să vegheze pentru ca dezastrul din 1907 să nu se mai repete niciodată. Istoria a demonstrat că el s-a repetat de atunci nu o dată, ci de mai multe ori, de fiecare dată în aceleași condiții-cadru. În 1913, actul constitutiv al Băncii Rezervei Federale a fost conceput inițial nu de legislatorii americani, așa cum era firesc, ci de către marii bancheri, în cadrul unei întâlniri secrete, organizate în casa lui J. P. Morgan de pe insula Jekyll. Apoi, Aldrich a prezentat documentul Congresului. Inițial, pentru că Aldrich a vrut neapărat ca moțiunea să-i poarte numele, aceasta nu a avut sorți de izbândă, dar în 1913, când Woodrow Wilson a devenit Președinte al SUA, a fost aprobat. După mulți ani, Woodrow Wilson scria cu regret: „Națiunea americană este controlată de sistemul de credit, care este privat. Prosperitatea națiunii și toate activitățile noastre sunt în mâinile a doar câțiva oameni, care nu fac altceva decât să controleze și să distrugă libertatea economică. Am ajuns să fim una din cele mai prost guvernate, mai complet controlate și mai subjugate națiuni din lumea civilizată. Nu mai avem un guvern cu opinii proprii și libere, care să aibă propriile sale convingeri, ci un guvern aservit opiniei și supus presiunilor unui mic grup de oameni care îl controlează.“ Senatorul Louis McFadden spunea în 1932 în Congresul american: „Prin constituirea Băncii Rezervei Federale (Federal Reserve Bank) a fost construit un sistem bancar mondial. Un superstat, controlat de bancherii internaționali care

acționează împreună pentru a transforma lumea în sclava lor. *Federal Reserve Bank* a uzurpat guvernul."

Publicul a fost mințit atunci că Banca Rezervei Federale este soluția ideală și unică pentru a menține stabilitatea economică (sună familiar, nu-i așa?). Străzile și ziarele erau pline de afișe în care americanilor li se arăta cum inflația, șomajul și criza economică sunt de acum de domeniul trecutului, datorită apariției Băncii Rezervei Federale. A urmat însă marea criză economică din 1929, care a îngenuncheat SUA, dându-o cu totul în mâinile bancherilor. Practic, la Convenția de la Geneva din 1929, SUA a fost declarată falită. Iată ce afirma Milton Friedman, economist cu premiul Nobel, despre această catastrofă economică: „*Federal Reserve Bank* a provocat în mod clar Marea Depresiune economică, prin contracția (reducerea) cu o treime a masei monetare în intervalul 1929-1933."

Ca și cum toate acestea nu erau de ajuns, în 1933, președintele mason Franklin Delano Roosevelt a semnat o lege ce-i obliga pe toți americanii să predea aurul pe care îl aveau în posesie la costul minim, cu excepția monedelor rare. Aurul a fost topit în lingouri și depozitat în tezaurul de la *Fort Knox*. După colectare la costul minim cu bani produși din nimic de Banca Rezervei Federale, prețul aurului a fost imediat ridicat de la 20$ uncia la 35$ uncia, dar americanii nu mai aveau așa ceva, astfel că cei puțini și informați din cercurile bancare care au cumpărat masiv aur înainte de măsură și l-au scos din țară, acum au putut specula

cu el la preț aproape dublu, în timp ce americanii de rând au sărăcit.

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, *Fort Knox* deținea 70% din aurul lumii, dar în decursul anilor, acesta a fost vândut bancherilor din Londra, în vreme ce a fost refuzat orice audit public al rezervelor de aur. În 1981, comisia de anchetă desemnată de președintele Ronald Reagan a descoperit că Trezoreria SUA nu deținea deloc aur! Puținul aur rămas la *Fort Knox* este menit să compenseze datoria națională. Banca Rezervei Federale a jefuit cel mai mare tezaur de aur din lume.

În 1944, a fost implementat acordul de la *Bretton Woods*, chipurile pentru a restabili economia după al Doilea Război Mondial (o altă criză generată prin intervevția și finanțarea acelorași bancheri). Cu acest prilej, a fost stabilită rata de schimb a monedelor naționale relativ la dolar, iar SUA au promis să fixeze prețul aurului la 35$ uncia. Tot atunci au fost create alte instituții financiare de genul Băncii Rezervei Federale, dar la scară planetară: Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială.

În 1971, Banca Rezervei Federale a oprit convertibilitatea dolarului în aur, producând o nouă criză pe piață, care a transformat dolarul american în principala monedă de schimb (mai ales pentru comerțul cu petrol) a planetei.

După cum vedem, de fiecare dată scenariul a fost identic: s-a creat în mod artificial o situație de criză, s-a

oferit apoi o soluție dinainte gândită (chipurile pentru a menține stabilitatea) și apoi au fost implementate exact măsurile care au impus un și mai strict control ce erau dorite de clica de la vârful masoneriei. Masonii numesc acest mecanism *„Ordo ab chao“* (adică, „Prin haos la ordine“ sau mai bine spus prin haos la ordinea dorită de ei, așa-zisa Nouă Ordine Mondială). Deloc întâmplător, aceasta este deviza celui mai înalt grad din Ritul Scoțian, gradul 33.

În ce privește actuala criză financiară, declanșată în 2008, aceasta a fost creată și este folosită de masoni pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale. Iată și faptele: la întâlnirea Grupului Bilderberg, din 9 iunie 2008, președintele Băncii Federale din New York cere implementarea unui organism unic de control al băncilor de pe întreaga planetă. La întâlnire au participat foarte multe persoane cheie din sistemul bancar și financiar: Timothy Geithner (președintele Băncii Federale din New York), Ben Bernanke (președintele Băncii Rezervei Federale), Henry Paulson (secretarul Trezoreriei SUA), Jean-Claude Trichet (președintele Băncii Centrale Europene), Robert Zoellick (președintele Băncii Mondiale). Unii autori care au avut curajul să facă dezvăluiri despre conspirația mondială au avertizat atunci (în iunie 2008) că scopul întâlnirii Bilderberg este discutarea modalității de implementare a guvernului unic mondial utilizând o criză financiară. Nici nu se încheiase bine întâlnirea Bilderberg (desfășurată la Washington între

5 și 8 iunie 2008), că Timothy Geithner se plângea în *Financial Times* de gravele probleme financiare create de actualul sistem. „Vina o poartă existența băncilor centrale, iar problema se va rezolva doar prin instaurarea unui unic organism, care să controleze întregul sistem bancar.“

Sistemul băncilor centrale sau naționale a fost însă creat tot de cei care acum vor (numai aparent) să îl distrugă (în realitate, ei vor doar să îl extindă). Prima din această serie a fost banca Olandei (1609), urmată de Banca Angliei (1694), de cele două „Bănci ale Americii“ și apoi la 1917 de Banca Rezervei Federale din SUA. Aceasta a luat naștere în 1913, când Woodrow Wilson a devenit Președinte al SUA. În schimbul susținerii financiare și politice în alegeri, Wilson le promisese bancherilor, printre care se afla și bunicul lui David Rockefeller, că odată ajuns Președinte, va aproba fără să clipească înființarea Băncii Rezervei Federale. Cu două zile înainte de Crăciun, când o mare parte din membrii Congresului american nu erau prezenți, Actul constitutiv al Băncii Rezervei Federale a fost transformat în lege, fiind aprobat de Congres și de președintele SUA. În esență, prin acest act ce contravine Constituției, Congresul a cedat dreptul de a emite banii pentru administrarea națiunii unui consorțiu de bănci private căruia îi dă numele de *Federal Reserve Bank* (Banca Rezervei Federale), adică tot o instituție privată, mascată sub titulatura de „federală“, care să creeze iluzia unei

instituții guvernamentale. Astfel, când Congresul are nevoie de bani pentru orice acțiune, el trebuie să se adreseze acestei căpușe francmasonice, care creează banii din vânt și în plus și cu dobândă! Atunci când dă cu împrumut dolarii produși astfel, *Federal Reserve Bank* cere o dobândă care intră în buzunarul celor care o conduc, și determină o creștere a cantității de bani pe care aceștia o pot apoi din nou împrumuta. E un cerc vicios fără sfârșit, iar la ora actuală nu există niciun alt mecanism mai ingenios și mai diabolic de îmbogățire. Astfel, SUA a ajuns să se împrumute cu sume imense, plătind dobânzi pe măsură, iar apoi să facă alte împrumuturi pentru a le plăti pe acestea. Conform unor estimări recente, datoria națională a SUA a depășit, în 2009, 11.000 de miliarde de dolari. Un fapt semnificativ este acela că toate legile votate de către Congresul american pot fi atacate juridic, dacă există motive ca ele să fie considerate neconstituționale. În ce privește însă sistemul bancar centralizat, Congresul a votat o lege specială, prin care se face ilegală orice fel de acțiune judiciară îndreptată împotriva acestui sistem! Practic, nimeni, nici Congresul și nici Președintele, nu are dreptul să cerceteze legislația bancară și nici manevrele băncilor în bursa internațională. În lăcomia și inconștiența lor demonică, cei care au creat acest sistem își doresc acum să îl extindă la nivel planetar. Pe 25 septembrie 2008, Jeffrey Garten, membru CFR, cere crearea Autorității Monetare Globale (*Global*

Monetary Authority, GMA). Jeffrey Garten, membru CFR (*Council on Foreign Relations*) a participat și el la întâlnirea Bilderberg și își aduce aportul la punerea în aplicare a celor decise de acest guvern mondial din umbră. Un articol din *Financial Times* având ca titlu: „We need a new Global Monetary Authority" („Avem nevoie de o nouă Autoritate Monetară Globală") anunță că omenirea se confruntă cu o criză globală, care cere soluții globale. Iată ce scrie el în *Financial Times*: „Chiar dacă operațiunea de pompare masivă de fonduri din partea statului are succes, ea va trebui să fie urmată de o soluție pe termen lung: instaurarea unei Autorități Globale Monetare. Washingtonul recunoaște că această criză a devenit globală. Băncile centrale au început deja să realizeze acțiuni sincronizate de injectare de fonduri în piețele de capital. Aceasta ar trebui să ducă la un răspuns internațional coerent (adică toată lumea să faca la fel), menit nu doar să stingă focarele create, ci și să reconstruiască și să mențină piețele de capital pe termen lung. Propusa Autoritate Monetară Globală (GMA) va superviza la sânge activitățile autorităților naționale, mai acerb decât FMI-ul, și va controla implementarea unor reglementări globale. Va acționa ca o Curte de judecată a falimentelor pentru companiile globale de o anumita mărime. Cele mai mari companii financiare globale vor trebui să se înregistreze la GMA și vor fi obligate să se supună monitorizării acesteia. Comitetul de conducere al

GMA va include bancheri din SUA, Marea Britanie, Uniunea Europeană, Japonia, China, Arabia Saudită și Brazilia. Va fi finanțat prin contribuții obligatorii de fiecare țară care se va angaja la aceasta și de prime de tip asigurare plătite de companiile financiare globale, publice sau private." Ceea ce Jeffrey Garten descrie în articolul său este de fapt o dictatură financiară globală. Și nu este doar o teorie, ci un plan care începe să fie pus în aplicare. În data de 13 octombrie 2008, Gordon Brown, primul ministru al Marii Britanii, cerea „o nouă arhitectură financiară internațională pentru o eră globală. Trebuie să avem un nou sistem *Bretton Woods*, să construim o nouă arhitectură financiară internațională pentru anii ce vor urma". Acordul Bretton Woods a fost adoptat în iulie 1944 pentru a reconstrui sistemul economic internațional după al doilea război mondial. El stabilea un cadru de administrare monetară, dictând regulile pentru schimburile comerciale și financiare între țările industrializate. Așa au fost create Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială, ca organisme menite „să garanteze stabilitatea financiară și creșterea economică la nivel internațional" (adică exact același pretext care este servit și astăzi – și iată unde am ajuns). Pe 15 octombrie 2008, Nicolas Sarkozy, președintele Franței, cerea „un guvern financiar mondial". Instalat în fruntea Franței cu sprijinul masoneriei și al CIA-ului (în spatele său se află Alain Bauer, fost Mare Maestru al Marelui Orient

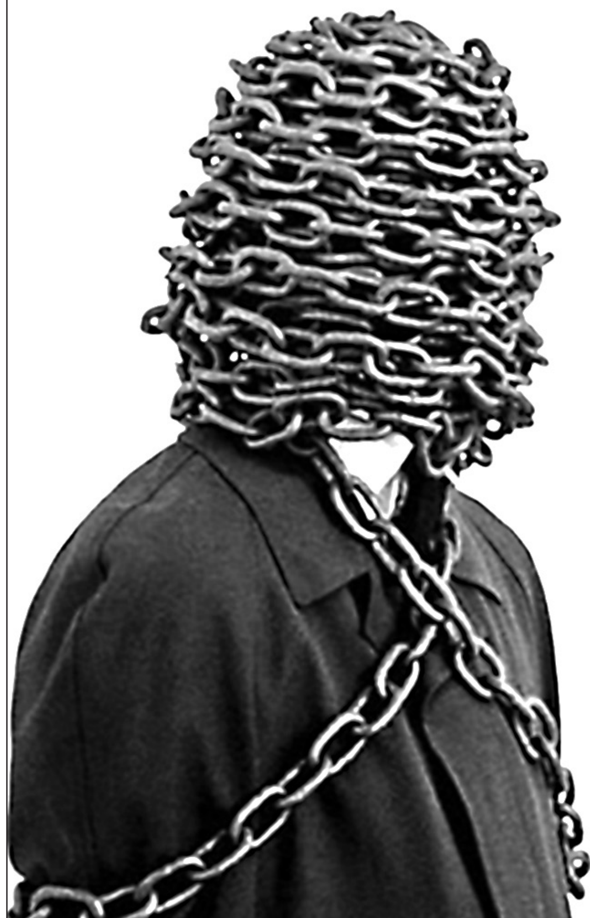
al Franței și agent CIA), Sarkozy este un personaj cheie în acest joc globalist și conduce acum grupul liderilor europeni. Deloc întâmplător, Franța se află acum la președinția Comisiei Europene, exact în perioada deznodământului actualei crize financiare. Nici nu se putea un om mai potrivit pentru a aduce țările Europei la linia trasată de grupul Bilderberg. „Nicio instituție financiară nu trebuie să scape reglementării și supravegherii", adăuga Sarkozy.

Concluzia acestei mascarade? În urma summitului de la Bruxelles, liderii UE au făcut presiuni asupra Washington-ului pentru ca acesta să reformeze rapid și în profunzime sistemul financiar actual. Iar Washington-ul a fost extrem de mulțumit să subscrie planului care fusese lansat chiar de el, ca instrument docil al Bilderberg. Istoria se repetă sub același slogan: *„Ordo ab chao" („Prin haos la ordine").* Toate cele de mai sus nu sunt altceva decât repetarea pas cu pas a unei vechi strategii, care a mai fost utilizată de câteva ori de-a lungul istoriei, cu aceleași consecințe dezastruoase pentru omenire.

29-33, 36, 37. Un simplu exercițiu de aritmetică și logică ne permite să înțelegem că ar fi cu mult mai simplu și mai puțin dăunător pentru economia internă, dacă un stat, în loc să se împrumute cu camătă (dobândă) de la bancheri, ar institui o taxă temporară și ar obține astfel sumele de care are nevoie direct de la cetățeni. Faptul că recurge la împrumuturi pe care bancherii i le acordă bineînțeles cu dobânzi usturătoare nu face

decât să arunce asupra cetățenilor, pentru o perioadă lungă, povara achitării acestor sume imense de bani și, pe deasupra, subjugă acel stat intereselor politice și economice ale marilor bancheri internaționali, deci masoneriei. Concret, știm că statul român a contractat în 2009 un împrumut declarat de 20.000.000.000 euro cu dobândă 5% de la bancherii internaționali (deghizați în FMI, Banca Mondială etc.). În aceste condiții, suma de rambursat va crește astronomic și întreaga povară a dobânzilor va fi purtată de plătitorii de taxe, care sunt complet neavizați de gravitatea angajamentului făcut de guvernanți în numele lor. Astfel, românii vor trebui să achite rata anuală de 1.583.893.774,08 euro, care include dobânda și creditul de rambursat. Se va ajunge după 20 de ani la plata a 31.677.875.482,43 euro. La o populație de 20.000.000 de locuitori, aceasta înseamnă 1.584 euro per cap de locuitor de plătit. Numai dobânda de plătit, dacă ar fi să o socotim, ajunge la 11.677.875.482,43 euro (aproape 12 miliarde de euro) după intervalul de 20 de ani! Iată ce înseamnă înșelătoria satanică a dobânzii!

Dacă statul ar lua direct de la cetățeni 20.000.000.000 euro, emițând obligațiuni pe care să le cumpere populația și astfel să împrumute practic statul cu suma necesară, fără dobândă, aceasta înseamnă 1.000 euro de plătit per cap de locuitor! Cu aceste calcule, este clar pentru orice ființă umană cu bun simț că este de preferat ca statul să ia banii de la propriii cetățeni, fiecare trebuind astfel să plătească 1.000 euro, în loc

să ia împrumut cu camătă (dobândă) de la băncile internaționale, căci în acest caz cetățenii trebuie să plătească 1.584 euro fiecare, cu aproape 600 de euro mai mult! Iar atunci când guvernanții, în disprețul acestei socoteli simple de gimnaziu, preferă să se împrumute pe spinarea cetățenilor și să împovăreze cu datorii distrugătoare propriul popor, atunci este limpede că ei sunt slugile unor interese străine și că și-au trădat țara, căci ei nu fac decât să ducă la îndeplinire planul francmasonic de sărăcire și de reducere a populației, astfel încât mulți ajung la limita subzistenței și a rezistenței nervoase, durata de viață fiind în mod evident afectată de condițiile grele de trai.

În cazul Comunității Europene (UE), Tratatul de la Maastricht prevede, deloc întâmplător, prin articolul 104, că țările europene nu mai au dreptul să împrumute de la băncile lor naționale. Practic, din 1992, acest act de sabotaj a obligat țările din UE să se împrumute doar cu dobândă sau, altfel spus, camătă de la băncile private internaționale, ele nemaiavând ca până atunci dreptul de a împrumuta de la propriile bănci, fără dobândă. Această prevedere legislativă împovărează popoarele europene, le sărăcește, în vreme ce buzunarele bancherilor internaționali se burdușesc cu dobânzile încasate. Mai nou, această prevedere a fost transpusă și în articolul 123 al Tratatului de la Lisabona, semnat de România fără consultarea populației!

34. Acum știm unul din motivele pentru care Kennedy a fost asasinat în anul 1963: el a dat un

ordin prezidențial (nr. 1110) prin care a emis direct prin trezorerie 4.000.000.000 de dolari cu acoperire în argint, inscripționați cu *United States Note* și a refuzat să mai împrumute note bancare de la Banca Rezervei Federale (ce sunt inscripționați cu *Federal Reserve Note*), punând în circulație note nepurtătoare de dobânzi. De asemenea, tânărul președinte, singurul dintre președinții americani care nu a fost mason, a informat Congresul, în 18 iulie 1963, că dorește să micșoreze deficitul Statelor Unite, prin forțarea exportului și introducerea unui impozit asupra procentelor încasate de cetățenii americani care au depus bani la băncile din străinătate. Investițiile de capital american în străinătate urmau să fie impozitate cu 15% anual. Aceste demersuri nu au fost pe placul bancherilor masoni, care au găsit modalități pentru a îndepărta dușmanul indezirabil.

38-40. În viitorul Stat Planetar Unic, pe care masoneria satanică se trudește să-l clădească, vor fi create mecanisme de control financiar-contabil extrem de riguroase, care să nu permită nici măcar conducătorului sau vreunui funcționar public să deturneze fonduri fără a fi detectați. Deloc întâmplător, în SUA o corporație privată, *Internal Revenue Service*, este cea care se ocupă cu colectarea impozitului pe venit și îl depozitează la *Federal Reserve Bank*, iar nu la Trezoreria SUA.

Al XXI-lea protocol secret francmasonic

Multiplicarea averilor bancherilor prin înșelătoria dobânzii. Împrumuturile interne complet inutile și șiretlicul titlurilor de stat. Împovărarea cu datorii uriașe a statelor de către guvernanții corupți. Impozite noi impuse populației pentru acoperirea dobânzilor oneroase. Falimentul guvernelor și discreditarea conducătorilor. Datoriile flotante. Desființarea în Statul Unic Planetar a piețelor monetare și stabilirea de prețuri fixe. Suprimarea completă a bursei fondurilor publice. Monopolizarea inițiativelor industriale prin instituțiile de credit guvernamental.

1. La ceea ce v-am adus la cunoștință la ultima noastră întâlnire vom adăuga acum explicații detaliate asupra împrumuturilor interne. Despre cele externe nu mai avem nimic de spus, căci ele ne-au hrănit cu banii popoarelor de dobitoace naive și ignorante, dar pentru Statul nostru Unic Planetar nu vor exista niciun fel de străini și deci nimic străin.

2. Noi ne-am dublat, triplat și chiar ne-am multiplicat de mai multe ori banii [prin intermediul dobânzilor], profitând de corupția administrației și de nepăsarea și trândăvia conducătorilor, care au îngăduit ca guvernele să contracteze împrumuturi de care statele acestor animale cu față umană nici măcar nu aveau nevoie. Cine altcineva ar fi putut face același lucru ca și noi? Așadar, ne vom ocupa numai cu detalii legate de împrumuturile interne.

3. Statele fac anunțuri atunci când sunt pe cale să contracteze un astfel de împrumut și deschid subscripție pentru propriile lor bonuri de tezaur, adică titluri de stat sau hârtii purtătoare de dobândă. Pentru ca ele să fie accesibile tuturor buzunarelor, valoarea lor nominală va fi cuprinsă între 100 și 1000; în plus, se face un discount pentru primii subscriptori. În ziua următoare, prin mijloace artificiale, prețul lor va fi ridicat, pretextul fiind că toată lumea se înghesuie să le cumpere. În câteva zile, seifurile trezoreriei, după cum spun ei, dau pe dinafară de pline și sunt adunați mai mulți bani decât erau necesari. Se va pretinde că subscripția acoperă de mai multe ori valoarea de ansamblu a împrumutului; în aceasta constă întregul efect de scenă – „Priviți, vor spune ei, câtă încredere are lumea în titlurile de stat emise de guvern!"

4. După ce însă comedia se încheie, iese la iveală faptul că, în realitate, a apărut un debit, adică o datorie teribil de împovărătoare. Pentru a plăti dobânda, devine necesar să se recurgă la noi împrumuturi, care în loc să acopere datoria, adaugă și mai mult la debitul de capital. Iar când acest credit este epuizat, devine necesară acoperirea – prin noi taxe și impozite – nu a împrumutului, ci abia a dobânzii la acesta! Aceste noi taxe sunt un debit folosit pentru a acoperi o altă datorie…

5. Mai târziu vine momentul conversiilor de credite, dar ele scad doar din dobândă, fără a acoperi și datoria. În afară de aceasta, ele nu pot fi făcute fără

consimțământul creditorilor; la anunțarea unei conversii, celor care nu doresc să-și convertească titlurile li se face o propunere de returnare a banilor. Dacă nimeni nu dorește să-și convertească titlurile și toată lumea își cere banii înapoi, guvernul ajunge să fie covârșit de propria hârțogărie și este declarat insolvabil, adică incapabil să plătească sumele propuse. Cu mult noroc, supușii creduli și ignoranți ai guvernelor, complet neștiutori în chestiunile financiare, au preferat întotdeauna să piardă la schimb și să li se scadă dobânda decât să-și riște banii în noi investiții și de aceea au permis de nenumărate ori guvernelor să le pună în cârcă datorii de multe milioane.

6. În zilele noastre, guvernele dobitoacelor cu față umană nu vor îndrăzni să recurgă la aceste șiretlicuri și în cazul împrumuturilor externe, pentru că ele știu că noi ne-am cere toți banii înapoi.

7. În acest mod, declararea falimentului va dovedi cel mai bine popoarelor din diferitele țări că interesele lor nu au nimic în comun cu interesele celor care le conduc.

8. Vă rog să vă concentrați în mod deosebit atenția asupra acestui aspect și asupra următorului: în zilele noastre, toate împrumuturile interne sunt consolidate prin așa numitele datorii flotante, adică acele împrumuturi care au termen de plată relativ scurt. Aceste datorii constau în bani plătiți în bănci de economii și fonduri de rezervă. Dacă sunt lăsate pe termen lung la dispoziția unui guvern, aceste fonduri se evaporă prin achitarea dobânzilor la împrumuturile

externe și sunt înlocuite printr-un depozit echivalent de titluri de stat.

9. Acestea din urmă sunt cele ce cârpesc golurile trezoreriilor din statele dobitoacelor credule și ignorante.

10. Când ne vom urca pe tronul acestei lumi, toate aceste șiretlicuri financiare și cele înrudite cu ele vor fi șterse fără urmă, pentru că nu vor mai fi în acord cu interesele noastre; de asemenea, vom distruge toate piețele monetare, căci nu vom permite ca prestigiul puterii noastre să fie clătinat de fluctuațiile prețurilor fixate pe bunurile noastre, pe care le vom stabili prin lege la un cuantum care reprezintă întreaga lor valoare, fără nicio posibilitate de scumpire sau ieftinire. Scumpirea dă pretext pentru ieftinire, ceea ce a constituit, într-adevăr, punctul de pornire al planului nostru privitor la bunurile și valorile acestor animale cu față umană.

11. Vom înlocui piețele monetare cu grandioase instituții de credit guvernamental al căror obiectiv va fi să fixeze prețul valorilor industriale în acord cu vederile guvernului. Aceste instituții vor fi capabile să arunce pe piață cinci sute de milioane de acțiuni industriale într-o singură zi sau să cumpere tot atâtea. În acest mod, toate inițiativele industriale vor deveni dependente de noi. Imaginați-vă ce putere imensă ne vom asigura astfel!

Comentarii la al XXI-lea Protocol

1-11. Sunt expuse cu detalii tehnice unele aspecte legate de împrumuturile interne și externe. „Iluminații“ francmasoni explică ingineriile financiare care le-au permis îmbogățirea pe seama statelor populate de dobitoace cu față umană, cum le spun ei oamenilor. Este vorba despre monopolul aurului, al cărui etalon odată stabilit le-a permis controlul piețelor financiare din întreaga lume. Împrumuturile externe sunt cele care le-au multiplicat averile, prin intermediul mecanismului satanic al dobânzilor aplicat la scara macroeconomică a statelor. La sumele uriașe pe care le împrumută statele, dobânzile sunt astronomice, iar îndatorarea fără ieșire le permite apoi capilor masoni să impună condiții economice odioase, precum confiscarea resurselor naturale. Astfel, planurile subversive de subjugare a întregului glob sunt împlinite pas cu pas.

În ce privește împrumuturile interne, este un fapt mai puțin cunoscut de către opinia publică din SUA, băncile au dreptul să împrumute (cu dobândă!) de 10 ori mai mulți bani decât au în depozit. Această tehnică a înșelăciunii pe care marii bancheri o folosesc de secole este perfect legală și este numită în mod foarte abil *fractional banking*. În particular, în România este permis băncilor să împrumute cu camătă sau dobândă de 4 ori mai mult decât au în depozit. Din acest motiv, în SUA ceea ce pare o dobândă de 10% este, de fapt, o

dobândă de 100% din punctul de vedere al câștigurilor băncii. Dacă o bancă pornește cu capitalul simbolic în sumă de, să zicem, 1.000, atunci prin împrumutarea cu camătă sau dobândă a întregii sume, în interval de un an câștigul acesteia se dublează!

Pentru viitorul Stat Global Planetar, se preconiza încă de mai bine de un secol un control foarte strict al prețurilor, care în ideea capilor masoni de atunci trebuie fixate. Observăm că statele comuniste au constituit o repetiție generală pentru ceea ce este numit Noua Ordine Mondială. Este explicat mecanismul financiar prin care marile întreprinderi și toate inițiativele industriale importante au fost preluate. Până atunci, pe de o parte, împrumutând cu sume uriașe guvernele și, pe de altă parte, întreținând corupția administrației, dominația francmasonică vine de la sine.

CAPITOLUL 1

BANCA BANCHERILOR

Începând cu anul 1913, mijloacele *mass-media* și politicienii s-au comportat față de *Federal Reserve Bank* (Banca Rezervei Federale - FED) ca și cum ar fi vorba despre un fel de semi-zeu intangibil și inatacabil... În ziua de azi, mulți ar spune că doar smintiții sau nebunii ar îndrăzni să critice FED. Intuiția ne spune că orice atac la adresa *Federal Reserve System* (Sistemul Rezervei Federale) ar fi în mod firesc sortit eșecului și că o anchetă parlamentară cu privire la FED ar avea drept consecință haosul economic și o prăbușire dezastruoasă a prețurilor acțiunilor la Bursă.

Președintele Clinton l-a numit pe Alan Blinder în unul dintre cele șapte posturi ale Consiliului de Guvernatori ai Băncii. Blinder a început atunci să critice acțiunile FED afirmând că dobânzile ar fi prea mari și că sunt diferite de ceea ce a promis inițial președintele FED, Alan Greenspan. Blinder a fost încolțit imediat de presa aservită și cu siguranță că a fost sfătuit să-și țină gura, având în vedere că de la acel discurs inițial, el a început să afirme că nu poate exista nicio diferență între președintele Greenspan și el și refuză să ofere vreo explicație suplimentară referitoare la acest curios *mea culpa.*

Există o imensă neînțelegere cu privire la FED. Președintele SUA și Congresul nu au practic aproape

sau nicio influență asupra politicii sale. Congresul a lăsat practic toată puterea monetară în mâinile FED în anul 1913. FED este o bancă a unor bancheri privați.

Mai straniu este faptul că politica FED și nu cea a Guvernului constituie factorul dominant al creșterii economice. FED poate crea locuri de muncă eliberând credit. Guvernul vorbește adesea despre crearea de locuri de muncă, doar că el nu poate cu adevărat să creeze decât birocrația care, în loc să promoveze afacerile, mai degrabă le restricționează. De fapt sectorul privat este cel care creează locuri de muncă productive și acest sector privat depinde în acest sistem foarte mult de politica FED pentru a realiza aceasta.

Congresul nu a realizat niciodată o anchetă cu privire la FED și sunt puține șanse să o facă vreodată. Nimeni nu aruncă vreodată vreo privire în conturile FED; acestea nu sunt niciodată obiectul nici celui mai mic control și nu există nicio înregistrare a activității sale care se fie publicată. Adevărul este că nimeni – ați auzit bine, *nimeni* – nu poate supraviețui dacă începe să critice FED.

Dar de ce există atâtea secrete și precauții în legătură cu acest subiect? Pur și simplu pentru că FED are *un monopol legal asupra monedei SUA*, care i-a fost atribuit în anul 1913 de către Congres, printr-o procedură pe cât de neconstituțională, pe atât de frauduloasă. Marea majoritate a parlamentarilor nu aveau nicio idee despre conținutul legii privind Rezerva Federală, ratificată de președintele Woodrow Wilson,

care era dator Wall Street-ului.

Federal Reserve are puterea de a crea bani. Creați din nimic, acești bani sunt în realitate fictivi. Este vorba fie despre bani sub formă de credit, creat prin fereastra de scont, prin care alte bănci împrumută la rata ferestrei de scont, fie de bilete de bancă tipărite de Trezorerie, vândute către FED și plătite din fonduri pe care chiar ea le-a creat.

Pe scurt, acest grup privat de bancheri are monopolul asupra tipăririi de bani. Acest monopol nu este supus niciunui control și profiturile sale sunt garantate. În plus, nu trebuie să răspundă niciunei întrebări, ca să nu mai menționăm faptul că nu trebuie să prezinte nicio situație de cont sau să completeze declarații anuale.

În realitate, aici este vorba despre un monopol asupra banilor care nu cunoaște nicio limită.

Scopul acestei cărți este de a explica pas cu pas cum anume a fost stabilit acest monopol asupra banilor. În mod evident, atât Congresul cât și opinia publică au fost înșelate și mințite în momentul în care dezbaterile au avut drept obiect *Federal Reserve Bank*. De ce durează acest monopol de atâta timp? Pentru că oamenii sunt comozi – și atâta timp cât sunt rezonabil satisfăcuți de micul lor univers individual, nu există niciun motiv să-și pună întrebări cu privire la acțiunile FED. Și chiar dacă le-ar veni un asemenea gând, sunt rare cărțile care scot cu adevărat faptele la lumină. Academicienii nu au decât de câștigat protejând monopolul FED. O carte academică ce ar critica FED nu ar găsi nici cea mai mică

editură care să o publice, iar economistul care ar scrie o asemenea carte n-ar avea prea mari șanse să rămână într-un post bine situat.

Aceasta este, credem, prima carte care detaliază, oră cu oră, evenimentele care au condus la aprobarea legii din 1913 cu privire la Federal Reserve, cât și deceniile de muncă și proiectele secrete realizate de bancherii internaționali pentru a obține monopolul asupra banilor.

CAPITOLUL 2

THOMAS JEFFERSON ȘI „PUTEREA FINANCIARĂ”

Există o convenție tacită în mediile universitare contemporane prin care se ignoră argumentele fundamentale ale Părinților Fondatori ai Americii, și anume Thomas Jefferson, James Madison și Andrew Jackson. Din aceste argumente rezultă că Republica și Constituția sunt în continuu amenințate de ceea ce numim „puterea financiară”, un grup de autocrați – o „elită” am spune astăzi – care a manipulat puterea politică națională pentru a obține monopolul emiterii de monedă.

Profesorii noștri universitari moderni și economiștii ignoră chiar motivul principal pentru care Thomas Jefferson nu a vrut să abandoneze politica: el a vrut de fapt să salveze Statele Unite – care tocmai se născuseră – de acești elitiști pe care îi numea în mod peiorativ „monocrați” și „monopoliști.” De fapt Jefferson considera acest monopol al băncilor ca fiind cea mai mare amenințare pentru supraviețuirea Republicii.

Idealul lui Jefferson, care i-ar face pe elitiștii și marxiștii zilelor noastre să zâmbească disprețuitor, era o republică compusă din cetățeni care ar fi deținut mici proprietăți (numiți de către Marx „burghezi” și „țărani” de către Nelson Rockefeller), având sentimentul conștiinței civice și respect pentru drepturile vecinilor lor. Pentru Jefferson, cea mai bună guvernare era cât mai

puțină guvernare cu putință: cetățenii înșiși urmau să asigure protejarea drepturilor lor și a vecinilor lor. Deși nu era de acord cu ideile socialiste, Jefferson respingea de asemenea puterea monopolului intereselor bancare și se temea de soarta pe care puterea bancară elitistă o rezerva libertăților americanilor. Iată ce spunea el:

„Dacă poporul american va permite vreodată băncilor private să controleze emiterea monedei sale, mai întâi prin inflație, apoi prin deflație, atunci băncile și societățile care se vor dezvolta în jurul lor îi vor deposeda pe oameni de toate proprietățile lor, până când într-o bună zi urmașii lor se vor trezi fără case pe continentul cucerit cândva de strămoșii lor. Această putere de emisie monetară trebuie să fie retrasă de la bănci și redată Congresului și Poporului, cărora în realitate le aparține. Cred sincer că instituțiile bancare sunt mai periculoase pentru libertate decât forțele armate.”

Primul monopol bancar privat

Dezbaterile Părinților Fondatori cu privire la bănci și la puterile financiare ilustrează conflictul dintre filosofiile politice ale primilor americani, care îi opuneau pe Alexander Hamilton, pe de o parte, și pe Jefferson, Madison și Franklin, așa-ziși „jeffersonieni”, pe de altă parte. Hamilton reprezenta tradiția autocratică predominantă în Europa, care dorea să obțină controlul prin intermediul unui monopol bancar ce nu se putea dobândi pe cale politică. Hamilton a fost cel care a

propus, în decembrie 1790, Camerei Reprezentanților, o lege care să recunoască actul constitutiv al Băncii Statelor Unite, proprietate privată, creând astfel primul monopol privat american asupra banilor, predecesor al *Federal Reserve System*, de asemenea proprietate privată. Același Alexander Hamilton elaborase, cu numai câțiva ani înainte, actul constitutiv al Băncii din New York, prima bancă din acest oraș. Isaac Roosevelt, stră-străbunicul lui Franklin Delano Roosevelt, a fost cel de-al doilea președinte al ei, din 1791 până în 1796.

Această propunere a lui Hamilton de creare a unei bănci naționale era de fapt actul constitutiv al unui monopol privat – o garanție parlamentară de care beneficiau numai câțiva privilegiați. Numai banca Statelor Unite avea dreptul să emită monedă; ea era scutită de plata oricărui impozit și guvernul american era, în ultimă instanță, responsabil de acțiunile și datoriile sale. După cum afirma George Bancroft:

„Hamilton recomanda o Bancă Națională cu un capital de zece sau cincisprezece milioane de dolari, din care o treime ar fi fost plătiți în bani reali, iar celelalte două treimi în fonduri europene și titluri de proprietate. Ea ar fi trebuit să fie stabilită ca o societate de drept timp de treizeci de ani, perioadă în care nu ar fi fost permisă existența unei alte bănci, publice sau private. Capitalul și depozitele sale ar fi fost scutite de impozite, iar Statele Unite ar fi devenit în mod individual și colectiv responsabile de totalitatea tranzacțiilor sale. Sursa sa de profit ar fi provenit din dreptul său unic de

emitere a monedei pentru Statele Unite, în limita unei sume echivalente cu capitalul social al băncii."

Reacția opiniei publice față de această recunoaștere parlamentară a unui monopol bancar privat a fost acerbă. James Madison spunea:

„În cazul în care biletele băncii propuse ar circula pretutindeni, profiturile sale ar fi atât de mari, încât guvernul ar trebui să primească o sumă absolut considerabilă pentru a-i recunoaște drepturile.

Dar mai există aici și alte deficiențe [...] iar dreptul de a înființa sucursale bancare nu ar trebui să fie încredințat niciunui grup de particulari de sub soare."

William McClay a ținut în această direcție un virulent discurs acuzator în Senat:

„Luni 17 ianuarie (1790). Le-am spus în față că nu voi apăra acest sistem bancar și că îi consider niște mașini care promovează interesele unor indivizi neproductivi; [...] că toate profiturile acestei bănci ar trebui să aparțină poporului, dacă ar fi posibil să fie transferat întregul capital în conturile lui [ale poporului] .

Trebuie să remarc că în această situație poporul a fost abuzat fără menajamente, când de fapt chiar el a dat toți banii, iar acești indivizi (creatorii băncii) au furnizat trei sferturi în titluri, care nu au avut mai multă valoare pentru finanțarea băncii decât tot atâtea paie! În plus, titlurile de proprietate erau toate deja sub dobândă, și era total nedrept ca alte hârtii (bani) să fie emise pe creditul titlurilor ce aduceau deja bani, impunând astfel o taxă suplimentară țării."

Propunerea lui Hamilton a fost înaintată spre aprobare unei comisii senatoriale. În mod semnificativ, din această comisie făcea parte și Philip Schyler (socrul lui Hamilton), și în plus, toți membrii ei împărtășeau convingerile politice ale lui Hamilton. Cu alte cuvinte, comisia a fost aranjată.

Președintele Washington a trimis apoi legea lui Thomas Jefferson (Secretar de Stat) și lui Edmund Randolph (Ministrul Justiției). Amândoi au considerat-o a fi neconstituțională. Opinia lui Jefferson cu privire la anticonstituționalitatea băncii includea următorul argument decisiv:

„Eu cred că pe acest principiu a fost stabilită Constituția: anume că «toate puterile care nu sunt atribuite Statelor Unite prin Constituție și nici interzise de ea pentru state, sunt apanajul statelor sau al poporului.»

A face chiar și un singur pas dincolo de aceste granițe care delimitează în consecință puterile Congresului înseamnă arogarea unui domeniu infinit de puteri care nu mai pot fi definite.

Această lege ne abandonează, legați de mâini și de picioare, în mâinile Băncii Naționale, care este liberă să refuze orice aranjamente, în condițiile stabilite de ea, iar poporul nu ar avea dreptul, în cazul unui refuz, să facă apel la o altă bancă.”

Banca din New York

Aceasta nu era prima propunere a lui Hamilton de

creare a unei bănci care să-și urmărească propriile interese: cu cinci ani înainte, în anul 1784, el se asociase cu Isaac Roosevelt și cu alți acoliți pentru a crea Banca din New York.

Este de remarcat faptul că mediile academice nu au semnalat niciodată asocierea familiei Roosevelt cu Banca din New York, prima bancă întemeiată în orașul și statul New York și, de asemenea, una dintre primele bănci întemeiate în Statele Unite. Singurele care au precedat-o au fost Banca Americii de Nord și Banca din Pennsylvania, întemeiate în timpul Războiului de Independență.

Prima întâlnire pentru întemeierea Băncii din New York s-a ținut pe 15 martie 1784 în prezența următorilor directori:

Alexander McDougal (președinte)
William Maxwell
Samuel Franklin
Nicholas Low
Robert Bowne
Daniel McCormick
Comfort Sands
Isaac Roosevelt
Alexander Hamilton
John Vanderbilt
Joshua Waddington
Thomas Randall
Thomas B. Stoughton

Alexander Hamilton care, după cum am văzut,

s-a opus cu tărie lui Thomas Jefferson și tradiției democratice jeffersoniene din politica americană, avea chiar de la începuturi legături cu Banca din New York. Actul constitutiv al Băncii din New York a fost de fapt redactat de același Alexander Hamilton. Și având în vedere că noii conducători aleși ai băncii nu erau familiarizați cu afacerile bancare, Alexander Hamilton a fost cel care a procurat o scrisoare de recomandare către Banca Americii de Nord, care le-a oferit informațiile și sfaturile necesare.

Primul președinte al Băncii din New York a fost Jeremiah Wadsworth. Mandatul său a fost de scurtă durată și în mai 1786 a fost ales președinte Isaac Roosevelt, avându-l ca vice-președinte pe William Maxwell. Birourile băncii se aflau în vechea *Walton House* de pe *Queen Street*, vizavi, la numărul 159, aflându-se rafinăria de zahăr Roosevelt.

Conflictul de interese este mai mult decât evident în cazul lui Alexander Hamilton, care a devenit Secretar al Trezoreriei în anul 1789, atunci când intra în vigoare Constituția Statelor Unite. Deși nu a fost în fiecare zi activ ca director la Banca din New York, Hamilton l-a consiliat pe William Seaton, casier al băncii, și în anul 1790 banca din New York a fost numită reprezentantă a guvernului Statelor Unite pentru vânzarea a 200.000 de guldeni. În același timp, Hamilton a supus atenției Congresului ideea unei Bănci a Statelor Unite – un monopol bancar privat.

În plus, Hamilton s-a folosit de influența sa asupra

Cabinetului pentru a împiedica Banca Statelor Unite să înființeze o sucursală în orașul New York care să concureze cu Banca din New York.

Se pare de asemenea că Hamilton a încercat să facă Banca din New York reprezentanta exclusivă a guvernului american pentru statul New York. În ianuarie 1791 Alexander Hamilton îi scria lui William Seaton:

„Nu voi precupeți niciun efort pentru a da la ceea ce am realizat o turnură care să fie favorabilă unei alte uniuni, a cărei oportunitate este clar evidențiată de starea actuală a lucrurilor. Dorința mea este ca Banca din NewYork să continue cu orice preț să primească depozitele colectate în bancnote ale Băncii Statelor Unite și să poată de asemenea să primească plăți pentru bancnotele olandeze în același fel de bancnote.”

Mai jos în aceeași scrisoare, Hamilton scria următoarele:

„Să fii sigur că dacă vei fi supus la presiuni, voi face tot ce-mi stă în putere pentru a te susține. Eu cred că este de interes public ajutorarea unei instituții valoroase ca a voastră să facă față atacurilor unei adunături de agitați, care mă tem că sunt niște jucători lipsiți de orice scrupule.”

Alexander Hamilton s-a arătat de asemenea excesiv de protector atunci când, în 1791, a fost propusă o înființarea unei noi bănci, rivale, în orașul New York. Când a auzit despre acest proiect, Hamilton și-a exprimat în mod virulent dezaprobarea într-o scrisoare

către William Seaton, datată 18 ianuarie 1791:

„Am aflat cu mare durere că o nouă bancă își va începe activitatea în orașul vostru. Consecințele acestui fapt nu pot fi decât dăunătoare. Sper sincer că Banca din New York va rămâne surdă la orice propunere de coaliție cu acest monstru nou apărut. Sunt sigur că va apărea pentru ea posibilitatea unei coaliții mai bune și forțele unite a două instituții solide vor îndepărta fără efort această excrescență nou apărută. Mă adresez ție confidențial în acești termeni virulenți, nu că aș avea vreo obiecție ca părerea mea să fie cunoscută ca o tendință naturală cu privire la un asemenea aspect."

Conform *History of the Great American Fortunes* a lui Myers, Banca din New York „s-a infiltrat cu virulență în politică și a luptat pentru răspândirea ideilor democratice cu arme sordide, dar eficiente." Myers afirmă că atât banca, cât și cei care au întemeiat-o în tradiția hamiltoniană, înțelegeau perfect pericolele reprezentate de principiile jeffersoniene pentru interesele lor financiare.

Chiar și în 1930, din Banca din New York făcea parte un reprezentant al intereselor familiei Roosevelt – W. Emlen Roosevelt făcea parte din consiliul de administrație din 1930 al băncii, la fel ca și Cleveland Dodge, care l-a sprijinit pe Woodrow Wilson să devină președinte (vezi mai jos) și Allen Wardwell, asociatul lui J. P. Morgan, bancherul subordonat clanului Rotschild, care a avut o mare influență în revoluția bolșevică din 1917.

A doua bancă a Statelor Unite

Pe 4 martie 1809, James Madison, un om modest și liniștit, a devenit Președintele Statelor Unite. În 1776, Madison a fost membru al Convenției din Virginia și a fost numit în comisia care a elaborat Constituția și Declarația Drepturilor. În 1787, Madison a devenit membru al delegației din Virginia la Convenția de la Philadelphia și a făcut anumite sugestii specifice cu privire la Constituție, adunate în așa numitul „Virginia Plan”. Astfel că Madison poate fi numit din mai multe puncte de vedere „Arhitect al Constituției.” Prin urmare, viziunea lui Madison asupra constituționalității monopolurilor bancare private este fundamentală. Actul constitutiv al Primei Bănci expira în 1811, iar Congresul a refuzat să-i reînnoiască drepturile pe motiv de neconstituționalitate. Mesajul președintelui Madison către națiune relua argumentul de neconstituționalitate al Băncii și conținea următoarele comentarii:

„Putem considera în ansamblu că:

1. instituțiile propuse se vor bucura de un monopol al profiturilor unei Bănci Naționale pentru o perioadă de douăzeci de ani;

2. profiturile monopolizate vor crește continuu odată cu creșterea populației și a averilor;

3. națiunea va fi, pe parcursul aceleiași perioade, dependentă de biletele băncii ca monedă de schimb de fiecare dată când vor fi cerute metalele prețioase;

4. în orice moment (dacă națiunea va fi dependentă de biletele băncii) de atâtea bilete cât va fi necesar pentru a fi un substitut convenabil ca monedă de schimb;

5. folosirea extinsă a biletelor (de bancă) la strângerea taxelor suplimentare le va permite în plus băncilor să crească considerabil emiterea profitabilă a acestora (a biletelor de bancă) fără să trebuiască să cheltuiască capitalul în metale prețioase pentru a justifica circulația lor.

Este astfel rezonabil și necesar ca guvernul, în schimbul acestor extraordinare concesii făcute băncii, să se bucure de o protecție mult mai mare pentru a atinge obiectivele publice ale instituției decât se propune în această Declarație [...].”

Războiul din 1812 a oferit partizanilor băncii un nou argument – necazurile financiare apărute în urma războiului necesitau un ajutor financiar sub forma unei noi bănci naționale.

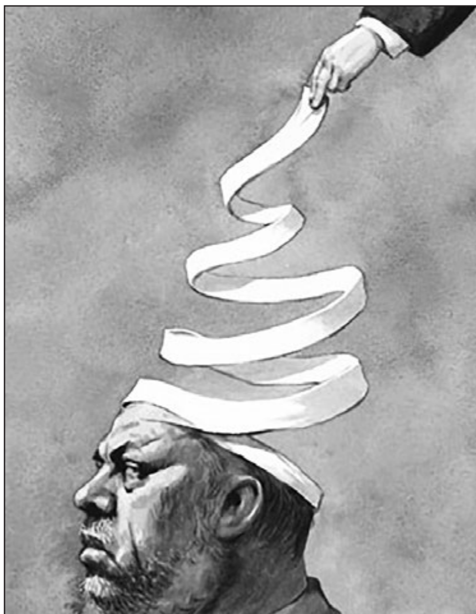
Confruntate cu această situație urgentă, Camera și Senatul au promulgat o lege prin care era creată a doua Bancă a Statelor Unite. James Madison a ratificat această lege pe 10 aprilie 1816.

Trustul banilor îl onorează pe Woodrow Wilson

Bancnotele Rezervei Federale prezintă o curioasă asociere a valorii lor cu președinții. Bancnota cu cea mai mare valoare a Rezervei Federale, cea de 100.000 de dolari, are pe ea portretul lui Woodrow Wilson, un

adevărat prieten al trustului banilor. A doua bancnotă în ordine ca valoare, cea de 10.000 de dolari, poartă portretul lui Samuel Chase, Secretarul Trezoreriei lui Lincoln, care a reușit să facă să fie votată legea cu privire la Banca Națională în interesul finanțatorilor.

Benjamin Franklin „primește" bancnota de 100 de dolari, iar Abraham Lincoln pe cea de 5 dolari. Singura bancnotă din seria din 1934 care poartă inscripția „plătibilă în aur" este cea de 100.000 de dolari, care este folosită doar pentru transferuri între diverse sucursale regionale ale Rezervei Federale.

CAPITOLUL 3

ANDREW JACKSON: ULTIMUL PREȘEDINTE ANTI-ELITIST

Actul constitutiv inițial al celei de-a doua Bănci a Statelor Unite era limitat în timp, spre deosebire de actualul Sistem al Rezervei Federale. Un nou act constitutiv, ce urma să-l înlocuiască pe cel care expira, a fost promulgat de Congres în iulie 1832, dar președintele Andrew Jackson i s-a opus printr-un veto prompt, ținând un discurs de un interes istoric fundamental.

Conform opiniei academicienilor contemporani, vetoul lui Jackson ar fi „legalist, demagogic și prefăcut." De fapt, dacă citim mesajul astăzi, Andrew Jackson s-a dovedit în mod evident profetic prin avertismentele și argumentele pe care le-a adresat poporului american. În primul său discurs inaugural din ianuarie 1832, Jackson și-a definit poziția față de bancă și față de reînnoirea drepturilor ei:

„Deoarece actul constitutiv al Băncii Statelor Unite va expira în 1836 și este foarte probabil ca acționarii săi să formuleze o cerere de reînnoire a privilegiilor lor, pentru a evita relele ce ar rezulta dintr-o atitudine pripită cu privire la o măsură ce implică principii atât de importante și interese pecuniare atât de mari, simt că nu pot, ca să fiu drept față de alegătorii noștri și față de părțile interesate, să o supun prea repede reflecției

judicioase a corpului legislativ și a poporului.

Constituționalitatea acestei legi a fost mult pusă la îndoială [..] pentru că ea garantează deținătorilor de capitaluri privilegii exclusive ce prezintă o tendință periculoasă. Utilitatea ei este respinsă de o mare parte din cetățenii noștri [...] și opinia generală este că nimeni nu va nega că ea nu a reușit să stabilească o monedă solidă și unică în toate Statele Unite."

Opinia personală a lui Andrew Jackson cu privire la a doua Bancă a Statelor Unite este inclusă într-un memorandum scris cu propria sa mână în ianuarie 1832.

Acest punct de vedere arată cât de diferită este interpretarea actuală a Constituției de intențiile Părinților noștri Fondatori. Argumentul de început al lui Jackson este că toată „puterea suverană se află în popor și state", și apoi afirmă că în anumite cazuri, cum ar fi puterea de a garanta ceva unei corporații, când puterea respectivă nu este în mod explicit acordată guvernului general (federal), atunci „nu poate fi exercitată în mod implicit nicio putere suverană care nu este în mod explicit acordată." Cuvântul cheie aici este „putere implicită." Nu există puteri implicite în Constituție.

Jackson continuă cu argumentul că poate fi posibil, din necesitate, să fie acordată puterea de a recunoaște drepturile pentru bănci și corporații, dar aceasta va trebui să fie o „necesitate pozitivă, și nu de complezență." Și atunci Congresul va avea o

asemenea putere suverană numai într-un perimetru de șaisprezece kilometri pătrați din chiar Washington DC. Jackson spune în continuare:

„Ca guvernul nostru să formeze o corporație și să devină membru al ei nu este compatibil cu niciuna dintre puterile acordate. Părinții noștri fondatori erau foarte conștienți de influența corupătoare a unui monopol foarte bogat asupra guvernului pentru a legaliza un asemenea monstru corupător prin orice garanție care ar fi exprimată sau s-ar subînțelege din Constituție.”

Extraordinarele dificultăți și enorma putere politică pe care Jackson le-a înfruntat în lupta sa împotriva „monopolului banilor” și a influenței acestuia transpar din scrisoarea pe care i-a scris-o lui Hugh L. White pe 29 aprilie 1831 (Vol. 4, pag. 271):

„Marile principii ale democrației pe care amândoi ne dorim din tot sufletul să le vedem restabilite în guvernul federal nu pot fi realizate decât de un cabinet unit care să lucreze pentru acest scop. Va trebui să luptăm împotriva reînnoirii contractului Băncii Statelor Unite. Va trebui să ne opunem fără teamă influenței corupătoare a băncii asupra poporului și Congresului [...].

S-au înscris în secret în rândurile ei mulți despre care nu ai fi bănuit vreodată că ar face-o și este greu, printre cei care ar vrea să anuleze legitimitatea oamenilor băncii și cei în mod secret recrutați de ea, să formez un cabinet unit trup și suflet în jurul meu în marea sarcină

de a realiza o reformă democratică în administrația guvernului nostru.”

În 1833, lupta privind reînnoirea cartei băncii va degenera într-un conflict între Andrew Jackson și William J. Duane, secretarul trezoreriei, care a condus în cele din urmă la demiterea acestuia din urmă. Jackson voia să retragă tot ce depusese guvernul în banca privată a Statelor Unite, în timp ce Duane a refuzat ordinul de retragere a acestor depozite.

Într-o scrisoare din 26 iunie 1833 (vol. 5, pag. 111), Andrew Jackson adaugă cererii sale de retragere a depozitelor guvernamentale din Banca Statelor Unite propunerea de a fi aleasă în fiecare dintre diversele orașe americane o bancă pentru a i se încredința depozitele guvernului. Băncile de stat cu o bună reputație erau de preferat în locul unei concentrări de fonduri guvernamentale într-o singură bancă ce era un monopol privat.

Scrisoarea era însoțită de o hârtie în care erau detaliate punctele de vedere ale lui Jackson cu privire la posibilele relații viitoare ale guvernului cu Banca Statelor Unite. Era inclusă acolo și această afirmație sinceră:

„Creatorii (Constituției noastre) erau prea bine conștienți de influența corupătoare a unui monopol prea bogat asupra guvernului pentru a legaliza un asemenea monstru corupător prin orice fel de concesiune explicită sau subînțeleasă din Constituție.

Corporațiile bancare sunt agenți de bursă la scară

largă și am putea crede oare că creatorii Constituției ar fi dorit ca guvernul nostru să devină un guvern de brokeri? Dacă da, atunci ar trebui să ne asigurăm că profiturile acestui magazin de brokeri naționali se realizează în beneficiul întregului popor și nu al câtorva capitaliști bogați privilegiați, cei mulți fiind în totalitate respinși."

Această opinie amintea faptul că în decembrie 1831 Congresul ceruse reînnoirea cartei bancare, iar Jackson răspunsese prin veto acestei legi. Când Jackson a ajuns apoi în postura de a candida din nou la președinție, acest veto a fost în mod direct adus în fața alegătorilor și, fiind de acord cu președintele, oamenii au condamnat astfel legea ca fiind în același timp „inoportună și anticonstituțională."

Cu alte cuvinte, Jackson argumenta că vetoul lui primise aprobarea poporului. De aceea Jackson a continuat spunând că „datoria băncii ar fi să renunțe la interesele sale de o asemenea manieră încât să producă o cât mai mică presiune asupra pieței banilor."

Jackson avea în minte formidabila și rapida creștere a datoriei guvernului față de bancă, care ajunsese la 28 de milioane de dolari sau 66% într-un interval de 16 luni. Jackson a făcut următorul comentariu:

„Nu mai poate exista nicio îndoială cu privire la motivul enormei extinderi a împrumuturilor. Acesta este fără îndoială acela de a câștiga putere în țară și a forța guvernul, prin influența debitorilor asupra sa, să îi recunoască din nou drepturile."

Probabil că aceasta este prima și ultima declarație a unui președinte american în care se afirmă ceva ce mulți bănuiesc acum: că anumite bănci folosesc datoria ca o armă politică de control. Nu putem include aici toți bancherii deoarece bancherilor din țările catolice, de exemplu, li se interzicea din motive religioase să folosească datoria ca instrument de control. Aceasta ar echivala cu camăta. Bineînțeles, în zilele noastre principiile religioase nu mai reprezintă un reper al comportamentului sau al respectării unor legi, și putem presupune că bancherii nu țin cont de motivele religioase, dar chiar și așa, considerăm că mai există, pe ici pe colo, bancheri de bună credință, care să nu urmărească doar interesul lor meschin și mârșav.

Jackson continuă să prezinte motivele pentru care dorește să stopeze orice legătură între bancă și guvern:

„Una dintre principalele obiecții este că Banca Statelor Unite are o asemenea putere, încât ar putea anihila băncile de stat, mai ales cele pe care guvernul le-ar alege ca depozitare ale fondurilor lui, provocând astfel un val de falimente și disperare pe tot cuprinsul Statelor Unite.”

Jackson aduce apoi un argument care ar putea suna ciudat pentru urechile cititorilor din sec. XXI:

„Singurele devize pe care le cunoaște Constituția Statelor Unite sunt aurul și argintul. Prin urmare acestea sunt singurele devize pe care Congresul are de la ea puterea de a le reglementa.”

Aceasta sugerează că Andrew Jackson ar fi considerat

actuala Rezervă Federală, un monopol privat deținut de bănci, ca fiind anticonstituțională și, de fapt, ca fiind „monstrul banilor” într-o nouă formă.

Ultimul mesaj al președintelui Jackson, de pe 4 martie 1837, a avut un conținut incredibil de profetic – aceasta a fost de altfel și ultima dată când un președinte american a fost suficient de independent față de puterile elitiste din spatele scenei, pentru a-i avertiza public pe cetățenii americani cu privire la pericolele la adresa libertăților lor și a mijloacelor lor de existență. Iată un extras din mesajul final al lui Jackson către poporul american:

„Disperarea și neliniștea care au cuprins și agitat întreaga țară atunci când Banca Statelor Unite a dus un război împotriva poporului pentru a-l obliga să se supună cererilor ei nu trebuie să fie uitate. Atitudinea crudă și necruțătoare cu care orașe și comunități întregi au fost oprimate, oameni sărăciți și ruinați, și imaginea de prosperitate plină de voioșie s-a schimbat brusc într-una de obscuritate și deznădejde ar trebui să rămână pentru totdeauna gravată în memoria poporului american.

Dacă a avut o asemenea putere pe timp de pace, cum ar fi fost pe timp de război, cu dușmanul la ușa noastră? Nu o națiune, ci oamenii liberi ai Statelor Unite au ieșit victorioși dintr-o asemenea luptă; însă dacă voi n-ați fi câștigat, guvernul ar fi trecut din mâinile tuturor în mâinile celor puțini, și această putere organizată a banilor ar fi dictat, din conclavul ei secret,

alegerile înalților voștri funcționari și v-ar fi obligat să faceți pace sau război, după cum ar fi servit mai bine dorințelor ei.”

Deși Jackson a scris acest mesaj către poporul american, guvernul a trecut din „mâinile tuturor în mâinile celor puțini”. Mai mult, acești puțini dictau deja, din „conclavul secret”, alegerile politice, expansiunile și recesiunile, războaiele și pacea.

În Statele Unite, democrații jacksonieni, tradiția „Whig” din politica americană *[din expresia engleză „Whiggamore Raid”(1648): nume dat partizanilor revoluției americane și apoi, în 1834, partidului care se opunea democraților, predecesorul partidului republican – n. tr.],* au fost ultimele vestigii care cunoșteau și înțelegeau puterea din spatele scenei. De cealaltă parte a Atlanticului, în Anglia, cei care au urmărit să mențină o flacără similară a libertății individuale au fost cobdeniții lui Richard Cobden și John Bright. Dar și ei au eșuat.

În timp ce Jackson scria ultimul său mesaj, se evaluau deja manifestele socialiste care urmau să fie puse pe hârtie. Nu pentru a îmbunătăți soarta omului de rând, așa cum s-ar dori să credem, ci ca instrumente de dobândire a puterii politice de către elite.

CAPITOLUL 4

MANIFESTUL SOCIALIST AL LUI ROOSEVELT

De la ultimul mesaj al lui Jackson din 1837, forțele „celor puțini”, adică grupul elitist conspirativ, au fost într-o continuă ascensiune. Președintele Marin Van Buren a încercat în treacăt să le limiteze puterea, dar nu a reușit. Abraham Lincoln a încercat și el, dar de asemenea a eșuat. Ceilalți președinți, care l-au succedat pe Lincoln nici măcar nu au mai încercat să îngrădească puterea acestei elite formată din bancherii internaționali.

Avem pe de o parte „monopolul banilor” care controlează *statu-quo*-ul și instituțiile de guvernământ și pe de alta „revoluția așteptărilor tot mai mari”, creată în mod artificial de către socialiștii revoluționari. De fapt socialismul, atât ca teorie cât și ca practică, a fost creat, susținut și controlat prin datorii și putere politică create de „monopolul banilor.”

În acest capitol ne vom apleca asupra unui manifest socialist american, scris de Clinton Roosevelt în anul 1841, predecesorul acelui „New Deal” al lui Frank Delano Roosevelt. Clinton Roosevelt, unul dintre cei mai puțin cunoscuți veri Roosevelt, provenea din familia Roosevelt ce avea legături cu Banca din New York și, datorită scrierilor sale socialiste, poate fi asociat cu Roosevelt-ii secolului al XX-lea. Vom descrie apoi, în capitolul 5, un manifest mult mai bine cunoscut, cel al

lui Karl Marx, finanțat de asemenea din Statele Unite.

„Monopolul banilor” creează și hrănește socialismul. Să începem demonstrarea acestei idei cu membrii familiei Roosevelt, care au fost deopotrivă, bancheri și socialiști.

În timp ce una dintre ramurile familiei Roosevelt a dezvoltat Banca din New York și industria rafinării zahărului, o altă ramură a familiei și-a croit drum în politică, preocupându-se chiar și de aspectele ei teoretice și filosofice.

De exemplu, cu mult înainte ca Frank Delano Roosevelt să devină președinte, James J. Roosevelt a fost membru al corpului legislativ al Statului New York în 1835, 1839 și 1840, a fost membru al „Loco Focos” *[o facțiune a Partidului Democrat ce a existat între 1835 și mijlocul anilor 1840]* și s-a făcut remarcat opunându-se tentativelor „Whig”-ilor de a elimina practica „votului multiplu”.

Roosevelt nu era influent numai în cercul intern de la Tammany Hall *[clădirea în care ființa „Tammany Society”, o societate ce avea legături cu Partidul Democrat],* ci, conform celor afirmate de unul dintre biografii săi, „juca de fapt rolul unui agent de legătură între «Hall» și Wall Street, transmițând ordinele bancherilor către politicieni și impunându-i fără milă pe cei ce urmau să candideze și să fie aleși.”

James Roosevelt reprezenta în perioada anului 1840 această legătură între cercurile interne din Tammany Hall și băncile de pe Wall Street, incluzând aici propria

bancă a familiei Roosevelt, cea din New York. Însă Clinton Roosevelt, născut în 1804, fiu al lui Elbert Cornelius Roosevelt, a fost cel care a oferit un manifest socialist cu câțiva ani înainte ca Marx să plagieze pentru faimosul său Manifest Comunist scrierile socialistului francez Victor Considerant (vezi capitolul 5).

Clinton Roosevelt era un văr din secolul al XIX-lea al lui Franklin Delano Roosevelt și, în treacăt fie spus, era înrudit de asemenea cu președintele Theodore Roosevelt, John Quincy Adams și președintele Martin Van Buren. Singura tentativă literară a lui Clinton Roosevelt a constat într-o broșură rară care datează din anul 1841. În esență, este vorba despre o discuție socratică între autor, Roosevelt (adică „cei puțini"), și un „producător", care se presupune că ne reprezintă pe restul dintre noi (adică „cei mulți").

Roosevelt propunea un guvern totalitar foarte asemănător celui propus de Karl Marx, în care orice individualitate este cufundată într-un colectiv condus de un grup aristocratic elitist (adică „cei puțini", sau „avangarda" din jargonul marxist) care creează și promulgă toate legile. Roosevelt cerea renunțarea la Constituție pentru a-și atinge scopurile:

„<u>P. (producătorul)</u>: Dar întreb din nou: veți renunța dintr-o dată la toate vechile doctrine din Constituție?

<u>A. (autorul)</u>: În niciun caz. Nu mai mult decât cineva care, aflându-se într-un vapor care ia apă, ar sări peste bord ca să se salveze de la înec. Este un vas care a fost asamblat în grabă atunci când am abandonat drapelul

britanic și atunci era privit ca un experiment cu un rezultat foarte îndoielnic.”

Sistemul rooseveltian depindea „În primul rând, de arta și știința cooperării. Adică faptul de a face ca ansamblul să producă pentru beneficiul nostru comun.” Această cooperare, adică aptitudinea de a face ca ansamblul să producă în interesul celor puțini, constituie tema generală din scrierile și predicile care au trecut de la Marx la actuala Comisie Trilaterală. În schema lui Roosevelt, fiecare om se ridică pe scara socială prin anumite grade imuabile și specifice, și este numit în categoria de muncă pentru care este cel mai potrivit. Alegerea ocupației este strict limitată. Iată ce spunea Clinton Roosevelt:

„P. *Cine va avea sarcina de a trimite oamenii către fiecare categorie?*

A: Marele Mareșal.

P: Cine va fi responsabil de faptul că oamenii numiți vor fi cei mai calificați?

A: O curte formată din fiziologi, moraliști, dar și din fermieri și mecanici, care vor fi aleși de Marele Mareșal și vor răspunde în fața lui.

P: Veți constrânge un cetățean să se supună deciziilor lor în alegerea unei meserii?

A: Nu. Dacă cineva de caracter insistă, el poate încerca până ce găsește ocupația cea mai plăcută pentru gusturile și sentimentele lui.”

Roosevelt l-a inventat apoi pe Mareșalul Creației, a cărui sarcină este de a echilibra producția și consumul,

cam așa cum ar face un maestru proiectant:

„<u>P:</u> Care este sarcina maestrului categoriei creatoare sau producătoare?

<u>A:</u> Este de a estima cantitatea de produse și de uzine necesare pentru a produce o cantitate suficientă în fiecare departament pe care îl supervizează. El va trebui să raporteze orice surplus și carență Marelui Mareșal.

<u>P:</u> Cum își va da seama de aceste surplusuri și carențe?

<u>A:</u> Diverșii comercianți îi vor raporta cererea și oferta pentru fiecare categorie de activitate, așa cum vom vedea mai departe.

<u>P:</u> După cum văd, în această categorie intră agricultura, industria și comerțul. Care va fi atunci sarcina Mareșalului Agriculturii?

<u>A:</u> El va trebui să supervizeze patru regiuni sau, dacă nu este cazul, comerțul exterior va trebui să acopere carențele.

<u>P:</u> Care patru regiuni?

<u>A:</u> Zona temperată, cea caldă, regiunea aridă și regiunea umedă.

<u>P:</u> De ce sunt împărțite așa?

<u>A:</u> Pentru că produsele acestor regiuni diferite necesită sisteme de cultivare diferite și presupun pe bună dreptate mentalități diferite.”

Șaptezeci și cinci de ani mai târziu, în 1915, Bernard Baruch a conceput, la cererea președintelui Woodrow Wilson, un proiect pentru un Comitet de Mobilizare a

Apărării. Acest proiect al lui Baruch a devenit apoi *War Industries Board* (Comitetul Industriilor de Război), care a absorbit și înlocuit vechiul *General Munitions Board* (Comitetul General al Munițiilor). Conceptul de „War Industries Board" era similar celui de *Cooperative Trade Associations* (Asociații cooperative comerciale), un instrument dorit de mult timp de Wall Street cu scopul de a controla competiția nedorită pe piețe, foarte asemănător cu proiectul din 1841 al lui Clinton Roosevelt: comitete din industrie, din întreprinderile mari și mici, toate reprezentate la Washington și primind la rândul lor reprezentanți de la Washington... aceasta urma să fie coloana vertebrală a întregii structuri.

În martie 1918, președintele Wilson, acționând fără niciun mandat din partea Congresului, îi oferise lui Baruch mai multă putere decât îi fusese acordată vreodată unui om în întreaga istorie a Statelor Unite. Cu Baruch ca președinte, *War Industries Board* a devenit responsabil de construirea tuturor fabricilor și aprovizionarea cu orice materie primă sau produse, și de orice transport, toate deciziile finale fiind luate de președintele Baruch.

War Industries Board (WIB) a fost organismul precursor al *National Recovery Administration* (NRA - Administrația Națională pentru Redresare) și anumiți membri ai elitei industriale ce făceau parte din WIB în 1918, numiți fiind de Baruch – Hugh Johnson, de exemplu – au găsit nișe administrative în proiectul NRA

al lui Roosevelt. Făcând o comparație între conceptul *New Deal* al lui Roosevelt, scris de fapt de Gerard Swope de la General Electric, și proiectul mai vechi, din 1841, al lui Clinton Roosevelt, observăm evidente și numeroase similarități.

Aceasta este de fapt o propunere pentru un guvern totalitar, fără drepturi individuale, condus de un stabiliment elitist. Cartea a fost retrasă din actualul catalog al bibliotecii Congresului, deși apărea încă în ediția sa mai veche, din 1959.

CAPITOLUL 5

KARL MARX ȘI MANIFESTUL SĂU

Statul social modern, așa cum există astăzi în Statele Unite, prezintă o asemănare remarcabilă cu cel prevăzut în Manifestul Comunist, care se spune că a fost scris de Karl Marx în anul 1848. Cele zece puncte ale manifestului marxist, un program destinat să răstoarne clasa mijlocie burgheză (și nu pe marii capitaliști) au fost implementate de diferitele guverne democrate sau republicane care au urmat de la Woodrow Wilson încoace, sub ghidarea unui *Establishment* auto-perpetuat.

Marele dușman al lui Marx era clasa mijlocie, burghezia. Marx voia să confiște proprietățile acestei clase mijlocii printr-o revoluție condusă de așa-numita clasă muncitoare, sau proletariatul. Din nefericire pentru Marx, clasa muncitoare nu a avut niciodată vreo simpatie pentru revoluția comunistă, după cum am văzut din revoluțiile din anii 1990. Din punct de vedere practic, revoluția comunistă este condusă de o mână de comuniști. Cum poate fi o revoluție realizată și menținută la putere de un grup atât de mic? Doar datorită faptului că acești comuniști au beneficiat întotdeauna de ajutorul așa-numitei clase conducătoare a sistemului capitalist – marea finanță ce guvernează din umbră aproape toate guvernele lumii. Acest ajutor și sprijin a fost constant, de la finanțarea

manifestului lui Marx din 1848, până în zilele noastre, când marile familii de bancheri (Rockefeller, Morgan, Rotschild) ajută încă revoluții și revoluționari comuniști din America Centrală, Angola, Mozambic, Congo etc.

Să începem cu manifestul din anul 1848, în care Marx voia să confiște proprietățile clasei mijlocii. În manifest, Marx și-a exprimat obiectivul astfel:

„La început, bineînțeles, aceasta nu se va putea realiza decât printr-o contracarare despotică a metodelor burgheze de producție; adică prin măsuri care par inadecvate și discutabile din punct de vedere economic, dar care au efecte pe termen lung și sunt necesare pentru revoluționarea întregului sistem de producție.”

Pentru a provoca această confiscare „despotică” a proprietăților clasei de mijloc, Marx a stabilit un program de „măsuri” ce cuprindea zece puncte:

„Aceste măsuri vor fi, firește, diferite de la o țară la alta. În țările cele mai dezvoltate, ele vor lua, în general, următoarele forme:

1. Exproprierea proprietății funciare și folosirea rentei funciare pentru acoperirea cheltuielilor statului.

2. Un impozit pe venit cu caracter puternic progresiv.

3. Abolirea dreptului de moștenire.

4. Confiscarea proprietăților tuturor emigranților și rebelilor.

5. Centralizarea creditului în mâinile Statului prin intermediul unei bănci naționale cu capital de stat și monopol exclusiv.

6. Centralizarea mijloacelor de transport în mâinile statului.

7. Înmulțirea fabricilor de stat și a mijloacelor de producție, cultivarea pământurilor necultivate și ameliorarea terenurilor cultivate conform unei planificări generale.

8. Obligativitatea egală a muncii pentru toți, organizarea de armate industriale, mai ales pentru agricultură.

9. Agricultura și industria urbană vor trebui să conlucreze de o asemenea manieră încât, gradat, să se șteargă distincția dintre oraș și sat.

10. Învățământ public gratuit pentru toți copiii. Abolirea muncii în fabrică pentru copii în forma ei actuală. Îmbinarea educației cu producția materială.”

După cum vom vedea mai departe, cele zece puncte ale lui Marx pentru distrugerea clasei de mijloc au fost implementate în Statele Unite aproape în totalitate. Al 16-lea Amendament, de exemplu (impozitul pe venit), este un concept politic arhaic care ne conduce din punct de vedere istoric cu 4.000 de ani în urmă, pe vremea faraonilor din Egipt.

Faraonii și consilierii lor elitiști considerau că antreprenorii, oamenii de afaceri și muncitorii din Egipt, care produceau bogățiile acestei civilizații, nu erau competenți cumva să gestioneze aceste bogății.

Iată ce spuneau acești consilieri elitiști și faraonul: „Uite, noi vă vom obliga pe voi, poporul, să faceți ce știm noi că ar trebui să faceți. Pentru că, la urma urmei,

noi suntem omnipotenți; suntem aici deasupra voastră și vă vedem pe toți și suntem în măsură să hotărâm ce este mai bine pentru toți. Mult mai bine decât ar putea fiecare dintre voi să hotărască pentru el însuși. O să vă forțăm să adoptați un program guvernamental de pensionare, astfel încât, atunci când veți atinge vârsta pensionării, să puteți înceta munca cu o anumită demnitate. Vă vom obliga să faceți ce știm noi că ar trebui să faceți, pentru că știm că dacă ați fi lăsați în voia voastră, nu o veți face. Vă vom obliga de asemenea să adoptați un program guvernamental pentru depozitarea alimentelor. Vom depozita grânele în hambarele statului pentru că știm că voi nu sunteți competenți – nu sunteți capabili să vă depozitați singuri hrana.

Mai mult, știm de asemenea că nu sunteți capabili să aveți grijă de propria voastră sănătate, prin urmare vă vom obliga să adoptați un program guvernamental medical. Noi știm că sănătatea este importantă și știm că voi nu sunteți suficient de responsabili sau capabili să aveți grijă de voi. De aceea vă vom obliga să o faceți, spre binele vostru.”

Metoda folosită pentru a atinge aceste obiective consta din a reține o cincime din producția Egiptului. Dacă mergeți și citiți Vechiul Testament, acolo este scris că faraonul a hotărât să ia o cincime din producția Egiptului și să o depoziteze în hambare pentru beneficiul tuturor.

Partizanul modern al filozofiei faraonului nu este altul

decât Karl Marx și Manifestul său Comunist. Manifestul a devenit documentul economic cel mai semnificativ din secolul al XX-lea. Importanța sa rezidă în faptul regretabil că el este farul economic al conducătorilor noștri, al ramurii executive a guvernului nostru și, în cele mai multe cazuri, al conducătorilor celor două partide din această țară, care acționează pentru a sprijini și implementa măsurile din acest manifest.

La modul esențial manifestul afirmă că, în momentul în care veți implementa aceste zece programe în nu contează ce sistem de liberă inițiativă, „capitalismul" va fi fost distrus și înlocuit de un stat comunist. Iată ce scrie Marx:

„Strict vorbind, puterea politică este folosirea organizată a forței de către o clasă pentru a ține în robie o altă clasă. Când proletariatul se va consolida, din necesitate, în lupta sa împotriva burgheziei, într-o clasă, prin intermediul unei revoluții și va deveni clasa conducătoare, el va mătura cu forță vechiul sistem de producție."

A doua măsură din Manifestul lui Marx spune următoarele: *„Un impozit pe venit greu și progresiv, sau eșalonat".*

Acesta a devenit cel de-al 16-lea Amendament din Constituția Statelor Unite, legea care ne guvernează țara încă din 1913.

Mai târziu, pe parcursul anului 1913, omul de rând a asistat cu neputință la votarea legii cu privire la Rezerva Federală. Este destul de interesant de observat că ideea

pentru acest program figurează în programul lui Karl Marx ca fiind a cincea măsură din Manifestul Comunist și probabil cel mai important punct al Manifestului. Iată ce spune această măsură: *„Centralizarea creditului în mâinile Statului prin intermediul unei bănci naționale cu capital de stat și monopol exclusiv.”*

Cu alte cuvinte, Marx propunea un plan care era identic cu cel al Primei Bănci a Statelor Unite și al legii privind Rezerva Federală, cu stabilirea unui sistem bancar central cu rezervă fracționată, care copia modelul deja existent al băncilor centrale europene.

Karl Marx plagiatorul

Marx era un om inteligent. Nu era în niciun caz un imbecil. Știa că dacă putea plasa sub controlul unui mic grup de oameni capacitatea de a controla emisia monetară și creditul oricărei națiuni, putea practic să facă să înflorească sau să distrugă acea economie la voință. Cunoscând dinainte politicile economice și monetare, bogății de miliarde de dolari puteau fi transferate de la un grup la altul, de la clasa mijlocie aflată în suferință la elita conducătoare. Pentru a realiza această propagandă necesară la mijlocul secolului al XIX-lea, pamfletul reprezenta o modalitate eficientă.

O caracteristică foarte interesantă a acestui scurt Manifest, care a fost ignorată aproape în totalitate de academicieni, este aceea că el nu favorizează absolut deloc clasa muncitoare, și cu atât mai puțin clasa mijlocie, care se propune a fi eliminată.

Manifestul este un proiect pentru un control elitist. El promovează preluarea puterii politice și economice de către o elită. Și dacă ne uităm de unde provine susținerea lui Marx, este limpede că beneficiile pentru elită erau evidente chiar și în anii 1840.

Este evident pentru mulți observatori inteligenți faptul că Marx a fost plătit să scrie Manifestul, după cum vom vedea mai departe. Mai mult, Manifestul plagia un obscur socialist francez, numit Victor Considerant, și lucrarea sa, intitulată *Principes du socialisme: Manifeste de la démocratie au dix-neuvième siècle* (Principiile socialismului: Manifestul democrației în sec. al XIX-lea), publicată în 1843. A doua ediție a lucrării lui Considerant a fost publicată la Paris în anul 1847, cu un an înaintea Manifestului, în timp ce Marx și Engels locuiau la Paris.

Plagiatul a fost descoperit de un scriitor chiar și mai obscur, W. Tcherkessof, și revelat cu detalii precise în ale sale *Pages of Socialist History* (Cooper, New York, 1902).

Să-l lăsăm pe Tcherkessof să explice plagiatul lui Marx cu propriile sale cuvinte:

„M-am simțit stupefiat, indignat și chiar umilit atunci când am avut ocazia, cu aproximativ un an în urmă, să citesc lucrarea lui Victor Considerant, «*Principes du socialisme: Manifeste de la démocratie au dix-neuvième siècle*»*, scrisă în 1843, a doua ediție fiind publicată în 1847. Și au existat motive suficiente pentru aceasta. Într-un pamflet de 143 de*

pagini, Victor Considerant expune cu claritatea sa obișnuită toate bazele marxismului, al acelui socialism «științific» pe care toți parlamentarii vor să-l impună întregii lumi. La drept vorbind, partea teoretică, în care Considerant tratează chestiunile de principiu, nu depășește primele 50 de pagini: restul este consacrat celebrei persecutări de către guvernul lui Louis Philippe a jurnalului fourieriștilor, «La démocratie pacifique», pe care jurații Senei l-au anihilat. Dar în aceste prime 50 de pagini, celebrul fourierist, ca un adevărat maestru, ne oferă sinteze atât de profunde, clare și inteligente, încât chiar și o frântură infinitezimală din ideile sale conține în întregime toate legile și teoriile marxiste – inclusiv faimoasa concentrare a capitalului și totalitatea Manifestului Comunist. Astfel încât întreaga porțiune teoretică, adică primele două capitole, despre care Engels însuși a spus că «sunt astăzi în întregime mai exacte ca niciodată», sunt pur și simplu împrumutate. Acest Manifest, această Biblie a democrației revoluționare legale, este o parafrazare mediocră a numeroase pasaje din «Manifestul» lui V. Considerant. Marx și Engels nu numai că au găsit conținutul Manifestului lor în Manifestul lui V. Considerant, dar imitatorii au păstrat chiar și forma și titlurile capitolelor.

Paragraful doi din al doilea capitol poartă titlul «Situația prezentă și '89; burghezia și proletarii.» Titlul primului capitol din Marx și Engels nu este altul decât «Burghezia și proletarii».

V. Considerant examinează în numele democrației diferite partide socialiste și revoluționare, iar paragrafele sale poartă titlurile:

«*Democrația stagnantă*»;

«*Democrația retrogradă*»;

«*Partidul Socialist în democrația retrogradă*».

Titlurile lui Marx și Engels sunt:

«*Socialismul reacționar*»;

«*Socialismul conservator sau burghez*»;

«*Socialismul și comunismul critico-utopice*».

Cum să nu te gândești că toate aceste titluri aparțin aceleiași lucrări? Comparându-le conținutul, vedem că în realitate aceste două manifeste sunt identice.”

Rând cu rând, Tcherkessof demonstrează că Marx nu este decât un hoț ordinar. Marele Marx, Marx cel adulat, nu valorează mai mult decât un școlar mediocru! Nu încape nicio îndoială cu privire la enorma influență pe care au avut-o Marx și Engels asupra istoriei lumii. Totuși, prin contrast, natura „de mâna a doua” a ideilor marxiste a fost în mod paradoxal întotdeauna ignorată.

Dar ce se poate spune despre colaboratorul lui Marx, Friedrich Engels? Neglijența de care a dat dovadă Engels în munca sa a fost demonstrată în introducerea la *Condition of The Working Class in England* (Condiția clasei muncitoare în Anglia) de W. O. Henderson și W. H. Chaloner (Basil Blackwell, Oxford, 1958).

Încă din anul 1848, Bruno Hildebrand realizase o critică detaliată a cărții lui Engels, mai ales a interpretării sale tendențioase a rapoartelor guvernului britanic.

Engels a vrut să demonstreze ceva și a deformat faptele pentru a-și realiza demonstrația. Henderson și Chaloner arată de altfel că „imaginația debordantă a lui Engels înlocuiește uneori faptele.” De exemplu, la pagina 118 din cartea lui Henderson este scris:

„În timpul unei anchete parlamentare, expertul medico-legal din Nottingham afirma că un farmacist recunoscuse că a folosit 659 de kilograme de melasă timp de un an pentru a fabrica «*Godfrey’s Cordial*»*. Dar în ediția din 1887 a lui Engels, aceste afirmații au devenit* «*a folosit 659 de kilograme de laudanum timp de un an pentru a prepara Godfrey’s Cordial*»*.”*

Laudanumul este bineînțeles tinctură de opium și nu are nicio legătură cu melasa. Aceasta ar fi însemnat că copiii clasei muncitoare fuseseră drogați!

Susținătorii financiari ai lui Marx

De unde proveneau banii lui Marx? Din ce trăia? Dacă facem o investigație, descoperim că fondurile sale proveneau în principal din patru surse, și că fiecare dintre aceste patru surse are legătură cu elita conducătoare din Germania și Statele Unite.

Sursa pentru finanțarea tipăririi Manifestului nu a fost alta decât Jean Laffite, un pirat din Louisiana care, printre alte ocupații tardive, a fost spion pentru Spania și emisar pentru un grup de bancheri americani.

Dovezile acestei distorsionări ale istoriei moderne au fost ignorate de istoricii moderni, deși aceste documente, autentificate de Biblioteca Congresului

SUA și de alte surse, sunt accesibile de 30 de ani.

Astfel, este extraordinar că primii academicieni care au vorbit despre aceste surse de finanțare ale lui Marx scriau în franceză, și nu în engleză! O carte franceză, scrisă de George Blond, intitulată *Histoire de la flibuste* (Istoria pirateriei), conține remarcabila poveste a lui Marx ca prieten al lui Jean Laffite, care „a finanțat tipărirea Manifestului Partidului Comunist.” De unde a obținut Blond aceste informații? Acestea proveneau din două cărți tipărite pe banii autorului și publicate la New Orleans de Stanley Clisby Arthur, și anume *The Gentleman Rover* și *The Journal of Jean Laffite.* Aceste cărți conțin documente originale care descriu întâlnirile dintre Marx și Jean Laffite și metoda utilizată pentru a finanța Manifestul.

Bineînțeles că dacă ați căuta acum numele Jean Laffite în *Encyclopedia Britannica,* ați afla că a murit în 1823 și că, prin urmare, nu putea să-l finanțeze pe Marx în 1847 și 1848. Din păcate, *Britannica* se înșeală cu privire la acest subiect, ca de altfel și în legătură cu multe altele. Laffite a intrat în clandestinitate în jurul anului 1820 și a avut o lungă și pasionantă existență ca emisar al bancherilor și oamenilor de afaceri americani.

Munca clandestină a lui Laffite ca emisar al bancherilor americani este menționată în *The Journal:*

„Am angajat patru oameni ca agenți secreți care să spioneze și să raporteze orice conversație pertinentă și să raporteze verbal orice evenimente noi. Ne-am achitat perfect de misiunea noastră secretă. Am avut

numai două nave care au operat sub contract privat cu băncile din Philadelphia. Am decis și am jurat să nu vizităm aceleași saloane și să nu urmăm de două ori aceleași rute, sau să ne întoarcem în Louisiana, Texas sau Cuba sau în vreuna din țările vorbitoare de limbă spaniolă.”

În același jurnal găsim următoarea notă din data de 28 aprilie 1848:

„Întrevederile mele au fost scurte, dar directe. Am locuit în casa d-lui Luis Bertillon în Paris și uneori la hoteluri. M-am întâlnit cu dl. Michel Chevreul, dl. Luis Braille, dl. Augustin Thierry, dl. Alexis de Tocqueville, dl. Karl Marx, dl. Frederic Engels, dl. Daguerre și mulți alții.”

Apoi Laffite continuă cu această frază revelatoare:

„Nimeni nu cunoștea adevăratele substraturi ale misiunii mele în Europa. Am deschis un cont la o bancă din Paris, un cont escrow destinat finanțării a doi tineri, dl. Marx și dl. Engels, pentru a-i ajuta să declanșeze revoluția muncitorilor din întreaga lume. Acum lucrează la acest proiect.”

Deci, iată, Jean Laffite era agentul marii finanțe, care era interesată în declanșarea revoluției comuniste și a aranjat astfel finanțarea Manifestului. În *The Journal* cititorul va găsi și alte nume importante, precum Dupont, Peabody, Lincoln și așa mai departe.

Pe când Jean Laffite se afla la Bruxelles, el i-a scris pe larg prietenului său, artistul De Franca, din Saint Louis, Missouri, despre finanțarea lui Marx. Iată traducerea

scrisorii datate 29 septembrie 1847:

„Plec din Bruxelles spre Paris; apoi în trei sau patru săptămâni plec la Amsterdam, și de acolo spre America. Am avut mai multe discuții cu dl. Marx și dl. Engels, dar am refuzat să particip la conferințe alături de alții pentru a compune Manifestul, pentru că nu vreau să fiu considerat unul de-ai lor.

Dl. Engels o să vină cu mine la Paris ca să pot pregăti, cu mult timp înainte, un program de finanțare pentru dl. Marx și pentru el, în așa fel încât ei să poată continua cu manuscrisele și să aducă la o formă finală «*Capitalul și munca*»*. De la început am avut impresia că cei doi tineri sunt înzestrați și dotați cu o mare inteligență, cred asta cu tărie, și drept dovadă sunt cercetările statistice pentru descoperirile lor despre* «*La catégorie du Capital*»*, despre valoare, preț și profit.*

Au pătruns într-o epocă uitată a exploatării continue a omului de către om. Au descoperit că începând cu șerbii, sclavii feudali și continuând cu sclavii salariați, exploatarea se află la baza tuturor relelor. Pregătirea «*Manifestului pentru muncitorii din întreaga lume*» *a durat mult timp. A avut loc o mare dezbatere între acești doi tineri și alții din Berlin, Amsterdam, Paris, precum și alții care veneau din Confederația elvețiană.*

Sunt foarte entuziast în legătură cu aceste manifeste și cu alte planuri pentru viitor, având în vedere că îi susțin din toată inima pe acești doi tineri. Sper și mă rog ca aceste proiecte să poată să fie adunate într-o doctrină puternică, care să zgâlțâie din temelii

fundațiile celor mai înalte dinastii și să le lase apoi să fie devorate de masele inferioare.

Dl. Marx mă sfătuiește și mă avertizează să nu inund America cu manifeste, având în vedere că există altele de același fel pentru New York. Sper totuși ca Jean sau Harry să arate aceste manifeste d-lui Joshua Speed, care, la rândul lui, le va putea arăta d-lui Lincoln. Știu că nimic altceva nu o poate afecta, căci ar trezi aceleași speranțe. Primirea sa la Washington ar fi o promisiune sacră că drumul pe care merg acum este în conformitate cu politica urmată actualmente în Republica Texas.

Dl. Marx acceptă unele dintre textele mele despre comunități, pe care am fost forțat să le abandonez cu ceva timp în urmă, cântărind cu grijă legile și regulile fără o bază solidă, care nu sunt altceva decât o așa-numită Utopie, fără preambul nici conținut, fără o bază de la care să pornească. Am fost de acord cu acești doi tineri în ceea ce privește visurile mele utopice din trecut.

Am făcut acest sacrificiu pentru a se putea păstra importantul manuscris care a fost compus pentru a dăinui veșnic cu strălucirea stelelor, și nu pentru a fi exploatat și abuzat de cei aflați la putere.

O, spre marea mea mâhnire, am fost de acord cu abuzurile practicate în ultima parte a aceluiași an, după ce Dragonul a fost eliminat și abolit în totalitate. Am descris a doua mea comunitate, pe care am fost forțat să o dizolv și abandonez pentru «Flambeau»

(Torța) *pe 3 martie 1821, după care am luat hotărârea să mă retrag. Nu-i voi mai ajuta pe cei care se opun principiilor mele.*

Trebuie să mă opresc. Am să aduc mai multe manuscrise și manifestul. Sper că Jules și Glenn fac progrese la școală alături de Miss Wing și Miss Burgess. Știu că au multă răbdare ca învățătoare, dar Glen nu este la fel de puternic ca Jules."

A doua sursă americană de finanțare a lui Karl Marx a fost Charles Anderson Dana, redactor șef la *New York Tribune,* proprietatea lui Horace Greeley. Dana și Greeley erau amândoi asociați frățește cu Clinton Roosevelt despre care am vorbit în capitolul 3, cât și cu principiile din, „Manifestul lui Roosevelt", pentru un guvern dictatorial. Dana l-a angajat pe Marx să scrie pentru *New York Tribune,* ceea ce Marx a și făcut, în mai mult de 500 de articole care s-au întins pe zece ani, din 1851 până în 1861.

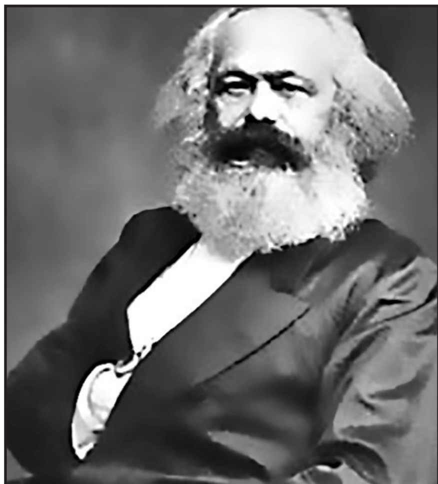
Principala sursă germană de finanțare a lui Marx provenea de la asociatul său, Friedrich Engels, fiul unui industriaș bogat din Bremen, fabricant de bumbac și susținător financiar al lui Marx timp de mulți ani.

Mai surprinzătoare însă sunt subvențiile oferite lui Marx de către elita prusacă. Karl Marx se căsătorise cu Jenny von Westphalen. Fratele lui Jenny, baronul Ferdinand von Westphalen, era ministru de interne în Prusia (controla departamentul poliției) în timp ce Marx era „anchetat" de același departament.

Cu alte cuvinte, cumnatul lui Marx era însărcinat

cu anchetarea diverselor activități subversive. Timp de mai mulți ani, familia von Westphalen l-a susținut puternic pe Marx. Timp de 40 de ani, Demuth, servitoarea lui Marx, a fost plătită de Westphalen-i, și de fapt ea a fost personal aleasă pentru această slujbă de baroana Caroline von Westphalen. Două dintre primele eseuri ale lui Marx au fost scrise în imobilul familiei Westphalen din Kreuznach, iar banii aduși din închirierea acestui imobil îi erau lăsați lui Marx.

Pe scurt, bancherii americani și aristocrația germană și-au dat concursul din plin la finanțarea lui Marx și la susținerea Manifestului, precum și a scrierilor care au urmat. De ce îl finanța elita pe Marx? Pur și simplu pentru că întreaga mașinărie filosofică a lui Marx viza exterminarea clasei mijlocii și supremația elitei. Marxismul este un dispozitiv pentru consolidarea puterii elitei. El nu are nicio legătură cu alinarea mizeriei celor săraci sau cu progresul umanității: este pur și simplu vorba despre un dispozitiv politic elitist.

CAPITOLUL 6

ABRAHAM LINCOLN: ULTIMUL PREȘEDINTE CARE S-A ÎMPOTRIVIT PUTERII FINANCIARE

Abraham Lincoln a fost ultimul dintr-o serie de președinți populiști care a luptat împotriva monopolului banilor. Chiar de la începutul administrației sale, Lincoln s-a confruntat cu povara grea a finanțării Războiului Civil cu un sistem monetar sub control privat. În timpul Războiului Civil, guvernului Uniunii îi era foarte greu să strângă suficiente fonduri pentru a plăti trupele, era penurie de monede, iar sistemul bancar privat nu dorea să ia în considerare nevoile armatei Uniunii fără a avea un câștig personal semnificativ.

Lincoln făcea parte din tradiția jeffersonian-jacksoniană. Această tradiție rezerva dreptul de a bate monedă guvernului federal și argumenta că acest drept nu putea fi transferat prin lege unui monopol privat. În 1862, Lincoln a propus Congresului o lege prin care bancnotele Statelor Unite să devină moneda legală și astfel să permită guvernului federal să tipărească suficienți bani de hârtie pentru a finanța Războiul Civil. Putem presupune că chiar dacă Lincoln nu a prevăzut potențialul inflaționist pe care îl implica creșterea puterii de cumpărare a guvernului, este posibil ca programul său să fi fost privit ca o modalitate de achitare a datoriilor și cheltuielilor guvernamentale, interzicând monopolului privat al banilor să profite de banii publici.

Din păcate, Secretarul Trezoreriei lui Lincoln, Samuel Portalnd Chase, era un aliat al bancherilor conspiraționiști. În timpul Războiului Civil, Chase a susținut politica monetară a lui Lincoln, dar ulterior a propus Congresului o legislație favorabilă intereselor bancherilor. La fel, senatorul John Sherman, care era responsabil pentru votarea în Senat a legislației financiare, a acordat chiar și mai multă putere financiară celei deja acordate monopolului banilor, prin legile privind Banca Națională.

Legea lui Lincoln privind moneda legală a fost anunțată pe 25 februarie 1862. Urmau să fie emiși 150 de milioane de dolari sub forma unor bancnote legale ale Statelor Unite. Secretarul Chase a făcut la acel moment următorul comentariu:

„Am o mare aversiune față de orice monedă legală care nu este făcută din monede, când vine vorba despre a plăti o datorie; [...] totuși acum este imposibil, din cauza marilor cheltuieli angrenate de război, să procurăm suficiente monede pentru a le achita: de aceea este acum o necesitate indispensabilă să recurgem la emiterea unor bancnote ale Statelor Unite.”

La fel, senatorul John Sherman a devenit avocatul acestei măsuri, pe motivul că „prin niciun alt mijloc nu s-ar putea asigura plătirea trupelor și satisfacerea altor cereri legitime într-un mod atât de economic și adecvat.”

Băncile new-yorkeze s-au opus totuși acestui program

al monedei naționale, iar pledoaria senatorului John Sherman nu reflecta în niciun caz, după cum vom vedea mai departe, adevăratele sale intenții (ceea ce se va repeta în 1913, cu senatorul Owen și congresmanul Glass, care și-au ascuns față de public adevărata poziție cu privire la legea Rezervei Federale).

Ideii monedei naționale i s-au împotrivit interesele bancare, puterea financiară, pentru că ea i-ar fi privat în mod evident pe bancheri de privilegiul de a emite un substitut valabil pentru bani (definit de Constituție ca fiind aurul sau argintul). Ceea ce doreau bancherii era ca guvernul să transfere dreptul de a bate monedă băncilor, adică să permită băncilor să acționeze ca agenți ai guvernului federal. Astfel, guvernul federal ar fi devenit un perpetuu debitor, fiind silit să împrumute fonduri cu dobândă de la un monopol privat al banilor, care și-ar fi obținut monopolul de la însuși acest guvern. Având în vedere restricțiile dictate de Constituție, băncile au fost nevoite să procedeze cu precauție.

Propunerea lui Clinton Roosevelt (Banca din New York) era de a fi eliminată Constituția, fapt care se va repeta la sfârșitul secolului al XX-lea cu argumentul Comisiei Trilaterale, conform căruia Constituția ar fi depășită.

Dar în afară de aceste limite constituționale, este puțin probabil că cetățenii înșiși ar accepta un monopol privat al banilor, dacă adevărul ar fi făcut cunoscut la scară largă. De aceea observăm, de la Jefferson până în zilele noastre, că orice discuție privind un monopol

privat al banilor este rapid și complet ocultată. ***Nimic nu este mai periculos pentru puterea elitei decât ca cetățenii să descopere și să înțeleagă ce înseamnă controlul privat al emisiei monetare.***

Ceea ce bancherii voiau în anii 1860 era ca guvernul să emită obligațiuni purtătoare de dobânzi. Aceste obligațiuni ar fi servit ca bază pentru creditul bancar. În timp ce Lincoln își impunea moneda legală, bancherii se reuneau pentru a întocmi ceea ce urma să devină *National Bank Act* (Legea cu privire la Banca Națională) din 1863.

Scopul acestei legi era de a oferi bancherilor controlul asupra emiterii de monedă. Acest monopol putea fi folosit pentru a aduce profituri și, având în vedere Războiul Civil, acestea ar fi putut fi substanțiale.

La modul esențial, diferența dintre opinia lui Lincoln și a bancherilor era dacă moneda de schimb (bancnote convertibile și credit bancar neconvertibil transferabil prin cec) urma să fie creată și emisă de un monopol guvernamental sau de unul privat. Cu alte cuvinte, fie puterea guvernului era subordonată unei elite bancare, fie bancherii erau supuși puterii guvernului, ceea ce însemna, dacă Congresul și-ar fi îndeplinit sarcina cu onestitate, că bancherii ar fi fost de asemenea supuși puterii poporului. O scrisoare foarte importantă a senatorului John Sherman către frații Rothschild din Londra, datată 25 iunie 1863 (și care a „transpirat" pe Wall Street în 1863) demonstrează dublul joc al unor politicieni chiar „de seamă" și „bine văzuți".

Sherman a văzut o oportunitate de a intra în grațiile cunoscuților bancheri internaționali de la acea vreme și a adus personal în atenția unora dintre ei posibilitățile oferite de propunerea unei legi privind Banca Națională.

Reproducem în paginile care urmează o scrisoare de la frații Rothschild (Londra) către Ikleheimer, Morton și Vandergould (*Wall Street*, New York), în care se vorbește despre primirea unei scrisori de la Sherman și se relatează conținutul ei. Bancherii respectivi le-au răspuns fraților Rothschild pe 6 iulie 1863, oferindu-le detalii despre *National Bank Act* și câteva informații despre caracterul senatorului John Sherman.

Londra, 25 iunie 1863

D-lor Ikleheimer, Morton și Vandergould

Wall Street nr. 3

New York, Statele Unite ale Americii

Stimați domni,

Un anume domn Sherman ne-a scris dintr-un oraș din Ohio, Statele Unite ale Americii, cu privire la profiturile care ar putea fi realizate în afacerile bancare naționale, ținând cont de o lege recentă a Congresului; o copie a acestei legi este atașată acestei scrisori.

Se pare că această lege a fost concepută după un plan formulat la noi de „British Bankers Association” și recomandat prietenilor noștri americani de această asociație ca fiind o lege care, dacă ar fi promulgată, s-ar dovedi foarte profitabilă pentru întreaga fraternitate

bancară mondială.

Dl. Sherman afirmă că nu a existat niciodată o asemenea oportunitate pentru capitaliști de a acumula bani, precum cea reprezentată de această lege. Ea îi conferă Băncii Naționale control aproape complet asupra finanțelor naționale. „Rarele persoane care vor înțelege sistemul”, spune el, „vor fi fie atât de interesate de profiturile lui, fie atât de dependente de avantajele lui, încât nu va exista opoziție din partea acestei categorii, în timp ce, pe de altă parte, marea majoritate a oamenilor, incapabili să înțeleagă cu mintea imensele avantaje pe care Capitalul le va extrage din acest sistem, își vor purta povara fără să se plângă, și probabil chiar fără să bănuiască că sistemul este inamicul intereselor lor. [...]”

Cu respect,
Frații Rothschild

New York, 6 iulie 1863
D-lor Frați Rothschild
Londra, Anglia
Stimați domni,

Avem onoarea de a vă comunica că am primit scrisoarea dumneavoastră din 25 iunie, în care faceți referire la o înștiințare primită de la onorabilul John Sherman din Ohio, cu privire la avantajele și profiturile unei investiții americane conforme cu dispozițiile din „National Banking Act”.

Dl. Sherman manifestă toate semnele și caracteristicile

unui om de finanțe de succes. Temperamentul său este de o asemenea natură încât oricare ar fi sentimentele sale, el nu se împiedică de ele dacă apare vreo oportunitate majoră.

Este tânăr, inteligent și ambițios. Și-a fixat drept scop Președinția Statelor Unite și este deja membru al Congresului (dar are și ambiții financiare). Se gândește pe bună dreptate că are numai de câștigat fiind prietenos cu oameni și instituții care dispun de mari resurse financiare și care uneori nu sunt foarte scrupuloși în ceea ce privește metodele lor atunci când este vorba fie de a obține ajutor guvernamental, fie de a se proteja pe ei înșiși împotriva unei legislații nefavorabile.

Cât despre organizarea aici a Băncii Naționale și natura și profiturile unei asemenea investiții, permiteți-ne să facem referire la circularele atașate aici:

„Orice grup de persoane, al căror număr nu este mai mic de cinci, este abilitat să întemeieze o Corporație Bancară Națională."

„Cu excepția orașelor care au 6.000 de locuitori sau mai puțin, o Bancă Națională nu poate avea un capital mai mic de 1.000.000 de dolari."

„Băncile sunt corporații private organizate pentru câștiguri private și își aleg singure agenții și angajații."

„Ele nu se supun legilor statului, cu excepția dispozițiilor pe care Congresul le poate lua din când în când."

„Ele sunt abilitate să primească depozite și să acorde împrumuturi echivalente pentru propriul lor beneficiu. Ele pot cumpăra și vinde obligațiuni și bilete cu discont și să realizeze tot felul de operațiuni bancare.”

„Pentru a înființa o Bancă Națională pornind de la un capital de 1.000.000 de dolari va fi necesar să se procure această sumă (valoare nominală) în obligațiuni ale guvernului Statelor Unite.”

„Se pot procura astăzi obligațiuni ale guvernului american cu o reducere de 50%, astfel încât o bancă cu un capital de 1.000.000 de dolari poate fi înființată acum cu numai 500.000 de dolari.”

„Aceste obligațiuni trebuie să fie depuse la Trezoreria Statelor Unite, la Washington, ca garanție pentru devizele Băncii Naționale, care vor fi furnizate de guvern băncii.”

„Guvernul american va plăti 6% dobândă în aur pentru aceste obligațiuni, dobânda fiind plătită de două ori pe an. Se va avea grijă ca la prețul actual al obligațiunilor, dobânda plătită de guvernul însuși să fie de 12% în aur pentru toți banii investiți.”

„Guvernul american, primind obligațiunile mai sus menționate ca depozit în Trezorerie, va furniza devize drept garanție băncilor care au depus aceste obligațiuni, la o dobândă anuală de numai un cent pe an.”

„Devizele sunt tipărite de guvernul american după un model asemănător dolarilor «greenback», astfel încât poporul să nu remarce diferența, deși aceste devize

nu reprezintă altceva decât o promisiune a băncii de a plăti.”

„Cererea de bani este atât de mare, încât acești bani pot fi cu ușurință împrumutați oamenilor la ghișeul băncii, cu o rată de actualizare de 10% la treizeci sau șaizeci de zile, ceea ce înseamnă 12% dobândă în moneda națională.”

„Dobânzile la obligațiuni, plus dobânzile pe devize pe care obligațiunile le garantează, plus ce vor aduce afacerile în mod accidental, vor trebui să facă astfel încât câștigurile brute ale băncii să atingă între 28 și 33%.”

„Băncile Naționale au privilegiul de a spori sau restrânge volumul devizelor lor la voință, și pot bineînțeles să acorde sau retrage împrumuturi după cum vor considera că este adecvat. Dat fiind că băncile țin de o organizație națională și pot cu ușurință să acționeze împreună pentru a retrage împrumuturi sau a le extinde, aceasta înseamnă că ele sunt în măsură, printr-o acțiune comună constând din a refuza să acorde împrumuturi, să provoace o lipsă pe piața financiară și într-o singură săptămână sau chiar o singură zi să determine un declin general al tuturor produselor țării.”

„Băncile Naționale nu plătesc taxe nici pe obligațiuni, nici pe capitalul lor, nici pe depozitele lor.”

Rugându-vă să binevoiți a considera toate acestea ca fiind strict confidențiale [...]

Cu tot respectul,
Ikelheimer, Morton și Vandergould

Pentru bancherii internaționali, era foarte important ca manevra lor să reușească cu Lincoln. Dacă Lincoln ar fi implementat controlul public al finanțelor în Statele Unite, alte națiuni ar fi prins atunci curaj și ar fi retras puterea financiară de la bancherii lor.

Bancherii europeni, mai ales cei din Anglia, s-au organizat împotriva lui Abraham Lincoln și s-au folosit de canalele bancare comerciale pentru a-i presa pe bancherii din Statele Unite să-i sprijine. Legea cu privire la moneda legală dorită de Lincoln a fost supusă unui intens *lobby* la Washington și a fost atât de încărcată cu amendamente, încât a devenit inutilă. Un amendament cerea ca dobânzile pe obligațiuni și biletele de bancă – simple bucăți de hârtie – să fie plătite de două ori pe an în monede de aur. Această sufocare cu amendamente a fost încununată de succes. Înfrângerea legii cu privire la moneda legală a fost urmată, în 1862, de o lege care autoriza băncile să emită bancnote private mai mici de 5 dolari în Districtul Columbia, primul pas către un control privat al emiterii de monedă fiduciară.

Pe 23 iulie 1862, Lincoln s-a opus prin veto legii cu privire la biletele de bancă private pe motiv că era responsabilitatea guvernului federal să furnizeze moneda de schimb, și că bancnotele Statelor Unite puteau la fel de bine să îndeplinească funcția de mici bilete de bancă private. Acest veto a reprezentat provocarea lui Lincoln la adresa intereselor bancare.

Lincoln era un aspru critic al bancherilor. O delegație a bancherilor new-yorkezi a mers la Washington pentru

a face presiuni în favoarea legii cu privire la moneda legală, iar Secretarul Trezoreriei a introdus delegația astfel:

„Aceşti domni din New York au venit să se întâlnească cu Secretarul Trezoreriei în legătură cu noul nostru împrumut. Ca bancheri, ei sunt obligați să păstreze titlurile noastre naționale de valoare. Pot garanta pentru patriotismul și loialitatea lor, pentru că, după cum spune Cartea, «*unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta*»*.”*

Răspunsul lui Lincoln a fost:

„Mai este și un alt text la care se poate face referire: «*unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii*»*.”*

Proiectul monedei naționale al lui Lincoln se opunea direct bancherilor internaționali, care prevedeau atunci să extindă în Statele Unite moneda privată a Băncii Angliei, care era etalonul-aur. Mai târziu, în secolul al XX-lea, bancherii au optat pentru o monedă fiduciară neconvertibilă în aur, dar la mijlocul secolului al XIX-lea, sistemul aur/argint oferea mai multe posibilități de câștig personal.

Lincoln propunea ca în loc ca guvernul federal să împrumute hârtii sau monede create de bancheri, bancherii să fie cei care să împrumute monede sau aur de la Trezorerie. În acest fel, băncile nu ar mai fi putut crea bogății fictive cu ajutorul mașinii de tipărit bani.

National Bank Act a fost prezentat în Statele Unite ca o modalitate de a strânge bani pentru finanțarea Războiului Civil și pentru a se crea stabilitate financiară.

Conform acestei legi, orice grup de cinci persoane putea fonda o bancă, cu un capital de 50.000 de dolari sau mai mult. După depunerea la Trezoreria Statelor Unite a unor obligațiuni purtătoare de dobânzi, având valoarea unei treimi din capitalul încasat, guvernul trebuia să tipărească certificate ale Băncii Naționale pentru acea bancă până la 90% din valoarea nominală a obligațiunilor tipărite.

Aceste certificate ale Băncii Naționale puteau apoi să fie utilizate de bancă pentru afaceri bancare și pentru a avea profituri depline de pe urma lor, ca și cum ar fi fost propriile ei bilete de bancă. Mai mult, banca urma să primească de la guvernul federal dobânzile obligațiunilor depuse la Trezorerie în monede de aur.

Cu alte cuvinte, bancherii aveau un profit dublu. Pe de o parte, dobânzile pe emisiunile de bani garantate de guvern și pe de alta, dobânzile pentru obligațiuni plătite în aur. *National Bank Act* era în realitate o mașinărie de realizat profituri garantate pentru oricine ar fi vrut să se lanseze în sistemul bancar.

Tradiția jeffersonian-jacksoniană și-a făcut însă din nou auzit glasul. Ea a afirmat că sistemul bancar național ar crea o și mai mare centralizare a puterii financiare decât Banca Statelor Unite – căreia Andrew Jackson i se opusese prin veto.

Dar de această dată, puterile financiare se organizaseră mult mai bine. Legea cu privire la *National Banking* nu a rămas decât trei sau patru zile la Senat și numai două la Cameră înainte de a fi votată în grabă

într-un moment critic al Războiului Civil. Proiectul de lege a fost astfel ratificat de președintele Lincoln pe 25 februarie 1863.

CAPITOLUL 7

TRUSTUL BANILOR CREEAZĂ „FED”

V-ar plăcea să aveți *Wall Street Journal* cu o săptămână înainte de a fi publicat?

Unii oameni se bucură de acest privilegiu, nu de exemplare publicate în avans ale *Wall Street Journal,* ci de cunoașterea anticipată a deciziilor Rezervei Federale... cum va fi mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare sau anul următor.

Din când în când, FED face anumite declarații și pentru aceasta, trebuie să decidă dinainte ce va declara. Membrii săi se adună, discută, fac planuri și apoi fac declarații.

Aceste întâlniri sunt întotdeauna secrete și sunt cunoscute numai de conducerea FED. Totuși, dacă am ști ce ar urma să anunțe președintele FED, Janet Yellen, cu privire la politica monetară și a creditului, care va fi rata de actualizare, sau care va fi dobânda de bază, am putea face rapid avere, pentru că această cunoaștere are impact asupra dobânzilor bonurilor de Trezorerie, asupra piețelor metalelor, asupra Bursei de valori și asupra piețelor imobiliare.

Sistemul Rezervei Federale este un sistem *privat* deținut de bănci și numai ele pot dispune de astfel de informații în avans.

Ideea creării FED a fost discutată pe o mică insulă din Oceanul Atlantic situată în larg de Glynn County,

Georgia. Pe vremuri, în 1910, insula Jekyll era un club privat folosit de un grup elitist de oameni de finanțe de pe Wall Street pentru a discuta afaceri extrem de secrete, departe de urechile indiscrete ale opiniei publice. Pe această insulă și-a conceput Trustul Banilor planul pentru aprobarea de către Congres a unui monopol privat al finanțelor.

La începutul secolului al XX-lea, opinia publică americană era ostilă față de ideea unei bănci centrale și în general se opunea oferirii oricărei puteri suplimentare în favoarea intereselor Wall Street. Totuși, o bancă centrală după modelul celor europene oferea posibilități de profituri uriașe pentru orice grup financiar care putea convinge Congresul să adopte o legislație referitoare la o bancă centrală. Un sistem fiduciar și de credit „elastic” ar fi oferit sistemului financiar o putere care ar fi interzis materiile solide care erau aurul și argintul.

În spatele celor prezenți la acea întrunire se afla desigur casa Rothschild. Cu privire la această familie de bancheri evrei Frederic Morton scria în prefața la cartea „Rothschilzii“:

„În ultimii 150 ani, istoria casei Rothschild a fost în mod șocant istoria de culise a Europei de Vest... Datorită succesului lor în a împrumuta bani cu camătă nu unor indivizi particulari, ci chiar statelor și guvernelor, ei au obținut profituri uriașe... Este cunoscută afirmația că bogăția clanului Rothschild constă în... falimentul statelor.“

În lucrarea „Imperiul din City (of London, n.ed.)“, E. Knuth C. scria:

„Faptul că familia Rothschild și-a făcut banii în timpul marilor catastrofe ale istoriei și al marilor războaie ale istoriei, exact în perioadele în care aproape toți ceilalți și-au pierdut prin mașinațiile lor banii, este dincolo de orice îndoială.“

Profesorul Wilhelm, un istoric german, citat într-un articol din 8 iulie 1937 al ziarului *New York Times*, remarca la un moment dat:

„Clanul Rothschild a introdus dominația banului în politica europeană. Rothschilzii au fost robii banilor, care au răsturnat lumea pentru a o reconstrui ca pe o imagine în oglindă a banilor și a funcțiilor lor. Banii și averea au devenit factorii dominanți ai vieții europene. Nu mai avem state-națiuni, ci provincii economice.“

În acest context este de înțeles de ce întâlnirea clandestină de pe insula Jekyll avea drept scop conceperea unui plan de introducere a unei bănci centrale în Statele Unite, deghizată ca un sistem bancar regional... în timp ce bancherii se opuneau public la ceea ce propuneau în privat.

Această disimulare a fost atât de eficientă încât, după spusele lui Joseph Tumulty, secretarul său particular, Woodrow Wilson a crezut, semnând legea cu privire la Rezerva Federală, că de fapt retrăgea puterea financiară din mâinile reprezentanților Wall Street.

În 1911, Wilson, pe atunci guvernator de New Jersey, declara:

„Cel mai mare monopol din această țară este monopolul banilor. Atâta vreme cât el va exista, valorile noastre tradiționale care sunt libertatea și forța individuală de dezvoltare nu mai pot fi luate în discuție.

O mare națiune industrială este controlată de sistemul ei de credit. Sistemul nostru de credit este concentrat. De aceea dezvoltarea națiunii noastre și toate activitățile noastre se află în mâinile câtorva oameni [...].

Aceasta este cea mai importantă problemă dintre toate: și pentru aceasta politicienii trebuie să lucreze cu cea mai mare determinare pentru a servi viitorul pe termen lung și adevăratele libertăți ale oamenilor independenți.”

Este posibil ca Wilson chiar să fi crezut ce spunea atunci când declara că Sistemul Rezervei Federale era „cheia de boltă a marii arcade a administrației democrate.” Care este atunci realitatea din spatele acestei puteri financiare cunoscută în urmă cu peste 100 de ani ca „trustul banilor” sau „puterea banilor” și astăzi ca un grup elitist care poate obține profituri de pe urma unei bănci centrale?

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să ne întoarcem în istorie și să aruncăm o privire asupra trusturilor din secolul al XIX-lea și la vârful financiar al piramidei trusturilor, așa cum era în primul deceniu al secolului al XX-lea.

Între 1870 și începutul Primului Război Mondial,

industria americană era concentrată sub controlul sau influența unei mâini de bancheri, dintre care majoritatea erau din New York. John Moody, cel care a publicat lucrarea standard de referință *Moody's Manual of Corporation Securities*, inventariază cartelarea industriei americane într-un volum monumental ce include diverse statistici și dovezi. Moody privea cu bunăvoință trusturile și le considera, la fel ca și Clarence Barron, un alt observator atent, ca fiind atât utile, cât și inevitabile.

Dar trusturile industriale erau privite în general cu o atitudine critică. Lucrarea *The Truth about Trusts* a aceluiași John Moody demonstra cu detalii amănunțite cum puterile financiare invazive dominau industria oțelului, a metalelor neferoase, a petrolului, a tutunului, a transporturilor, a zahărului și cea feroviară – în special puterea pe care o aveau J.P. Morgan, frații Rockefeller, Edward Harriman, John McCormick, Henry Havemeyer și Thomas F. Ryan.

Dacă vom urmări istoria mișcării pentru o bancă centrală americană lansată de „puterea banilor", vom remarca în mod evident două episoade:

1) Panica financiară din 1907 folosită de bancheri și aliații lor pentru a arăta urgenta necesitate a înființării unei bănci centrale (deși această panică a fost accelerată de Wall Street, fapt care nu a fost demonstrat decât după mai mulți ani).

2) Ascensiunea fulminantă a bancherului german Paul Warburg care promova cu un zel de misionar o

copie fidelă a băncii germane *Reichsbank* în Statele Unite.

În 1907 încă mai existau câțiva capitaliști dornici să provoace Wall Street-ul și să se opună controlului său absolut asupra puterii financiare. Printre acești marginalizați se afla și Frederick Augustus Heinze, milionarul cuprului din Montana, care a fost ales ca țintă principală pentru panica din 1907. Heinze și-a adus averea provenită din cupru la New York și s-a asociat cu C. W. Morse din trustul gheții. Împreună au preluat controlul asupra *Mercantile National Bank*, folosind capital de la *Bank of North America*, din care Morse deținea deja cea mai mare parte.

Apoi Heinze și Morse au obținut controlul asupra *Knickerbocker Trust Company*, care era aliată cu *Trust Company* din America și cu *Lincoln Trust*. Ei au încorporat apoi o entitate speculativă, *United Copper Company*. Or, tocmai speculațiile la Bursă legate de *United Copper* au accelerat criza din 1907. Băncile controlate de „trustul banilor” și-au cerut împrumuturile de la *United Copper* și acesta a fost începutul unor retrageri masive de bani de la *Heinze-Morse National Mercantile Bank*. Astăzi este unanim recunoscut faptul „că panica din 1907 a fost accelerată de dorința de a se descotorosi de Heinze”.

În 1913, trustul banilor și panica din 1907 au făcut obiectul unei anchete a comisiei Pujo, care a evidențiat imensa putere a firmei J. P. Morgan.

Între anii 1900 și 1920, trustul banilor a fost în

mod eficient controlat de societatea bancară a lui J. P. Morgan, care îl includea pe Morgan însuși, până la moartea sa din 1913, apoi pe fiul său, J. P. Morgan Jr. și pe cei între doisprezece și cincisprezece parteneri ai firmei, în asociere cu aliații lor Rockefeller, Harriman și Kuhn Loeb. Bineînțeles, în spatele tuturor acestor clanuri de bancheri se afla puternica familie Rotschild. După o anchetă foarte bine documentată, Comisia Pujo din 1912 a ajuns la concluzia că „trustul banilor" implica următoarele:

„Mult mai periculos decât tot ce ni s-a petrecut în trecut în termeni de eliminare a concurenței în industrie, este controlul creditului prin dominația acestor grupuri asupra băncilor și industriei.

Este imposibil să existe concurență având în vedere toate facilitățile existente pentru strângerea de fonduri sau vânzarea unor importante emisiuni de obligațiuni plasate în mâinile acestor câțiva bancheri și a partenerilor și aliaților lor, care domină împreună politica financiară a majorității sistemelor existente.

Acțiunile acestui cerc interior, așa cum sunt descrise aici, au distrus totuși mult mai mult concurența decât tot ce au putut realiza trusturile, pentru că ele lovesc în însăși inima potențialei concurențe pentru orice industrie care este sub protecția lor, o situație care, dacă i se permite să continue, va face imposibile orice tentative de a restabili condițiile normale de concurență din lumea industrială."

În dezbaterea publică privind crearea unui Sistem de

Rezervă Federală în Statele Unite, crahul din 1907 a fost folosit în mod repetat ca fiind motivul pentru a înființa o bancă centrală în Statele Unite. FED a fost prezentată ca o modalitate de a pune capăt panicilor financiare. Totuși, panica din 1907 a fost creată în mod deliberat de „banda de la Standard Oil" și firma Morgan.

Cu alte cuvinte, același grup pe care o bancă centrală l-ar fi avantajat în primul rând, a creat și panica folosită pentru a convinge electoratul că o bancă centrală era vital necesară.

Concluzia unui raport din 1976 al unei comisii parlamentare arată cât de eficient și-a menținut acest monopol privat puterea, deceniu după deceniu, începând cu anul 1913. După ce a identificat conducerea elitistă a Sistemului Rezervei Federale de la mijlocul anilor 1970, această anchetă a Congresului concluzionează:

„Să reținem că directorii Rezervei Federale sunt în aparență reprezentanții unui mic grup elitist care domină cea mai mare parte a vieții economice a acestei națiuni."

Ce este important de remarcat este faptul că Rezerva Federală este un sistem privat cu acționari privați. Trustului banilor din secolul al XIX-lea i s-a acordat un monopol legal, în timp ce orice altă industrie se supune legii *Sherman Antitrust Act*. Este vorba despre un monopol, și monopolul necesită putere politică pentru a se menține. Este de asemenea interesant faptul că a scrie despre Rezerva Federală este echivalent cu a

scrie despre o proprietate privată și totuși însăși natura privată a Rezervei Federale este cea care ar fi necesar să fie discutată public: cine ce deține și de ce avantaje se bucură acești proprietari.

Pe locul pe care îl ocupa în 1907 J. P. Morgan la întâlnirile bancherilor orașului New York, s-a așezat apoi în anii 1970 David Rockefeller, iar astăzi acest loc este ocupat de Janet Yellen. *Wall Street Journal* arăta în 1977 cum acești „inițiați" foloseau informațiile privilegiate ale FED pentru beneficii personale. În 1907, J. P. Morgan era cel care îl convoca pe Secretarul Trezoreriei pentru o întâlnire. În 1980, David Rockefeller este cel care îl convoca pe Henry Kissinger.

Cum a reușit trustul banilor să dea o asemenea lovitură – înființarea unei bănci centrale sub controlul său într-o țară care se opunea cu putere acestei idei? Judecătorul Brandeis descrie procesul astfel:

„Dezvoltarea oligarhiei noastre financiare [...] cu care istoria despotismului politic ne-a obișnuit – o uzurpare care se produce prin încălcări progresive, nu prin acțiuni violente și prin «concentrări subtile și adesea ținute mult timp secrete».

Prin asemenea metode a devenit stăpân al Romei și Cesar Augustus. Creatorii Constituției noastre au avut în vedere asemenea pericole la adresa libertății noastre politice atunci când au prevăzut cu atâta grijă separarea puterilor în stat."

Firma lui J. P. Morgan, care domina trustul banilor, înțelegea perfect procesul „încălcării gradate" și

„subtile.” Firma a mers până acolo încât chiar s-a opus public legii Rezervei Federale pe care membrii săi o concepuseră *în particular.*

Partenerii lui Morgan înțelegeau acest proces și ei erau aleși cu grijă. În schimbul loialității lor absolute, ei primeau oportunități garantate de a face averi personale datorită puterii politice și financiare a monopolului. Dat fiind că Morgan era oficial singurul partener majoritar, el deținea puteri ultime și absolute în cadrul firmei.

Puțini dintre partenerii lui Morgan au intrat în politică. Majoritatea au preferat să lucreze discret în spatele scenei. În perioada 1900 – 1930, patru parteneri au făcut excepție de la această regulă și, urmărind manevrele lor politice, putem înțelege astăzi duplicitatea de care s-au folosit pentru a-și îndeplini obiectivele.

Cei patru parteneri au fost H. P. Davison, Dwight Whitney Morrow, Edward R. Stettinius și George W. Perkins. În alte studii au fost descrise cu dovezi clare metodele prin care firma lui Morgan a manipulat revoluția bolșevică astfel încât să aibă profituri oricine ar fi învins în Rusia.

Davison, unul dintre partenerii lui Morgan, a fost directorul Consiliului de război al Crucii Roșii între 1917-1919 și a lucrat cu W. Boyd Thompson, un alt aliat al lui Morgan, care a susținut financiar facțiunea bolșevică a Revoluției. Dwight W. Morrow s-a folosit de influența sa pentru a obține arme și sprijin diplomatic

pentru bolșevici (este reprodus în acest sens un memorandum al lui Morrow în *Wall Street and the Bolshevik Revolution*). Thomas Lamont s-a folosit de influența sa la Londra pentru a atenua opoziția britanicilor față de bolșevici.

Cu toate acestea, firma lui Morgan și alți parteneri au oferit de asemenea ajutor și rușilor albi pentru a lupta împotriva bolșevicilor, și a jucat un rol important în intervenția siberiană.

Morrow s-a retras din parteneriatul cu Morgan în anii 1920 și a devenit, după un an ca președinte al Consiliului de conducere al Aircraft, ambasador al Statelor Unite în Mexic (1927-1930) și senator al Statelor Unite în 1931. Stettinius a fost cel care a supervizat toate cheltuielile de război ale Statelor Unite în Primul Război Mondial – bineînțeles în avantajul firmelor dominate de Morgan.

George Perkins a fost unul dintre fondatori și apoi a devenit președintele Comitetului Executiv al Partidului Progresist – un instrument politic al lui Morgan pentru a diviza Partidul Republican și a-i facilita lui Woodrow Wilson ascensiunea spre Casa Albă. David Rockefeller a folosit aceeași tactică cu John Anderson la alegerile din 1980.

Instrumentul folosit de firma lui Morgan pentru a controla industria și finanțele americane a fost *voting trust* (mandatar de vot). Cei câțiva directori, de obicei trei într-un *voting trust*, erau personal aleși de J. P. Morgan. Acești directori, membri ai cercului intern al lui Morgan, și directorii votanți alegeau la rândul lor pe

toți directorii de bănci și firme.

Astfel, mandatarii de vot pentru *Guaranty Trust* erau doi parteneri ai lui Morgan: Thomas W. Lamont și William H. Porter, la care se adaugă George F. Baker, care era președinte al *First National Bank*, controlată de Morgan. Acest grup alegea alți directori exteriori ai *Guaranty Trust*, iar la rândul său, *Guaranty Trust* controla numeroase alte firme, bănci mai mici și instituții financiare.

Acest complex al lui Morgan era în măsură, în 1912, să domine băncile de pe Wall Street și, prin urmare, „Trustul Banilor." Acest control al lui Morgan era simplitatea însăși, bazându-se pe principiul unei piramide a puterii. Partenerii lui Morgan selectau directorii principalelor instituții financiare și, în schimbul privilegiului de a fi directori, loialitatea acestor directori exteriori față de firma lui Morgan era garantată. Aceste instituții financiare controlau la rândul lor trusturile și coalițiile industriale și feroviare. Acest sistem funcționa perfect la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX. Iată cum priveau Woodrow Wilson și Colonelul House acest „Trust al banilor":

„Cred că remarca lui Woodrow Wilson că «trustul banilor» este cel mai pernicios dintre trusturi este cum nu se poate mai exactă [...] câțiva indivizi și sateliții lor controlează băncile principale și societățile de gestiune din America [...] ei controlează de asemenea și principalele corporații [...]."

Trustul Banilor a fost legalizat în 1913 ca Sistemul Rezervei Federale, un nume complet inofensiv care disimulează faptul că este o bancă centrală privată.

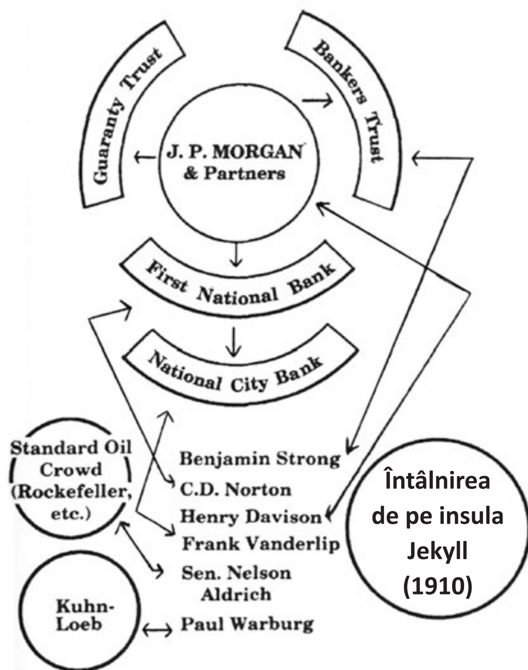
Istoria sistemului poate fi urmărită pe parcursul a trei etape: planul original elaborat în secret în 1910, promovarea lui Woodrow Wilson ca președinte de către Puterea Banilor și, în cele din urmă, prin ceea ce nu putem descrie decât ca votarea ilegală a legii Rezervei Federale în Congres.

Deputatul Lindbergh din Minnesota, tatăl aviatorului celebru în întreaga lume, a fost unul dintre criticii cei mai consecvenți și înverșunați ai grupului Morgan, pe parcursul celor 10 ani cât a fost în Camera Reprezentanților. Se spune despre el că a fost singurul din Congres care a citit în întregime cele 20 de volume ale Comisiei Monetare Aldrich. Potopul de termeni cu care aceștia au inundat membrii Congresului a trezit printre oamenii onești suspiciunea că cei responsabili cu aceasta îi făcuseră în mod intenționat imposibil de digerat pentru congresmeni. Lindbergh spunea despre Proiectul Aldrich pentru Bănci și Devize că:

„Proiectul Aldrich pentru Bănci și Devize este un plan monstruos pentru a supune unui control unic toate finanțele țării, publice și private. Aceasta ar da naștere unei mari organizații centrale cu cincisprezece sucursale pentru a îngloba toate statele [...]. Ea nu ar admite alți membri decât băncile și societățile de gestiune, excluzându-le însă pe cele mai mici dintre acestea. Restul lumii nu numai că ar fi exclus din

acționariat, dar prin natura însăși a acestei organizații, a puterilor sale și a relațiilor care leagă finanțele de comerț, ea ar dicta și condițiile în care ar trebui să fie realizate afacerile. Cu o asemenea putere concentrată în băncile din marile orașe, aceste bănci fiind și ele controlate de trusturile și puterile banilor, politica și afacerile din această țară vor fi supuse ordinelor sale.”

PRIMA ETAPĂ: PROIECTUL INIȚIAL AL UNUI SISTEM AL REZERVEI FEDERALE

CAPITOLUL 8

Complotul de pe insula Jekyll

În anul 1910, după cum am amintit mai sus, luând în considerare publicația de pe Wall Street, șase bancheri s-au întâlnit pe insula Jekyll pentru a redacta planurile unui sistem american al băncii centrale. Astfel Sistemul Rezervei Federale s-a născut dintr-un complot. Un „complot“ este definit în mod oficial ca fiind o întâlnire secretă având un obiectiv ilegal. Întâlnirea în cauză fiind secretă a implicat șase personaje și a fost așa cum vom arăta mai departe... ilegală.

Cei șase complotiști erau:

- Senatorul Nelson Aldrich, socrul lui John D. Rockefeller Jr.

- Bancherul german Paul Warburg, de la băncile germane *MN Warburg* din Hamburg și Kuhn Loeb din America.

- Henry P. Davison, partenerul lui J. P. Morgan și președinte al *Bankers Trust Company*.

- Benjamin Strong, vicepreședinte al *Bankers Trust*.

- Frank Vanderlip, președinte al *National City Bank*.

- Charles D. Norton, președinte al *First National Bank*.

Ultimii trei bancheri făceau parte din grupul Morgan; Warburg reprezenta Kuhn-Loeb și Aldrich reprezenta interesele lui Rockefeller și a „Grupului lui Standars Oil“. Interesele lui Harriman în sânul lui *Garanty Trust*

fuseseră absorbite de grupul Morgan după moartea lui Harriman.

Acești șase indivizi erau în fruntea bogăției și a puterii financiare și se bucurau de o considerabilă influență politică.

Întâlnirea secretă de pe insula Jekyll a fost de fapt descrisă în termeni de complot chiar de către unul dintre participanți: *„În ciuda considerațiilor mele referitoare la importanța, pentru societate, a informării din abundență cu privire la problemele întreprinderilor, a existat către sfârșitul anului 1910 o ocazie în care am devenit și eu secretos și astfel cu adevărat discret atunci când a venit primul complotist. Niciunul dintre noi nu avea sentimentul, în calitate de participant, că este un complotist; din contră simțeam că noi suntem înhămați la o sarcină politică. Eram pe cale de a încerca să concepem un mecanism care să corecteze slăbiciunile sistemului nostru bancar, așa cum au apărut ele din cauza tensiunilor și presiunilor generate de panica din 1907. Nu mi se părea deloc exagerat să vorbim despre expediția noastră secretă pe insula Jekyll ca de momentul în care a fost conceput cu adevărat ceea ce avea să devină în definitiv Sistemul Rezervei Federale."*

După panica din 1907, s-a stabilit un plan pentru a convinge oamenii de „necesitatea" unei bănci centrale. Totul se baza în acel moment pe Senatorul Nelson Aldrich, un opulent om de afaceri legat de familia Rockefeller prin căsătoria fiicei sale Abby cu

John D. Rockefeller Jr. Fostul vice-președinte Nelson Rockefeller era un descendent direct al acestei ramuri a familiei Rockefeller.

Era care a urmat acestei panici din 1907 l-a găsit pe Senatorul Aldrich conducând o Comisie senatorială asupra Monedei și călătorind prin Europa pentru a studia băncile centrale ale bătrânului continent, mai ales sistemul băncii germane *Reichsbank*. Începând cu această călătorie pe cheltuiala prințesei, Aldrich a apărut ca fiind Expertul parlamentar al planificării bancare. Și puțin a lipsit pentru a se remarca legăturile sale strânse cu băncile. Herbert L. Satterlee, ginerele lui Morgan, comentează din interior relațiile strânse ale lui Aldrich cu Trustul Banilor și planul Sistemului Rezervei Federale. Aldrich, dacă ar fi să îi dăm crezare lui Satterlee, *„(...) se adresa lui M. Morgan pentru a fi sfătuit; trebuiau apoi să treacă următorii doi ani pentru a munci multe ore împreună, astfel încât să pună la punct un dispozitiv bine pus la punct referitor la lumea băncilor, și aceasta, de la un colț la celălalt al acestei țări.”*

După părerea lui Satterlee, J. P. Morgan *„a făcut în așa fel încât (Aldrich) să beneficieze de ajutorul lui Harry Davison (un partener al lui Morgan) în ceea ce privește detaliile“*, iar, în același timp, Paul M. Warburg, partenerul lui Kuhn Loeb, *„se punea în serviciul senatorului Aldrich”*. Această triadă Morgan-Aldrich-Warburg devine punctul central al introducerii planificate ale unei bănci centrale în Statele-Unite.

Ceilalți complotiști de pe insula Jekyll au intrat mai târziu în scenă. Frank Vanderlip (pe care noi l-am citat deja) de la *National City Bank*, unit prin căsătorie cu familia Rockefeller, a sosit în grup la sfârșitul anului 1910 după ce a primit scrisoarea lui Stillman, fondatorul și președintele *National City Bank*. Această scrisoare făcea referire la o întâlnire dintre Stillman și Aldrich în Europa asupra problemei băncilor centrale. Așa-numita scrisoare ne arată că complotiștii utilizau un cod, și numele de cod al lui Aldrich era „Zivil". Vanderlip afirmă în cartea lui că:

„M. Stillman îmi scrie că ar trebui, odată ce am încheiat toate afacerile, să îmi consacru în totalitate timpul și energia considerării aprofundate a acestei probleme (planul referitor la deviză) și la schițarea unui proiect al legii pentru noul Congres în care să nu apară marca Wall Street."

Complotiștii știau mai presus de toate că ei trebuiau să mențină un secret absolut. Dacă un nume oarecare din Wall Street ar fi fost pus vreodată laolaltă cu proiectul legii unei Rezerve Federale bancare centrale, aceasta ar fi fost un adevărat dezastru: ei nu s-au mulțumit doar să adopte niște nume de cod, ci au făcut tot posibilul pentru ca oamenii să nu afle nimic despre reuniunile și discuțiile lor.

Nu mai trebuie să amintim faptul că dacă oamenii ar fi știut încă din 1913 ceea ce noi știm astăzi, legea referitoare la Rezerva Federală nu ar fi avut nicio șansă să fie votată. Cât despre faptul dacă oamenii știau sau

nu despre legăturile familiale strânse care caracterizau grupul, în timp ce acesta revendica o imparțialitate dezinteresată, Vanderlip remarca că: *„Electoratul nu ar fi crezut că este posibil așa ceva. Nu s-ar fi gândit nimeni că s-ar fi putut ajunge până acolo. Pentru a vă face o mică idee, senatorul Aldrich era socrul lui John D. Rockefeller Jr., el însuși un bărbat foarte bogat. I-am scris într-o zi lui Woodrow Wilson la Princeton pentru a-l invita să vină să discutăm, în timpul unei cine. Dorind să îl impresionez referitor la importanța evenimentului, am menționat faptul că senatorul Aldrich a fost invitat de asemenea la această discuție. Prietenul meu, profesorul Wilson, m-a surprins atunci puțin răspunzându-mi că el nu ar putea să își permită să-și manifeste opiniile de la aceeași tribună cu senatorul Aldrich. Acum imaginați-vă puțin scrisul cu litere mari care ar fi titrat un articol care prezintă un discurs al lui Aldrich alături de un asociat al lui Morgan (Davison) și președinte al celei mai mari bănci (Vanderlip), în contextul dorinței de a impune o nouă legislație referitoare la moneda națională."*

National City Bank, fondată de Stillman, este foarte importantă, dat fiind faptul că unul dintre administratori nu era altcineva decât Cleveland Dodge, motorul financiar și omul de influență plasat în spatele lui Woodrow Wilson. Woodrow Wilson, care trebuia să ratifice *Federal Reserve Act*, era el însuși o creație deliberată a puterilor banului, el fiind acceptat pentru această poziție în primăvara lui 1912, în cursul

unei reuniuni de *week-end* la reședința lui Vanderlip. Conform unui observator, Wilson a trecut testele bancherilor cu succes, având în vedere că Vanderlip și Rockefeller au discutat în fața lui despre rolul capitalurilor americane în străinătate. Vom descrie toate acestea mai în detaliu puțin mai departe.

Personalitatea intelectuală centrală a creației Sistemului Rezervei Federale nu a fost un american, ci un german: Paul Moritz Warburg, un bancher născut în familia Oppenheim din Hamburg. Tatăl lui Warburg era un asociat al societății M. M. Warburg, fondată în anul 1798. Warburg și-a început cariera la *Samuel Montagu & Co* din Londra și la „Banca rusă pentru comerț exterior" din Paris. În 1891, Warburg a plecat să muncească la banca familială din Hamburg, la care devine unul dintre asociați în 1895. El a sosit în Statele-Unite în 1902, în calitate de asociat al lui Kuhn Loeb, și a inițiat, în ciuda englezei lui sumare, o campanie în favoarea unui Sistem al Rezervei Federale. Planurile acestuia se pot găsi în pamfletele sale: „Defecte și imperative al Sistemului bancar începând din 1907" și un „Plan pentru modificarea Băncii Centrale". În anul 1910, Warburg a prezentat planurile unei Bănci a Rezervei Unificate, planuri care se vor vedea aproape în totalitate concretizate în Sistemul Rezervei Federale.

Aceștia au fost cei care s-au întâlnit pe insula Jekyll pentru a pune bazele noului sistem monetar american. Această reuniune secretă a fost relatată de Frank Vanderlip: *„Având în vedere că ar fi fost fatal pentru*

planurile senatorului Aldrich să se știe că acesta a făcut apel la întregul Wall Street pentru a-l ajuta să-și pregătească rapoartele sale și proiectul de lege, au fost luate precauții, care ar fi încălzit din nou inima lui James Stillman. Ni s-a cerut să scăpăm de numele noastre de familie (...) și că ar trebui să evităm să cinăm împreună în seara plecării noastre pentru a ajunge unul câte unul, în cel mai discret mod posibil pe malurile lui Hudson, la terminalul feroviar din New Jersey, unde mașina personală a senatorului Aldrich ar fi pregătită și agățată în partea din spate a unui tren care mergea spre sud.

Când am sosit la mașina respectivă toate storurile fuseseră trase și doar mici forme de lumină portocalie arătau contururile ferestrelor sale. Odată ajuns la bordul acestei mașini private, noi am observat restricția cu privire la folosirea numelor noastre de familie. Ne adresam unul către celălalt ca fiind «Ben», «Paul», «Nelson» și «Abe». Davison și cu mine am mărit această discreție, evitând să folosim până și prenumele noastre. Pe baza teoriei conform căreia noi aveam întotdeauna dreptate, el a devenit «Wilbur», în timp ce eu eram «Orville», după cei doi pionieri ai aviației, frații Wright.

Servitorii și personalul trenului ar fi putut să identifice pe unul sau pe doi dintre noi, dar ei nu ne cunoșteau pe toți. Asocierea numelor noastre ar fi atras atenția în cazul unui articol indiscret chiar la Washington, pe Wall Street sau la Londra. Acestă întâlnire nu ar fi trebuit să

aibă loc, căci în cazul divulgării acestui secret timpul și eforturile noastre ar fi fost zadarnice. Dacă ar fi fost să fie făcut public faptul că micul nostru grup s-a reunit pentru a redacta un proiect de lege asupra băncilor, acesta nu ar fi avut nici cea mai mică șansă să fie votat de către Congres.”

Totul este spus în această ultimă frază, în care din punctul de vedere al unui „inițiat“ - *acolo era vorba foarte clar despre un complot.* Poporul american nu ar fi încredințat niciodată monopolul fabricării monedei naționale unui mic grup. Dincolo de toate acestea, Legea Antitrusturi a lui Sherman declarase pe bună dreptate ilegal întregul monopol care frâna comerțul, iar un monopol asupra banului ar fi fost și mai puțin acceptabil.

Pentru a evita informarea opiniei publice, acești bancheri s-au întâlnit pe furiș pe o insulă îndepărtată, în miez de noapte, folosind nume de cod și deghizări!

Vanderlip continuă să descrie reuniunea secretă, spunându-ne că de fapt el însuși, împreună cu Strong au fost aceia care au redactat așa-zisul „Raport Aldrich“ și proiectul de lege prezentat Senatului. În mod curios, Vanderlip a oferit asigurări ferme că acești bancheri acționau în interesul țării lor și nu în propriul lor interes egoist.

Ceea ce propunea acest grup să facă - propunere transpusă în realitate în anul 1913 - era înlocuirea aurului și argintului cu o fabrică de hârtie pe care tot ei urmau să o controleze. Cum a putut acest act să fie

prezentat ca fiind un act în serviciu public va rămâne probabil de neînțeles pentru majoritatea cititorilor.

„Am părăsit continentul într-un vapor pentru a ne îndrepta spre insula Jekyll și ne-am izolat complet timp de o săptămână, chiar zece zile, fără nici cel mai mic contact telefonic sau telegrafic cu exteriorul. Am părăsit lumea pentru a rămâne pe o insulă pustie. Acolo se afla un număr mare de servitori de culoare, dar ei nu aveau nici cea mai mică idee despre cine erau „Ben", „Paul„ și „Nelson" - chiar nume, precum „Vanderlip", „Davison" sau „Andrew" însemnând foarte puțin sau deloc pentru ei.

Am lucrat acolo, în pavilion, apoi am urcat din nou către nord la fel de discret cum coborâsem către sud. S-a convenit ca senatorul Aldrich să fie acela care să prezinte în Senat proiectul de lege pe care noi l-am schițat. El a devenit cunoscut în țară cu denumirea de „Planul Aldrich". Aldrich și Andrew ne-au părăsit la Washington, în timp ce Warburg, Davison, Strong și cu mine am urcat înspre New York.

Congresul era pe punctul de a se reuni; am fost totuși informați într-o sâmbătă la New York că senatorul Aldrich era bolnav, și aceasta însemna că el nu putea să redacteze un document demn să însoțească planul nostru. Ben Strong și cu mine am plecat la Washington pentru a pregăti așa-numitul raport. Dacă ceea ce am făcut atunci ar fi ajuns la urechile publicului această acțiune ar fi fost atunci clasificată ca o mașinațiune suspectă de pe Wall Street, ceea ce nu era deloc

așa. Aldrich nu a fost niciodată omul care joace rolul servitorilor vulgari ai intereselor așa-zise ale puterii banului. Era un om conștiincios, însuflețit de un ideal pus în serviciul public. El a făcut apel la noi patru pentru că știa despre noi că studiem de ani buni aspecte ale problemei de care era de datoria lui să se ocupe.”

Planul Aldrich redactat de către Vanderlip și Strong nu a fost votat de Congres: a fost coborât în flăcări. Senatorul Aldrich bolnav a ieșit la pensie și Trustul Banului a fost constrâns să caute alte soluții pentru a determina Congresul să îl aprobe.

Cleveland Dodge, directorul de la *First National Bank*, fusese coleg de clasă (din 1879 de la Princeton) cu Woodrow Wilson. McCormick, de la *Harvester Trust*, făcea de asemenea parte din această clasă de la Princeton. La începutul anilor 1900 Wilson devenise președintele Universității din Princeton grație lui Cleveland Dodge și acesta din urmă a făcut să se știe că Wall Street îl considera pe Wilson ca având „stofă de Președinte“.

Un Woodrow Wilson flatat i-a scris în decembrie 1906 ziaristului George Harvey pentru a ști cine erau bărbații influenți care îl considerau ca având „stofă de Președinte“. Harvey îi răspunse „numindu-i pe unii dintre bancherii cei mai influenți, precum și pe diverșii funcționari înalți și ziariștii conservatori din țară“.

Wilson, în ciuda imaginii sale publice de profesor nesigur și șters, a învățat totuși o lecție de viață: pentru a reuși, trebuie să acționezi în direcția dorită. În martie

1907 George Harvey l-a prezentat pe Wilson lui Thomas Fortune Ryan, un membru al trustului cuprului și un bancher foarte la modă. După întrevederea lor, Wilson le-a trimis capilor financiari de pe Wall Street o scurtă notă prin care el oferea trusturilor susținerea mediului universitar, în totală contradicție cu declarațiile sale publice anterioare.

Această cabală, inițiată de capii Wall Street-ului cu asistența șefilor politici din New Jersey, deschide calea lui Woodrow Wilson pentru a deveni guvernatorul statului New Jersey în noiembrie 1910.

În interval de câteva luni Cleveland Dodge deschide un cont bancar la New York și își instalează birourile pe Broadway la numărul 42, pentru a-l propulsa pe Wilson la președinție. Acest cont bancar al companiei electorale a fost deschis cu un cec de 1.000 de dolari semnat de Cleveland Dodge. Dodge a furnizat apoi fondurile pentru a expedia prin poștă *True American* din Trenton, New Jersey, la 40.000 de abonați din Statele Unite, la care se adăugau două pagini pe săptămână cu reclamă în favoarea lui Wilson ca viitor președinte! Două treimi din banii campaniei lui Wilson la alegerile prezidențiale proveneau doar de la șapte indivizi, toți din Wall Street și care, în plus, aveau legături strânse chiar cu trusturile pe care Wilson le denunța în mod public. Sloganurile campaniei lui Wilson îi făceau elogiul unui om al păcii, care este complet ostil trusturilor și monopolurilor.

Redăm mai jos sursele reale ale campaniei sale:

Cleveland Dodge......................51.300 dolari
(Director la *National City Bank*, etc)
Henry Morgenthau...................20.000 dolari
(Bancher)
Cyrus H. McCormick......................12.500 dolari
(*Harvester Trust*)
Abram I. Elkus.............................12.500 dolari
(Avocat pe Wall Street)
Frederick C. Penfeld.....................12.000 dolari
(puternic om de afaceri din Philadelphia)
William F. McCombs....................11.000 dolari
Charles R. Crane..........................10.000 dolari
(*Crane Co*., Chicago)

Wilson a fost ales candidat și a scris cu multă exaltare: „Dragă Cleve (Dodge), sunt atât de fericit încât abia reușesc să gândesc!“. Discursul de acceptare a lui Wilson a fost redactat la bordul lui *Corona*, iahtul lui Dodge, în timp ce se pregătea strategia campaniei care urma să se desfășoare.

În rezumat, Wilson era marioneta Trustului Banilor, mințind poporul american cu referire la adevărata sa poziție asupra trusturilor și Wall Street-ului, trădând tradiția jeffersonian-jacksoniană a partidului democrat.

Wilson a fost ales președinte. Voturile nici nu fuseseră bine numărate, când Wall Street-ul se agita deja pentru a organiza o reforma monetară. La începutul lui decembrie 1912 „Colonel” House (un important diplomat american) aranjase deja totul cu membrii cheie ai Congresului fără știrea lui Wilson, iar când Paul

Warburg i-a telefonat lui House pe 12 decembrie 1912, Colonelul i-a declarat că planul era deja pregătit. House a adăugat în memoriile sale: „Știam că președintele ales avea idei foarte clare referitoare la această chestiune“.

În martie, Frank Vanderlip a vorbit cu House și, două săptămâni mai târziu, un grup de bancheri a sosit la Casa Albă cu o „Reformă monetară“ deja redactată, ce urma să fie prezentată Congresului de către Wilson. Dar House a sugerat că nu este înțelept să etaleze puterea Casei Morgan cu o propunere de reformă deja redactată, și, în consecință *Federal Reserve Act* a fost adusă înapoi pe Wall Street pentru a se pregăti aici o copie rudimentară. Mai rămânea un ultim pas: votarea de către Congres a proiectului de lege referitor la Rezerva Federală.

Capitolul 9

TRUSTUL BANILOR ESCROCHEAZĂ CONGRESUL

Votul Congresului din decembrie 1913 cu privire la *Federal Reserve Act* este socotit fără îndoială una dintre cele mai scandaloase perversiuni anticonstituționale ale puterii politice din toată istoria Americii. Este greu de imaginat cum ar putea să aibă o simplă lege atâtea efecte malefice, fiind oferită într-un mod ilegal mai multă putere asupra monopolului banilor unei infime clici de complotiști. Această lege transfera așadar controlul asupra emiteriii monedei americane de la Congres către o elită particulară, cu interese obscure. O monedă de hârtie cu valoare fictivă înlocuia astfel aurul și argintul Guvernului, bancherii de pe Wall Street fiind de acum înainte în măsură să exploateze emiterea nelimitată a monedei fără să îi coste în realitate nimic.

După cum declara senatorul Townsend: „Acest proiect de lege nu a provenit din platforma vreunui partid politic. Poporul nu s-a exprimat cu privire la aceasta niciunde și nicicând.“ Un *lobby* extraordinar a susținut acest proiect de lege, după cum este și cazul din zilele noastre, în care se face un *lobby* puternic pentru respingerea oricăror investigații sau tentative de reducere a puterii FED. În 1913 conducerea partidului democrat a suportat puternice presiuni din partea lui Woodrow Wilson și a *lobby*-ului băncilor new-yorkeze, care doreau să se asigure că opoziția nu împiedică

votarea acestui proiect de lege și că va permite și altor facțiuni private să devină acționare.

Reclamația senatorului Gilbert Minell Hitchcock, un reprezentant al spiritului independent din Nebraska, publicist la *Omaha World Herald* a rămas de atunci ca o mărturie vie. Proiectul de lege tocmai trecuse de Camera Reprezentanților către Senat:

HITCHCOCK: *Un „document sacru“ provenit de la Cameră în care, așa cum am spus deja, ne-a fost interzis să adăugăm cel mai mic punct pe „i“ sau să barăm cel mai mic „t“.*

OWEN. De către cine deci?

HITCHCOCK: Și pe care ni s-a comandat să îl votăm fără nicio audiere și fără multe investigații.

POMERENE: Domnule președinte, a trecut un timp de când fac turul acestor incinte sacre și nu am auzit pe nimeni să fi interzis cuiva să își schimbe părerea sau să critice vreun proiect de lege provenit de la Cameră sau vreun proiect de lege care s-ar fi născut aici. Oricine are dreptul să își modifice punctul de vedere. Senatorul însuși și l-a modificat de un anumit număr de ori. Nu spun aceasta pentru a arunca cu piatra în el, ci pur și simplu în scopul de a arăta că, în toate aceste săptămâni, el a fost un funcționar liber de morala lui.

HITCHCOCK: Domnule președinte....

OWEN: Senatorul din Nebraska nu ne-a spus cine a dat dispoziție să nu se adauge nici cel mai mic punct pe „i“ sau să bareze cel mai mic „t“ și aș fi fericit ca senatorul să binevoiască să ne reveleze această

prețioasă informație, numai dacă senatorul nu o consideră ca fiind confidențială.

HITCHCOCK: Cred că voi lăsa posteritatea să judece aceasta. Vom vedea mai apoi ce va fi.

OWEN: Dacă senatorul vrea să se mulțumească să lase această afirmație ca pe o simplă insinuare, este liber să o facă.

HITCHCOCK: Este o libertate pe care mi-o voi asuma.

Pe 18 septembrie 1913 așa-numitul proiect de lege Glass, versiunea parlamentară a proiectului de lege al lui Morgan de centralizare a băncilor, a fost votată de Camera Reprezentanților cu o zdrobitoare majoritate de 287 de voturi contra 85. Majoritatea parlamentarilor nu aveau nici cea mai mică idee despre obiectul acestui proiect de lege. Nu a existat amendament. Această lege s-a supus la vot și doar cei curajoși au votat împotrivă. Proiectul de lege „Glass“ a fost numit după deputatul Carter Glass din Virginia (1858-1946), un bancher, director al *United Loan and Trust* și al *Virginia Trust Company*.

Proiectul de lege Glass a trecut apoi prin Senat și a devenit proiectul de lege Owen, numit după senatorul Rober Latham Owen (1856-1947) din Oklahoma, președintele Comisiei senatoriale a Finanțelor, și el bancher, acționar majoritar al *First National Bank* din Muskogee.

Senatului i-a luat exact patru ore și jumătate pentru a dezbate proiectul de lege Owen și pentru a-l adopta, cu 43 de voturi contra 25. Republicanii

nici măcar nu au văzut darea de seamă cu privire la acest proiect. Aceasta este citită în mod normal în fața adunării. Niciun membru al Senatului nu a fost informat de conținutul proiectului de lege Owen, anumiți senatori chiar declarând în cursul ședinței că ei nu aveau cunoștință de conținutul acestuia. Proiectul de lege a fost totuși votat în aceeași zi în mod precipitat de către Senat, fără dezbateri. Președintele a avut astfel cale liberă să ratifice *Federal Reserev Act*, și aceasta se producea în anul 1913.

O analiză detaliată a dezbaterilor din Senat arată că senatorii nu au avut ocazia să dezbată acest proiect și că toate criticile lor au rămas fără răspuns. Senatorul republican Brislow (1861-1944) a făcut câteva comentarii amare referitoare la un evident conflict de interese:

„Aș vrea să declar aici că acest proiect de lege a fost redactat în interesul băncilor, pe care senatorul de Oklahoma le susține, după exemplul președintelui Comisiei. Avem de-a face cu importante interese în sectorul bancar, prin care beneficiile de care vor beneficia aceste bănci vor crește direct și bogăția lui personală. Acest proiect a fost votat pentru mărirea dividentelor acțiunilor băncilor regionale și, din nefericire, împotriva autorizației date cetățenilor de a poseda acțiuni ale acestor bănci regionale, insistând asupra faptului că aceste acțiuni vor fi deținute de către băncile membre. Prin acest proiect s-a votat împotriva deținerii controlului Statului față de aceste

bănci regionale, favorizând în acest sens băncile private. Este rândul lui să spună dacă a violat sau nu regula stipulată în Manualul lui Jefferson.”

Dezbaterea din Senat a culminat luni 15 decembrie 1913 cu o tentativă de forță politică. Senatorul Hitchcock - singurul democrat în funcțiune împotriva proiectului de lege - a introdus anumite amendamente care au fost însă respinse cu un total de 40 de voturi contra 35.

Amendamentele lui Hitchcock vizau să facă din *Federal Reserve System* un monopol de stat mai degrabă decât privat, dorind să treacă influența Trustului Banilor sub aripa Departamentului Trezoreriei. Este interesant de remarcat faptul că Senatul avea să refuze cu o zdrobitoare majoritate instituirea unui control al emiterii monedei în cadrul Departamentului Trezoreriei, preferând să încredințeze acest control Casei Morgan. Colonelul House și-a îndeplinit astfel perfect sarcina.

La recitirea acestei dezbateri, în care în majoritatea timpului nu s-a spus nimic concret, se constată că se recunoștea probabilitatea apariției unei inflații a prețurilor. Argumentul se dorea a fi o abordare dictată de bunul simț, enunțând că fără controlul materiilor epuizabile, precum aurul și argintul, presiunea exercitată de către o monedă cu valoare fictivă, inepuizabilă ar putea debloca o inflație a prețurilor. Singurul argument „plauzibil” oferit fără mare convingere împotriva acestor probleme care au

fost ridicate a fost acela că „bancherii raționali nu ar permite o inflație a prețurilor.”

Vom nota că noi utilizăm astăzi termenul de „inflație a prețurilor“. În 1913, termenul „inflație“ făcea întotdeauna referire la o inflație a monedei, conform unei măriri a emiterii lor. Pe parcursul deceniilor care au urmat sensul său s-a modificat radical. Când utilizăm astăzi termenul „inflație“, acesta face întotdeauna referire la inflația prețurilor, adică la o mărire a prețurilor.

Cel care s-a remarcat prin punerea în gardă asupra inflației care urma să se producă a fost Senatorul Root, care l-a acuzat în mod straniu pe Bryan, populistul pro-monedă, că a influențat foarte mult *Federal Reserve Act* din culise (aspect care avea puține șanse să fie probabil și reprezenta fără îndoială o diversiune). Totuși Root a lansat o punere în gardă împotriva inflației și a panicii financiare ce poate să urmeze, pentru ca apoi să apere proiectul de lege Glass-Owen pe motivul că o inflație nu ar putea surveni, „cu excepția cazului în care cei ce conduc băncile ar provoca-o ei înșiși“.

Observăm aici, o dată în plus, puterea banului care controlează chiar și opoziția, ce avansează totuși formal câteva argumente, ce pot fi însă foarte ușor contracarate, bancherii internaționali asigurându-se astfel ca acele critici cu adevărat pertinente să nu vadă niciodată lumina zilei.

În zilele noastre, această legătură incontestabilă dintre inflația monedei și inflația prețurilor este înnecată

într-o confuzie academică a limbajului duplicitar și în manipularea algebrică controlată. Economiștii din universități sunt astăzi atât de înrobiți de manipularea matematică (cu iluzoriul argument al rigorii) încât ei au uitat complet truismele fundamentale ale economiei. Cu foarte rare excepții (Colegiul Hillsdale din Michigan și Institutul Ludwig von Mises al Universității din Auburn, Alabama), departamentele universitare ale economiei nu au fost decât niște pioni care au acceptat trustul modern al banului sau Sistemul Rezervei Federale.

Root își primește răspunsul prin senatorul Hitchcock, care a remarcat că în urma acestui proiect de lege, „controlul sistemului monetar va trebui să fie încredințat bancherilor“. Alții, precum senatorul Weeks, nu s-au îngrijorat deloc de toate acestea pe motiv că „Statele-Unite aveau bancherii cei mai competenți din lume“. Trebuie menționat aici că Weeks era el însuși bancher.

Ultimul discurs din această luni după-amiază a fost acela al Deputatului Mann din Illinois, șeful grupului republican, care a făcut aserțiunea mai degrabă ciudată că SUA erau chiar în mijlocul unei panici industriale și financiare, aspect care cerea, chipurile, votarea *Federal Reserve Act*.

Marți 16 decembrie 1913

În timpul dezbaterii de marți din Senat, senatorul Root a insistat din nou asupra pericolului inflației care îl presupunea *Federal Reserve Act*. Continuele

întreruperi asupra acestui amendament au sugerat, dacă e să dăm crezare *New York Times* din 17 decembrie, că cei care susțineau proiectul de lege au fost afectați în mod vizibil. Ei au argumentat în schimb că inflația nu era posibilă dacă titlurile erau garantate de stat. Root continuă cu argumentele:

„Nimeni nu va contesta faptul că marile națiuni comerciale s-au lăsat odinioară duse de un optimism debordant care, aliat mecanismului banului facil, le-a condus la un asemenea punct că ele au cunoscut durerile unei teribile prăbușiri.”

Root întărea argumentul său cu „optimismul debordant“ după precum urmează:

„Judecata este alterată de optimismul de moment și devine din ce în ce mai puțin eficientă în ceea ce privește controlul expansiunii comerțului pe măsură ce acesta durează veșnic.”

El își încheie argumetarea astfel:

„Mai degrabă decât să ne împlinim datoria de branșă legislativă a Statului american responsabil, noi ne sustragem de la aceasta pentru a-l abandona unui organism subordonat acestui Stat.”

Dar Root, din nefericire, nu a exploatat argumentul său până la capăt, fiind conștient că acest „organism subordonat statului“, așa cum îl numea el, va fi făcut să devină un monopol privat al banului în mâinile bancherilor internaționali.

Reacția generală la aceste puneri în gardă împotriva inflației consta în a evoca existența unei rezerve de aur

care garanta masa monetară: s-a propus ca ea să fie de 33% și 1/3. Senatorul William din Mississippi a declarat de exemplu că marea inflație de care se temea senatorul Root nu era decât o „simplă posibilitate matematică". De ce? „Pentru că", argumentează senatorul Williams, „ar fi de neconceput ca un președinte numit în consiliul de administrație să nu fie decât un membru care ar crede într-o monedă fictivă". Optsprezece ani mai târziu senatorul Williams a adoptat o atitudine complet opusă, împotrivindu-se fiecărui membru al consiliului de administrație al Rezervei Federale și a băncilor sale regionale, devenind adversarul aurului. În epoca președintelui Wilson era de neconceput ca rolul aurului să poată vreodată să ia sfârșit. În epoca președintelui Clinton, dimpotrivă, niciun factor de decizie nu și-ar fi închipuit că aurul joacă vreun rol.

Miercuri 17 decembrie 1913

Miercuri, s-au putut observa puternice presiuni care se exercitau în culise în momentul în care Casa Albă a anunțat că aștepta ca Senatul să voteze Legea monetară înainte de ziua de sâmbătă. Se aștepta, de asemenea, ca și Camera Reprezentanților să accepte această versiune a legii provenite din Senat fără modificări, urmând ca proiectul de lege să fie ratificat de către președinte în Ajunul Crăciunului. Cauza acestui scenariu grăbit a fost aceea că punerea în gardă a senatorului Root cu privire la inflația prețurilor a avut în această miercuri un oarecare efect și a fost organizată o reuniune a

Comitetului electoral al Partidului Democrat în cursul scurtei pauze la cina de seară pentru a examina două din propunerile lui Root: a) ca emiterea bancnotelor să fie limitată de lege, b) să se treacă rezerva de aur la 50%, și ca toată „pierderea" din această parte a acestui nivel să fie greu taxată.

Au rezultat dezbateri în care amendamentul asupra limitării bancnotelor a fost respins, dar comitetul electoral a adoptat o propunere de a face să treacă rezerva de aur la 40% cerând ca o parte din câștigurile băncilor regionale să fie pusă deoparte sub forma rezervei de aur. Este interesant de notat că majoritatea democrată era foarte conștientă de limitele care se impuneau aurului prin aceste legi, și în acel an, 1913, Congresul a căutat să le respingă sau măcar să le limiteze. În rezumat, actuala tentativă de a demonetiza aurul retrăgându-l progresiv din sistemul monetar a fost respinsă de Congres în 1913, iar pericolele oricărei demonetizări de orice fel au fost recunoscute ca amenințând direct prosperitatea Statelor Unite.

Chiar după ședințele acestui comitet electoral, s-au auzit critici din partea unui oarecare număr de senatori. Senatorului Crawford din Dakota de Sud nu agrea deloc acest aspect al monopolului privat:

(...*) sunteți pur și simplu pe cale să creați o bancă de mari bancheri, o bancă creată să asiste marile bănci, dar ale cărei capitaluri vor trebui să fie furnizate de băncile mici. Aceste bănci mici sunt pur și simplu rugate să furnizeze apă pentru moara marilor bănci. În acest fel*

le spuneți lui Vanderlip, Hepburn, Morgan și celorlalți Reynolds, «haideți cu titlurile voastre pe termen scurt ca să luați bani", iar lui Smith, Brown și celorlalți Jones ai districtelor din provincie le spuneți «mergeți în altă parte cu titlurile voastre funciare pe termen lung, căci noi nu suntem în măsură să le decontăm».“

Aspectul intrigant din această miercuri seara este acela că deși majoritatea celor din Congres au înțeles caracterul inflaționist al proiectului, ei nu au mers să voteze împotriva proiectului de lege.

Joi 18 decembrie 1913

În ziua de joi orice opoziție eficientă s-a prăbușit și, pentru a grăbi votul, Senatul a operat conform regulei de 15 minute. Din cauza acestei găselnițe, o mare parte din amendamente lui Hitchcock s-au văzut eliminate, în timp ce celelalte amendamente, propuse în seara precedentă de către Comitetul electoral al Partidului Democrat, nu au primit decât puțină atenție. Dezbaterile au făcut dovada a serioase îndoieli și diferențe de opinie, amestecate cu predicții conform cărora proiectul de lege va fi votat înainte de Crăciun și ratificat lunea sau marțea din săptămâna următoare. S-a semănat tulburare în opoziție. S-au neglijat de asemenea anumite probleme. Întrebări fundamentale inclusiv posibilitatea inflației, au fost omise de către cei responsabili. În aer plutea o atmosferă de panică: se insista pe orice cale să fie votat „un proiect de lege monetar“. Drept consecință și cu toate că proiectul

de lege a fost considerat a fi cu deficiențe, *New York Times* de vineri 19 decembrie și-a publicat darea de seamă sub titlul: **„Bătălia legii monetare a ajuns la final“**. Casa Albă s-a grăbit să anunțe că era pe cale să treacă în revistă numele candidaților pentru postul de guvernator al consiliului de administrație al Rezervei Federale. Primul nume amintit de către Casa Albă a fost acela a lui James J. Hill, de la compania feroviară *Great Northern*. El a fost propus de către bancherul internațional James Speyer, aspect care nu făcea decât să confirme acțiunile din culise ale bancherilor.

Vineri 19 decembrie 1913

Vineri 19 decembrie, în ultima vineri înainte de Crăciun, în timp ce gândurile congresmanilor se învârteau mai mult în jurul cumpărăturilor de Crăciun decât la problema monedei naționale, Senatul a votat proiectul de lege monetar al președintelui Wilson printr-o zdrobitoare majoritate de 54 de voturi împotriva a 34. Toți democrații Senatului, la care s-au adăugat șase republicani și un republican progresist, au votat pentru Sistemul Rezervei Federale. Au existat 34 de republicani care s-au opus Rezervei Federale. Pentru a câștiga simpatia criticilor, proiectul de lege conținea un așa-zis „amendament radical“, care stipula faptul că membrii Congresului nu aveau posibilitatea să dețină funcții în consiliul de administrație al Rezervei Federale.

Bancherii au răsuflat ușurați după această victorie,

dar nu erau complet satisfăcuți, fiind încă presați să realizeze anumite modificări în comisie. William A. Gaston, președintele lui *National Shawmut Bank,* a petrecut mai multe zile în discuții cu deputații și comisiile monetare ale Senatului afirmând că: „(...*) modificările care vor surveni, adoptate în ședință reunită, vor permite băncilor să exploateze mai bine acest proiect de lege".*

Edmund D. Hulbert, vice-președintele societății *Merchants Loan and Trust* a adăugat la aceasta că: *„(...) este în ansamblu o lege sănătoasă care va contribui în forță ca băncile și moneda să demareze cu dreptul".*

W. M. Habliston, directorul al *First National Bank* din Richmond a declarat că *„de aici va rezulta o monedă elastică care va evita panica"*, iar Oliver J. Sand, președinte al *American National Bank* va comenta și el că: *„Votul acestei măsuri monetare va avea un efect benefic asupra ansamblului țării noastre și de punerea ei în aplicare vor beneficia cu succes afacerile. Mi se pare că noi asistăm aici la nașterea unei ere a prosperității generale (...)."*

Singura obiecție care a fost manifestată din partea unui bancher a fost aceea a lui Charles McKnight, președintele *National Bank* pentru Pennsylvania de Vest: *„ Aceasta nu va face deloc bine țării noastre (...)".*

Sâmbătă 20 decembrie 1913

După trecerea proiectului de lege Owen prin

Senat, măsura aterizează în mijlocul unei comisii interparlamentare de compromis pentru aplanarea diferențelor care subzistă între proiectul de lege Glass al Camerei și proiectul de lege Owen din Senat. Toți membrii republicani au fost excluși din comisia respectivă. Aceasta s-a reunit apoi timp de patru ore, în seara de sâmbătă, 20 decembrie, timp în care s-au descoperit cel puțin 20 (40 după unii) puncte de divergență majore, printre alte dezacorduri minore referitoare la formularea sa, care necesitau mai mult de 100 de corecturi. În ceea ce privește majoritatea acestor puncte minore, Senatul a cedat în fața Camerei. Niciuna din cele 20 (40) de divergențe majore nu au fost abordate în timpul acestei întruniri a comisiei de sâmbătă seara și s-a convenit în general că existau puține șanse ca proiectul de lege mixt să fie votat luni. Așa cum raporta *New York Times* din 21 decembrie 1913: *„Punctele care fac obiectul unei serioase controverse înglobează practic toate amendamentele importante ale Senatului."*

Într-o tentativă de a rezolva un anumit număr de divergențe majore, membrii comisiei au acceptat să se reunească pe întreaga zi de duminică. Între altele, în acea zi de sâmbătă, Camera s-a reunit în număr complet și a refuzat să accepte versiunea senatorială a propunerii de lege printr-o sesiune de vot de 294 de voturi contra 59, și întreprinde apoi votarea amendamentelor care i-ar uni pe deputații care participau în comisie.

În această sâmbătă de 20 decembrie 1913, s-au găsit următoarele puncte principale de dezacord major între Cameră și Senat, care reprezintă o reflectare a diferențelor semnificative și fundamentale în ceea ce privește abordarea unui proiect de lege monetar:

<u>În primul rând</u> - numărul băncilor regionale de rezervă;

<u>În al doilea rând</u> - modalitatea de a garanta depozitele;

<u>În al treilea rând</u> - volumul rezervelor în aur cerute ca și contraparte a bancnotelor aflate în circulație;

<u>În al patrulea rând</u> - modificările în ceea ce privește ce anume va fi acceptat la scară națională în cazul comerțului național și internațional;

<u>În al cincilea rând</u> - modificările referitoare la proviziile rezervei;

<u>În al șaselea rând</u> - dreptul băncilor membre de a utiliza bancnotele Rezervei Federale în scopuri de rezervă;

<u>În al șaptelea rând</u> - statutul a două procente de obligațiuni de stat utilizate ca securitate pentru bancnotele naționale;

<u>În al optulea rând</u> - dispozițiile Senatului cu privire la creșterea circulației din cadrul Băncii Naționale.

Aceasta era situația dezbaterii legislative la sfârșitul serii de sâmbătă.

Duminică 21 decembrie 1913

Ceea ce s-a petrecut exact în acea duminică la Washington, D. C., noi nu vom ști niciodată cu adevărat.

Ceea ce știm totuși *în mod efectiv*, este că în acea duminică dimineață, membrii comisiei interparlamentare se confruntau cu mai mult de 20 (40 după unii) de divergențe fundamentale referitoare la un proiect de lege de o importanță crucială - care va ajunge să afecteze existența prezentă și viitoare a fiecărui cetățean american. Totuși, luni dimineață (a doua zi), *New York Times* din 22 decembrie titra pe prima pagină că **„Proiectul de lege monetar ar putea fi ratificat astăzi“**. *Times* descria cum aplanase comisia mixtă divergențele descoperite într-un mod care nu a fost revelat niciodată. Iată cum formula evenimentul acest „jurnal de referință“: *„Cu o viteză practic fără precedent, comisia mixtă de ajustare destinată să aplaneze divergențele dintre Cameră și Senat a proiectului de lege monetară și-a îndeplinit în totalitate sarcina în această dimineață foarte devreme (luni 22). Sâmbătă, comisia nu s-a mulțumit să expedieze preliminarele, amânând pe duminică rezolvarea a patruzeci de divergențe esențiale.”*

Viteza „practic fără precedent“ pe care a adoptat-o comisia mixtă de compromis a fost probabil atinsă la o oră total incredibilă - între 1:30 și 4 în această dimineață de luni 22 decembrie. Dar să ne aplecăm mai în detaliu asupra acestei zi de luni, atât de critică.

Luni 22 decembrie 1913

Duminică 21 decembrie la miezul nopții, 20 (sau 40)

de puncte de dezacord majore cereau o soluție. Luni la ora 23, deci 23 de ore mai târziu, Camera vota *Federal Reserve Act* cu 298 de voturi pentru și 60 împotrivă. În cursul acestor scurte 23 de ore aceste divergențe majore au fost rezolvate, totul a fost pus în cuvinte, trimis la tipar, compus, lucrările au fost reluate, textul tipărit, distribuit, citit de către fiecare membru al camerei, considerat, evaluat, supus dezbaterilor și deliberărilor - și în fine, votat. Această viteză miraculoasă, niciodată egalată în Congresul Statelor Unite, semăna într-un mod îngrijorător cu o legiferare specifică statelor bananiere.

Luni 22 decembrie 1913

- 1.30 - 4:30 Comisia mixtă aplanează 20 (40) de divergențe majore între cele două proiecte de lege

- 4:30 Raport trimis la tipar

- 7:00 Lucrările sunt recitite

- 13:00 Exemplarele tipărite sunt aduse de la tipar

- 14.00 Raportul tipărit este plasat pe birourile Senatului, cu convocarea unei sesiuni pentru ora 16:00

- 16:00 Membrii republicani ai comisiei mixte au mers în sala de reuniune pentru a anunța că proiectul a fost deja încheiat.

- 18:oo Raportul tipărit al comisiei este supus Camerei de deputatul Glass. Majoritatea deputaților merg la restaurant pentru cină, timp în care a fost lecturat proiectul de lege (o oră și jumătate)

- 19:30 Dezbaterile încep cu un discurs a lui Glass de 20 minute

- 23:00 Camera votează în favoarea *Federal Reserve Act* cu 298 voturi pentru și 60 împotrivă.

Maniera în care a fost tratat proiectul de lege al Rezervei Federale de către majoritatea democrată și în particular de către bancherii-politicieni și senatori Owen și Glass a fost ilustrată în plângerea emisă de către senatorul Bristow din Kansas, liderul republicanilor, în care el explică de ce nu semnează raportul comisiei interparlamentare:

„LA FOLLETTE: L-ar deranja pe senator să ne spună cine a participat la acestă reuniune și dacă a existat vreun senator care a refuzat să participe?

BRISTOW: Nu am fost avizat de aceia care au participat la această reuniune. Eu însumi eram membru al comisiei interparlamentare, numit de președintele senatului, dar nu am avut cunoștință de reuniunea membrilor lui decât după ce raportul, așa cum ni s-a prezentat nouă, a fost stabilit și pus pe birourile senatorilor. Doar apoi președintele comisiei m-a înștiințat că ar exista o reuniune a comisiei, la două ore după ce a fost pus pe biroul meu acest raport al comisiei reunite a celor două camere ale Congresului. Am mers eu însumi să văd camera în care am fost rugați să ne prezentăm în compania senatorului de Minnesota (M. Nelson). L-am găsit acolo atât pe președintele comisiei interparlamentare, cât și pe membrii săi democrați și ni s-a dat de înțeles că au perfecționat raportul comisiei. Apoi am fost invitați să ne exprimăm opinia în ceea ce privește acest raport, dar eu am preferat să

îmi exprim opinia într-un loc în care se consemnează, și nu în intimitatea locului de întrunire a comisiei, ceea ce mă și angajez să fac în această dimineață.

Constat că acest raport este semnat de membrii democrați ai comisiei. Nu l-am semnat pentru că nu am fost invitat să îl semnez, și nu l-aș fi semnat oricum dat fiind faptul că nu știam ce conținea acest raport în momentul în care a fost pregătit și nu aveam nicio posibilitate de a verifica ceea ce era scris acolo.”

Se poate spune în rezumat că șeful republicanilor nu știa ce conținea această lege, pentru că lui nu i s-a dat posibilitatea de a studia conținutul acesteia. Mai departe în dezbatere, Bristow l-a acuzat direct pe Owen că a introdus în această lege dispoziții de care ar putea beneficia propria lui bancă.

Au existat abuzuri majore în procesul legislativ care a condus la votul *Federal Reserve Act*, abuzuri suficiente pentru a anula acest act. Dacă am fi trăit într-o societate care se bazează pe reguli morale clare, nu ar fi existat cu siguranță *Federal Reserve Act*.

Ambii președinți ai Comisiei monetare, congresmenul Glass și senatorul Owen, se aflau în conflict de interese cu statutul lor personal de bancher, având doar de câștigat din acest proiect de lege. Reuniunile destinate discuțiilor s-au ținut fără ca unii membri ai comisiei să fi avut cunoștință de ele. Deciziile au fost luate fără ca anumiți membri ai comisiei să fie informați cu privire la aceasta și, implicit, să își dea acordul. Paragrafele esențiale ale acestui proiect de lege au fost formulate

fără nicio consultare publică și au fost votate sumar sub o formă devenită apoi definitivă. Au existat astfel probe de necontestat cu privire la influența bancherilor asupra Congresului.

Federal Reserve Act reprezintă, chiar și în urma unei analize sumare, o modalitate mai mult decât suspectă de a legifera un proiect. Majoritatea parlamentarilor nu au avut nicio idee asupra conținutului proiectului definitiv de lege și putem fi siguri că niciunul dintre ei nu a avut posibilitatea să se consulte cu electoratul, în cazul în care ar fi vrut să facă aceasta. O mână de bancheri avizi de câștig și putere și-au văzut astfel garantat un monopol privat al banului în condiții foarte suspecte.

După cum avea să declare deputatul Lindbergh în data de 23 decembrie 1913:

„Această lege stabilește cel mai gigantic trust pe care l-a avut Terra. Ratificând această lege, Președintele a legalizat guvernul invizibil al Puterii Monetare. Este posibil ca poporul să nu își dea seama imediat de aceasta, dar vor fi suficienți câțiva ani pentru a conștientiza ce s-a petrecut în realitate (...).”

CAPITOLUL 10

REZERVA FEDERALĂ ASTĂZI

În zilele noastre, Banca Rezervei Federale, menținută ferită de orice anchetă sau examinare oficială, continuă în liniște să își exercite monopolul - rămas incontestabil - asupra emiterii monedei naționale a SUA. Dubla ei funcție este: a) reglarea fluxul creditului și al banilor în scopuri economice precise și b) supervizarea băncilor comerciale.

Entitatea decizională centrală a FED este consiliul său de administrație, care este numit de președinte și confirmat de către Senat. Fiecare dintre cele 12 bănci regionale își are proprii administratori. Aceștia sunt împărțiți în trei categorii. Administratorii din categoria „A“ reprezintă sistemul bancar, cei din categoria „B“, industria, cei din categoria „C“ fiind considerați rerezentanții cetățenilor. În realitate, administratorii din categoria „C“ nu au reprezentat niciodată cetățenii. Nu este deloc neobișnuit pentru un bancher să îndeplinească un mandat de administrator din categoria „A“, și să continue apoi cu un mandat de administrator din categoria „C“.

FED este un sistem privat deținut de bănci. Controlul Fed asupra banilor este un monopol privat acordat de către Congres. Acest sistem monetar este atât de puternic încât niciun parlamentar nu îndrăznește să pună vreo întrebare cu privire la activitatea acestuia.

Există, bineînțeles, motive întemeiate pentru care FED nu dorește ca cetățenii să scormonească prin afacerile sale și să pună tot felul de întrebări indiscrete. Este vorba literalmente despre o mașină de făcut bani - fapt care este în mod deschis acceptat de către Guvernul american.

Redăm mai jos o declarație oficială:

„De unde își procură Rezerva Federală banii cu care sunt create rezervele bancare?

Ea nu își procură acești bani, ci îi crează. Atunci când Rezerva Federală redactează un cec, sunt creați bani. De aici poate să rezulte o mărire a rezervelor bancare - valori la vedere sau lichidități. Dacă clientul preferă lichiditățile, el poate cere bancnote de la Rezerva Federală, și Rezerva Federală îi va tipări prin Departamentul Trezoreriei. Rezerva Federală nu este nimic mai mult decât o mașină de făcut bani. Ea poate emite monedă sau cecuri. Și ea nu are nicio problemă să facă cecuri valide, căci ea poate obține toate bancnotele de 5 și de 10 dolari necesare pentru compensare doar cerând Departamentului Trezoreriei să le tipărească." („Money Facts", publicată de Comisia asupra Băncilor și ale Monedei, Congresul Statelor-Unite, 1964).

Când a fost votată *Federal Reserve Act*, în 1913, ideea unui Sistem al Rezervei Federale - în realitate o bancă centrală - a fost promovată poporului american de către bancheri și de președintele Wilson, ca fiind o instituție aflată în afara controlului și influenței

bancherilor - pe motiv că politica monetară era prea importantă pentru a fi lăsată în mâinile unor interese private. Cu toate acestea, privim în zilele noastre cum această instituție se află sub completa dominație a marilor bancheri din New York, în spatele cărora se află marile familii de bancheri care conduc din umbră guvernele din majoritatea țărilor, cum ar fi Rotschild sau Rockeffeler.

Între timp, și-au dat seama din ce în ce mai mulți oameni că FED a mințit încă de la început. Prima reuniune a Băncii Rezervei Federale din New York, ce a avut loc în data de 5 octombrie 1914, s-a ținut în localurile Băncii din Manhattan, la numărul 40 din Wall Street. Banca din Manhattan a fuzionat ulterior cu *Chase National* pentru a deveni *Chase Manhattan Bank*.

Trecând peste evenimentele anterioare din lipsă de spațiu, amintim faptul că la mijlocul anilor 1970, principalul administrator al categoriei „A“ al FED din New York nu era altcineva decât David Rockefeller, președintele Comisiei Trilaterale. Mandatul lui David expira în 1976 și el a fost atunci înlocuit de președintele *Morgan Guaranty Trust*. Influența lui David s-a perpetuat totuși în două moduri: prin nominalizarea trilateralistului Paul Volcker la președinția băncii Rezervei Federale din New York - un post permanent care nu necesită realegere la intervale regulate - și prin nominalizarea lui G. William Miller (membru al Consiliului Consultativ al *Chase*) la președinția Sistemului Rezervei Federale, înlocuindu-l

pe trilateralistul Arthur Burns.

În plus, următorii administratori ai Băncii Rezervei Federale din New York au fost ei înșiși legați de *Chase Manhattan Bank*. Cei trei administratori ai FED din categoria „B" erau, de exemplu, Maurice F. Granville, președintele consiliului de administrație din Texaco, Wiliam S. Sneath, președintele consiliului de administrație al *Union Carbide* și John R. Mulhearn, președintele de la *New York Telephone*.

Să aruncăm o scurtă privire asupra carierei lui Paul Volcker, fostul președinte al Băncii Rezervei Federale din New York între anii 1975 și 1979, devenind apoi președintele FED până în anul 1987. Timp de 30 de ani, Paul Volcker și-a împărțit aproape în mod egal timpul între conducerea Băncii Rezervei Federale, Băncii *Chase Manhattan* și postul de consilier secund al Președintelui SUA. Acesta este un exemplu perfect a ceea ce se pot numi „uși deschise", precum și obiectivul Trilateralei de a „estompa distincțiile dintre instituțiile publice și private" în conformitate cu interesele sale.

Paul Volcker s-a născut în New Jersey în anul 1927. Licența lui a fost obținută la Princeton, masterul la Harvard și teza de al treilea ciclu la *London School of Economics*, bine cunoscutul leagăn al socialismului britanic. În anul 1952, abia ieșit de la *London School of Economics*, Volcker se alătură Băncii Rezervei Federale din New York în calitate de economist. El va rămâne aici cinci ani, până în anul 1957, perioadă în care va părăsi *Liberty Street* pentru a deveni economist la *Chase*

Manhattan Bank, unde va rămâne patru ani până în 1961. În anul 1961 Volcker intră în Departamentul Trezoreriei din Washington, încheind astfel primul său tur al „ușilor deschise“ în trei etape. Numit sub-secretar adjunct al Afacerilor Monetare, el ocupă această funcție la Washington atât timp cât i-a fost necesar pentru a învăța dedesubturile meseriei, întorcându-se apoi în New York la *Chase Manhattan Bank,* în funcția de vice-președinte responsabil cu planificarea. După ce a ocupat timp de trei ani acest post, Volcker a plecat în 1969 pentru a deveni sub-secretar al Afacerilor Monetare în Departamentul american al Trezoreriei. Câțiva ani mai târziu el va termina acest al doilea tur al „ușilor deschise“, fiind numit la președinția Băncii Rezervei Federale din New York.

Volcker a fost de asemenea membru al Consiliului Relațiilor Externe, al Fundației Rockefeller și al Prietenilor Americani de la *London School of Economics*.

Dacă Paul Volcker a reprezentat un caz izolat, nu ar trebui să vorbim neapărat despre existența unui control al Sistemului Rezervei Federale de către Comisia Trilaterală. În realitate avem de-a face, însă, cu un fenomen care se derulează în paralel cu o mulțime de alte personaje de același calibru.

Cariera „ușilor deschise“ a trilateralistului Paul Volcker:

1952-1957: Economist al Băncii Rezervei Federale din New York

1957-1961: Economist la *Chase Manhattan Bank*

1962-1963: Trezoreria americană

1963-1965: Subsecretar adjunct al Afacerilor Monetare din Trezoreria americană

1965-1968: Vicepreședinte de la *Chase Manhattan Bank* și responsabil cu planificarea

1969-1974: Subsecretar al Afacerilor Monetare, Trezoreria americană

1975: Președinte al Băncii Rezervei Federale din New York

Consiliul de administrație al Rezervei Federale este numit de către președinte.

Consiliul de administrație inițial a reprezentat exact acele interese de care Woodrow Wilson îi asigurase pe cetățenii americani că nu vor fi reprezentate în Sistemul Rezervei Federale. Președintele Consiliului de administrație era William G. M`Adoo, o personalitate proeminentă de pe Wall Street și fost Secretar al Trezoreriei, în plus, ginerele lui Woodrow Wilson. Un factor cheie era și Paul M. Warburg, creierul băncilor germane, prezent în spatele Sistemului Rezervei Federale. Familia Warburg (care îndeplinea de fapt dispozițiile familiei Rotschild) era cea care controla *Manhattan Bank*. În consiliul de administrație era prezent și Charles S. Hamlin de la Fundația Carnegie pentru Pacea Internațională. Celălalt membru al consiliului de administrație inițial era bancherul W. P. G. Harding.

Frederic A. Delano, unchiul lui Franklin D. Roosevelt, era vice-guvernatorul consiliului de administrație -

aspect cum nu se poate mai adecvat, având în vedere că membrii familiei Roosevel, „liberalii", se trăgeau dintr-o foarte veche familie de bancheri new-yorkezi. Un alt membru era John Skelton Williams, președintele *Richmond Trust Company*. Constituirea consiliului inițial al guvernatorilor reflecta perfect interesele băncilor și a elitei financiare, și nu este de mirare că încă din acele vremuri Sistemul Rezervei Federale a reflectat doar interesele acestora și nicidecum al poporului american.

Trilateralistul Arthur M. Burns a fost președintele Consiliului de administrație din 1970 până în 1978, o voce dominantă care a influențat în mod considerabil politica Rezervei Federale. Dacă ar fi să-l credem pe Andrew Brimmer, și el trilateralist și membru al Consiliului de administrație: *„Andrew Burns a intervenit direct în alegerea fiecăruia dintre membrii consiliului de administrație"*.

Dominarea Trilateralei asupra sistemului monetar național ne determină să examinăm cu atenție obiectivele sale mondialiste pentru a remarca toate conexiunile.

Responsabilii și analiștii Trilateralei realizează pe deplin că sistemul monetar mondial, care include banii creați sub formă de capitaluri de rezervă, este pe calea să se prăbușească. *Triangle Papers* (revista Trilateralei în care aceasta își publică studiile) tratează problema sistemelor monetare ale lumii, cum ar fi în studiul intitulat „Către un sistem monetar mondial înnoit",

redactat de Richard N. Cooper (mai târziu sub-secretar de stat al Afacerilor Economice), Motoo Kaji, un profesor de economie al Universității din Tokyo (autor al unei lucrări în limba japoneză, *Gendai No Kokusai Kinyu* - „Afacerile monetare ale lumii de astăzi”) și Claudio Segre, un bancher francez al Companiei Europene de Investiție.

Numărul 1 al revistei definea două probleme de anvergură mondială:

a) Cum să accedem la o bună folosire fără o inflație „rapidă“?

b) Cum să combinăm economiile naționale „dirijate“ în cadrul unei „economii mondiale reciproc avantajoase“?

Este esențial să reținem scopurile trilateraliștilor. Aceștia nu caută în realitate o soluție la problemele monetare ale lumii, ci o „soluție“ legată de propriile lor obiective, care sunt: a) o economie dirijată de către Trilaterală și b) o „nouă ordine mondială“ a acestor economii dirijate.

Ne găsim o dată în plus în fața manipulării unei probleme destinate să servească obiectivele Trilateralei. Aproape în fiecare zi noi observăm semnele unei lupte care vizează să păstreze controlul sistemului monetar american, cu scopul de a realiza un sistem federal al rezervei la scară mondială.

FED monetizează datoria externă

La începutul anilor 1980, FED înșela Congresul

prin mijlocirea lui Paul Volcker cu referire la o nouă expansiune a creditului monetar prin intermediul monetizării titlurilor rezultate din datoria externă.

Ceea ce se numea „Legea Dereglării Instituțiilor Depozitelor și Controlul Monedei“ din 1980, provenea dintr-o denumire improprie. În practică, aceasta plasa toate băncile sub controlul FED, fie că ele o vroiau sau nu, și îi dădeau FED-ului puterea de a mări considerabil volumul monedei fictive, monetizând datoria externă, care nu avea practic nicio valoare.

O dată în plus, FED a depus toate eforturile pentru a evita orice publicitate. Nu a existat decât un singur congresman, dr. Ron Paul, care a reperat clauza monetizării datoriei externe. Pentru a evita divulgarea acestor mârșăvii, președintele Comisiei Băncilor s-a grăbit să aprobe cererea lui Paul: „Vreți să înlocuim clauza? O vom scoate”.

Camera a votat proiectul de lege fără această clauză - dar aceasta a fost reinserată discret în Comisia interparlamentară pentru a face parte integrantă din lege, fiind în final aprobată în această formă de către cele două Camere. Este puțin probabil ca vreun parlamentar să fi știut ce conținea proiectul de lege care a fost în final votat - cam la acest nivel poate să influențeze astăzi FED votarea legilor. În mod discret, fără tobă sau trompetă și fără ca majoritatea cetățenilor să fie conștienți de aceasta -, bancherii internaționali au construit o mașină internațională de fabricat bani: un Sistem internațional

al Rezervei Federale având puterea de a controla sistemul economic și financiar al planetei.

Am putea merge către originile acestei mașini mondiale de fabricat bani încă de la înființarea Societății Națiunilor și a Băncii Reglementelor Internaționale, BRI, (Bank For International Settlements) din anii 1920. După Cel de-al Doilea Război Mondial, au fost instituite Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială pentru a controla sistemul economic și financiar mondial.

Vom asista apoi, la sfârșitul anilor 1950, la apariția pieței eurodolarilor, care este astăzi o vastă piață internațională ce administrează depozitele și creditele în dolari efectuate în afara Statelor-Unite. Din perspectiva istoriei, se putea foarte bine ca sistemul eurodolarului să fie considerat ca fiind primul stadiu al unui sistem mondial al dolarului. Eurodolarii sunt administrați de către băncile exterioare teritoriului american precum și al instituțiilor care nu se supun regulamentelor și restricțiilor bancare americane.

Paul A. Volcker, fostul președinte al FED, a făcut foarte bine să se înțeleagă rolul numirilor în Consiliul de administrație al Rezervei Federale: susținerea politicii președintelui.

Referindu-se la numirea lui Alan Blinder de către Clinton, Volcker a făcut comentariul următor: *„Cred că un vice-președinte are drept sarcină, în declarațiile sale publice, să aducă sprijinul său unei politici date. Dacă opinia sa este într-adevăr diferită*

la sfârșitul zilei, aceasta nu va trebui să facă obiectul niciunei disimulări, în afara faptului că rolul său este de a-și aduce sprijinul instituției, atâta cât se poate.”

În rezumat, aceasta este politica instituită de către bancherii din New York și care va trebui să prevaleze, oricare ar fi opiniile vice-președintelui Consiliului de administrație, ori a oricărui alt administrator de cea mai mică importanță. *Ceea ce este foarte aproape de un monopol care s-ar exercita cu ghișeele închise*.

Răspunzând unei critici conform căreia el ar vorbi prea deschis, Alan Blinder a avut acest comentariu revelator: *„Atunci când noi adoptăm măsuri, nu există nicio altă entitate de stat care să poată răsturna ceea ce am hotărât...“* (*New York Times*, 26 Septembrie, 1994).

În acest mod am ajuns în situația din zilele noastre. Rezerva Federală este un monopol privat de credit monetar, creat de către Congres în circumstanțe extrem de îndoielnice, supus bunului plac al președintelui Consiliului său de administrație, și ale cărui decizii nu pot fi modificate de Guvern sau de oricine altcineva.

O societate liberă care să se supună legilor statului de drept? Statele Unite ale Americii au devenit fără nicio luptă ostatecul unui grup de bancheri internaționali.

Și numai să îndrăznească vreun parlamentar să nege autoritatea și legalitatea FED-ului!....

Glosar - Comisia Trilaterală

Comisia Trilaterală este un grup elitist internațional fondat în 1973 care grupează puțin peste 300 de personalități din lumea întreagă. Denumirea grupului vine de la „trilaterala” (triunghiul) alcătuit de SUA, Europa Occidentală și Japonia. Organizația a fost creată în scopul de „.a coordona economia mondială... o evoluție lentă și pașnică spre un sistem global“, cu alte cuvinte pentru accelerarea instaurării Noii Ordini Mondiale. Comisia nu și-a ascuns niciodată intențiile de propagare a globalizării, dar susține că o face exclusiv spre binele general.

Fondatorul și finanțatorul Comisiei Trilaterale este magnatul francmason David Rockefeller, care recunoaște în Memoriile sale: „Unii cred că facem parte dintr-o conjurație secretă care acționează împotriva intereselor Statelor Unite, caracterizând familia mea și pe mine drept „internaționaliști” care conspiră alături de alții din întreaga lume să creeze o structură economică și politică integrată – o singură națiune, dacă doriți. Dacă asta este acuzația care mi se aduce, atunci sunt mândru să mă declar vinovat.“

„Ideologul” grupării este fostul consilier prezidențial american Zbigniew Brzezinski, care a fost și primul președinte al Comisiei. De menționat că Zbigniew Brzezinski, ideologul Trilateralei, are, într-una din cărțile sale, „Între două epoci. Era tehnocrației”, o poziție explicită privind viitoarea organizare

globală: „Statul național, ca unitate fundamentală de organizare a societății, a încetat să mai fie principala forță creatoare. Băncile internaționale și corporațiile multinaționale acționează, programează și planifică viitorul societății în termeni care sunt mult mai avansați decât conceptele politice ale statelor naționale”.

Grupul este compus din oameni de afaceri (conducătorii celor mai puternice corporații industriale și comerciale din lume, precum și ai celor mai bogate bănci, inclusiv Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional), politicieni, demnitari din cele trei zone-cheie ale lumii: SUA, Europa și Japonia. Noii membri ai Comisiei Trilaterale sunt acceptați numai pe baza recomandării unui membru activ. Din cauza puținelor date oferite publicului larg de către organizație, adversarii acesteia o consideră ca protejând în special interesele companiilor multinaționale și încercând prin analizele sale să-i influențeze pe conducătorii politici, dar această viziune este destul de naivă față de impactul real al organizației. Există și o mulțime de analiști care susțin că toți membrii Trilateralei sunt francmasoni cu grade mari în diferite loje.

Despre Comisia Trilaterală se spune că este, alături de Consiliul pentru Relații Externe (CFR) și Grupul Bilderberg, vocea care are ultimul cuvânt în lume.

Cuprins